

Αρχαία ελληνική γλυπτική

- Γεωμετρική περίοδος (π. 900-700 π.Χ.).
- Χάλκινα αφιερώματα σε ιερά.

Ολυμπία,
αναθηματικά
ειδώλια
γεωμετρικών
χρόνων από
χαλκό και
πηλό.

8^{ος}/7^{ος} αι. π.Χ.

Νέα Υόρκη,
Μητροπολιτικό
Μουσείο
αρ.ευρ. 21.88.24

8^{ος} αι. π.Χ.

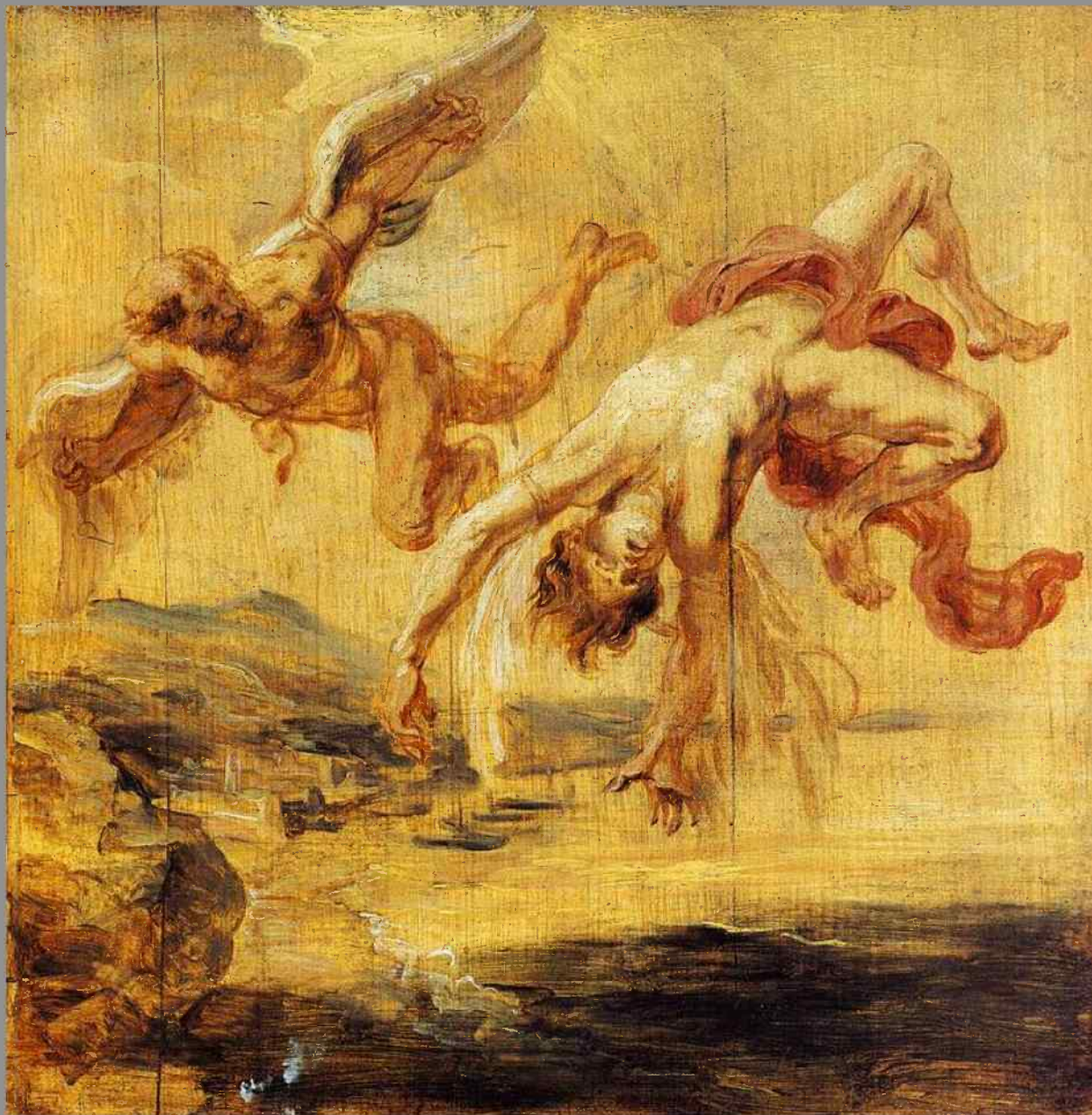

Νέα Υόρκη,
Μητροπολιτικό
Μουσείο
αρ.ευρ. 17.190.2072

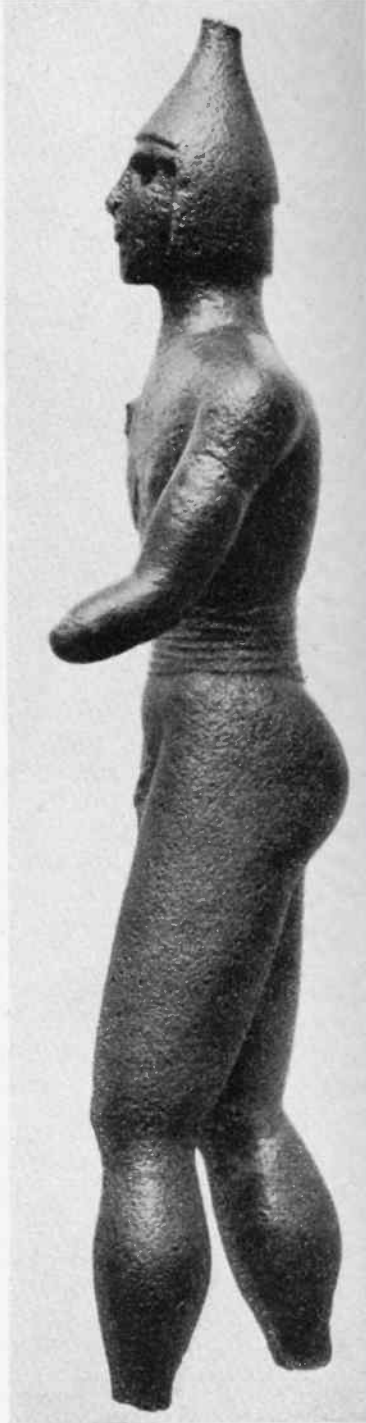
Μέσα 8^{ου} αι. π.Χ.

Αρχαία ελληνική γλυπτική

- «Δαιδαλική» τέχνη (7^{ος} αι. π.Χ.).
- Χάλκινα, αλλά και πρώτα μεγάλα μαρμάρινα γλυπτά.
- Ο ρυθμός πρωτοεμφανίζεται στην Κρήτη (βλ. «δαιδαλικός», κατά τον καλλιτέχνη και εφευρέτη Δαίδαλο, πατέρα του Ίκαρου. Ο Δαίδαλος είχε ανεγείρει το Λαβύρινθο του Μινώταυρου για τον Μίνωα στην Κρήτη)

Peter Paul Rubens (Ρούμπενς), Η πτώση του Ίκαρου, Βρυξέλλες (1636).
(Αριστερά ο πατέρας του Ίκαρου, ο καλλιτέχνης από την Κρήτη, Δαίδαλος.)

700/675 π.Χ.

Απόλλων του
Μάντικλου,
Βοστώνη, Μουσείο
Καλών Τεχνών
αρ.ευρ. 03.997

«υστερογεωμετρικό
ή πρώιμο ανατολίζον
έργο»

Από τη Θήβα,
Βοιωτία

700/675 π.Χ.

MA NTIK LO I MA N FO KE FE X
I MA MA T TE A I I A Y I O
A P T P O T O X O I I A S O D
A B O I O P A N T I Z A T A >

Μάντικλός μ' ἀνέθεκε φεκαβόλοι ἀργυροτόξσοι
τᾶς {δ} δε|κάτας· τὸ δέ, Φοῖβε, δίδοι χαρίφετταν ἀμοιβ[άν]

Αρχαία ελληνική γλυπτική

- Αρχαϊκή περίοδος (π. 700-490 π.Χ.).
- Μεγάλα μαρμάρινα γλυπτά: κούροι / κόρες.
- Γλυπτός διάκοσμος στην αρχιτεκτονική (αετώματα, μετόπες, ζωφόροι).

Η κόρη της Νικάνδρης
από τη Δήλο,
Αθήνα, Εθνικό Αρχαιο-
λογικό Μουσείο
αρ.ευρ. 1

Η Νικάνδρη ήταν
πιθανότατα ιέρεια του
Απόλλωνα. Το όνομα
της αναθέτριας καθώς
και το κείμενο της
ανάθεσης έχει χαραχθεί
στην αριστερή πλευρά
του πέπλου της.

π. 660 π.Χ.

ΝΙΚΑΝΔΡΗ Μ'ΑΝΕΘΕΚΕΝ Η<Ε>ΚΗΒΟΛΩΙ ΙΟΧΕΑΙΡΗΙ, ΦΟΡΗ ΔΕΙΝΟ-
-ΔΙΚΗΟ ΤΟ ΝΑΗΣΙΟ, ΕΗΣΟΧΟΣ ΑΛΗΘΩΝ, ΔΕΙΝΟΜΕΝΕΟΣ ΔΕ ΚΑΣΙΓΥΝΕΤΗ,
ΦΗΡΑΗΣΟ Δ'ΑΛΟΧΟΣ Ν<ΥΝ>

Νικάνδρη μ'ανέθεκεν η<ε>κηβολῶι ἰοχειρῆι, φορη Δεινο-
-δικηο το Ναησιο, εησοχος αληῶν, Δεινομενεος δε κασιγνῆτη,
Φηραησο δ'αλοχος ν<υν>

Η Νικάνδρη με ανέθηκεν σ' αυτόν που εκτοξεύει μακρυά τα βέλη [τον Απόλλωνα], η εξαιρετική κόρη του Δεινοδίκη από τη Νάξο, αδελφή του Δεινομένη, και (τώρα ;) σύζυγος του Φράξου.

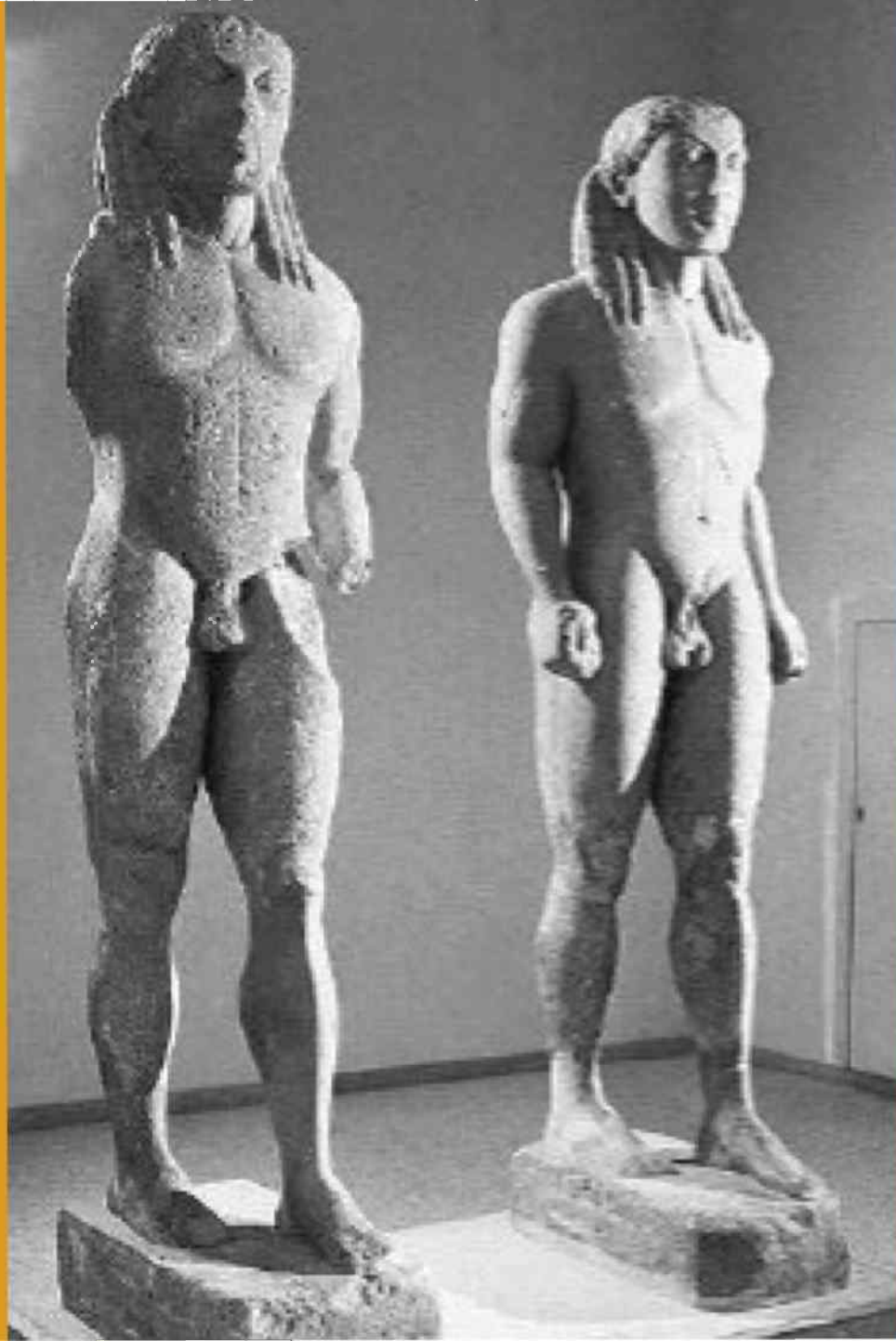

Ο κούρος από το
Σούνιο,
Αθήνα, Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο
αρ.ευρ. 2720

Ο ύψους 3,15 μ.
μαρμάρινος ανδριάς
όρθιου, γυμνού νεαρού
άνδρα, με προτεταμένο
το αριστερό πόδι, τα
χέρια κατά μήκος του
σώματος, στέκεται
ακίνητος.

Οι κούροι ερμηνεύονται
ως αναθήματα σε θεό /
θεούς, στη συγκεκριμένη
περίπτωση στο ιερό του
Ποσειδώνα στο Σούνιο,
ή ως επιτύμβια αγάλ-
ματα νεαρών ανδρών,
ανάλογα με τον τόπο
εύρεσής τους.

Κλέοβις και Βίτων,
Αρχαιολογικό Μουσείο
Δελφών.

αρ.ευρ. 467, 1524.

Υπολείμματα επιγραφών
και στα δύο αγάλματα:

[κλεοβις και βι]τον |
ταν ματαρα - - - - - ς ηι |

και

Εαγαγον τοι δ' υιοι
[]μεδες εποιεε ηαργειος

... προετρέψατο ὁ Σόλων τὸν Κροῖσον εἶπας πολλά τε καὶ ὀλβία, ἐπειρώτα τίνα δεύτερον μετ' ἐκεῖνον ἴδοι, δοκέων πάγχυ δευτερεῖα γῶν οἴσεσθαι. ὁ δ' εἶπε 'Κλέοβίν τε καὶ Βίτωνα'.

' [2] τούτοις γὰρ ἐοῦσι γένος Ἀργείοις βίος τε ἀρκέων ὑπῆν, καὶ πρὸς τούτῳ ῥώμη σώματος τοιήδε: ἀεθλοφόροι τε ἀμφοτέρω ὁμοίως ἦσαν, καὶ δὴ καὶ λέγεται ὅδε ὁ λόγος. ἐούσης ὀρτῆς τῇ Ἥρῃ τοῖσι Ἀργείοις ἔδεδε πάντως τὴν μητέρα αὐτῶν ζεύγει κομισθῆναι ἐς τὸ ἱρόν, οἱ δέ σφι βόες ἐκ τοῦ ἀγροῦ οὐ παρεγίνοντο ἐν ὥρῃ: ἐκκλησιόμενοι δὲ τῇ ὥρῃ οἱ νεηνία ὑποδύντες αὐτοὶ ὑπὸ τὴν ζεύγλην εἴλκον τὴν ἄμαξαν, ἐπὶ τῆς ἀμάξης δέ σφι ὠχέετο ἡ μήτηρ: σταδίους δὲ πέντε καὶ τεσσαράκοντα διακομίσαντες ἀπύκοντο ἐς τὸ ἱρόν. '

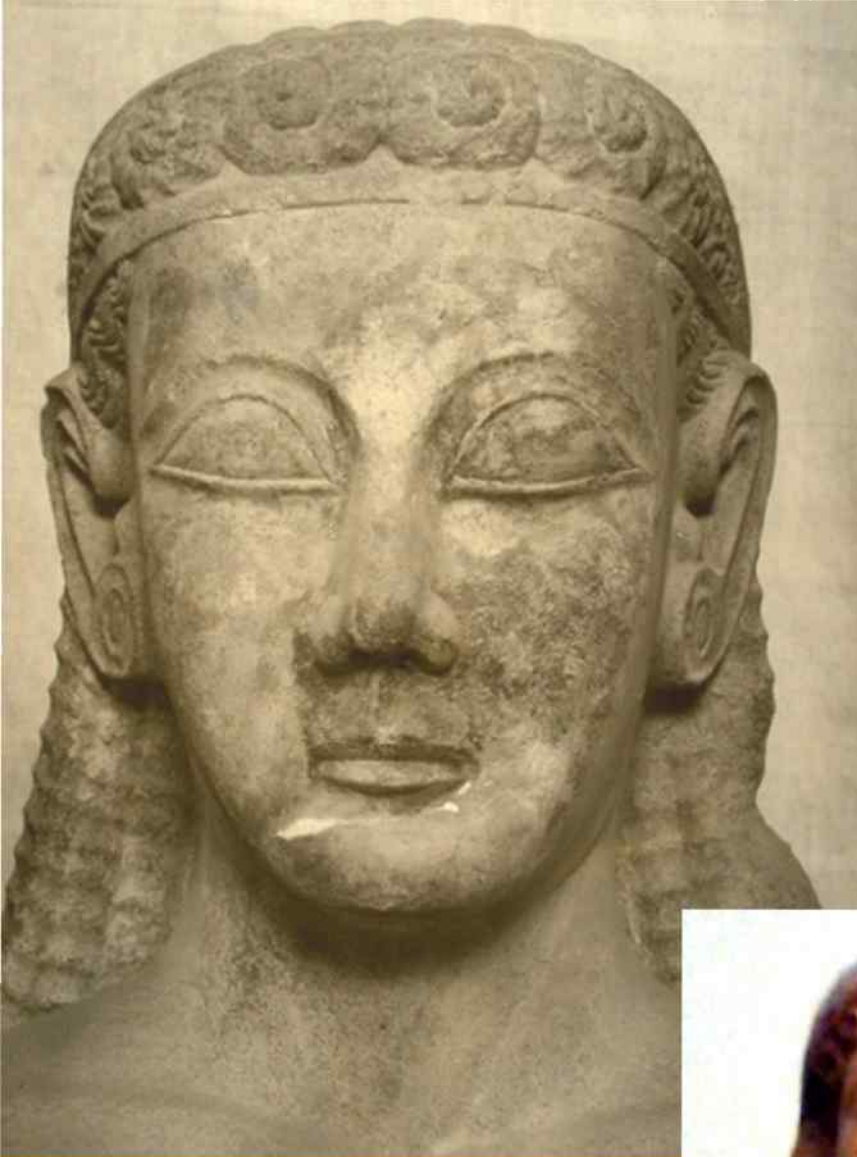
‘ [3] ταῦτα δέ σφι ποιήσασι καὶ ὀφθεῖσι ὑπὸ τῆς
πανηγύριος τελευτῆ τοῦ βίου ἀρίστη ἐπεγένετο, διέδεξε
τε ἐν τούτοισι ὁ θεὸς ὡς ἄμεινον εἶη ἀνθρώπῳ τεθνάναι
μᾶλλον ἢ ζῶειν. Ἀργεῖοι μὲν γὰρ περιστάντες
ἐμακάριζον τῶν νενηιέων τὴν ῥώμην, αἱ δὲ Ἀργεῖαι τὴν
μητέρα αὐτῶν, οἴων τέκνων ἐκύρησε: ’

‘ [4] ἡ δὲ μήτηρ περιχαρῆς ἐοῦσα τῷ τε ἔργῳ καὶ τῇ
φήμῃ, στᾶσα ἀντίον τοῦ ἀγάλματος εὔχετο Κλεόβι τε καὶ
Βίτωνι τοῖσι ἐωυτῆς τέκνοισι, οἳ μιν ἐτίμησαν μεγάλως,
τὴν θεὸν δοῦναι τὸ ἀνθρώπῳ τυχεῖν ἀριστον ἐστί. ’

‘ [5] μετὰ ταύτην δὲ τὴν εὐχὴν ὡς ἔθυσάν τε καὶ
εὐωχήθησαν, κατακοιμηθέντες ἐν αὐτῷ τῷ ἱρῷ οἱ
νεηνίαι οὐκέτι ἀνέστησαν ἀλλ’ ἐν τέλει τούτῳ ἔσχοντο.
Ἄργεῖοι δὲ σφέων εἰκόνας ποιησάμενοι ἀνέθεσαν ἐς
Δελφοὺς ὡς ἀριστῶν γενομένων.’

600/575 π.Χ.

530 π.Χ.

500 π.Χ. (Βοιωτία)

550/525 π.Χ.

Ο Κροΐσος από
την Ανάβυσσο,
επιτύμβιο
άγαλμα νεαρού
πολεμιστή.
Αθήνα, Εθνικό
Αρχαιολογικό
Μουσείο αρ.
ευρ. 3851.

Επιγραφή στη βάση του
αγάλματος:

ΣΤΕΘΙ ΚΑΙ ΟΙΚΤΙΡΟΝ / ΚΡΟΙΣΟ
ΠΑΡΑ ΣΕΜΑ ΘΑΝΟΝΤΟΣ / ΗΟΝ
ΠΟΤ' ΕΝΙ ΠΡΟΜΑΧΟΙΣ / ΟΛΕΣΕ
ΘΟΡΟΣ ΑΡΕΣ

(Στάσου και δείξε λύπη στο
μνήμα του πεθαμένου
Κροΐσου, τον οποίο ανάμεσα
στους πρώτους στη μάχη
σκότωσε ο ορμητικός Άρης)

Ο Αριστόδικος,
επιτύμβιο
άγαλμα νεαρού
πολεμιστή.
Αθήνα, Εθνικό
Αρχαιολογικό
Μουσείο αρ.
ευρ. 3938.

500 π.Χ.

Ο «πολεμιστής του Hirschlanden»,
εποχή Hallstatt 4
(π. 500 π.Χ.),
Κρατικό Μουσείο
της Βυρτεμβέργης,
Στουτγκάρδη.
Κελτική τέχνη,
ίσως υπό ελληνική
επίδραση.

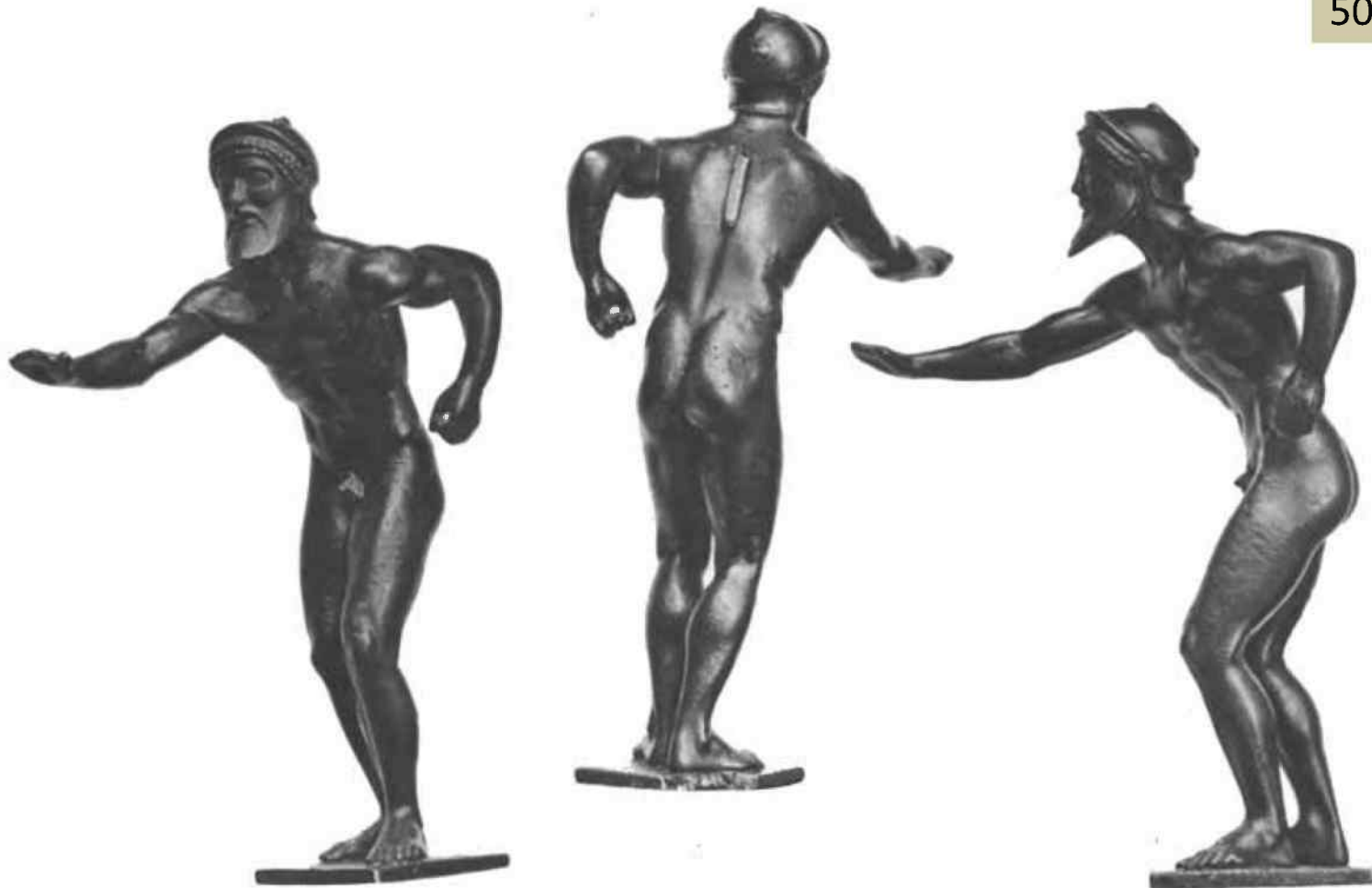
Ο «πολεμιστής του
Hirschlanden»

Ο Αριστόδικος

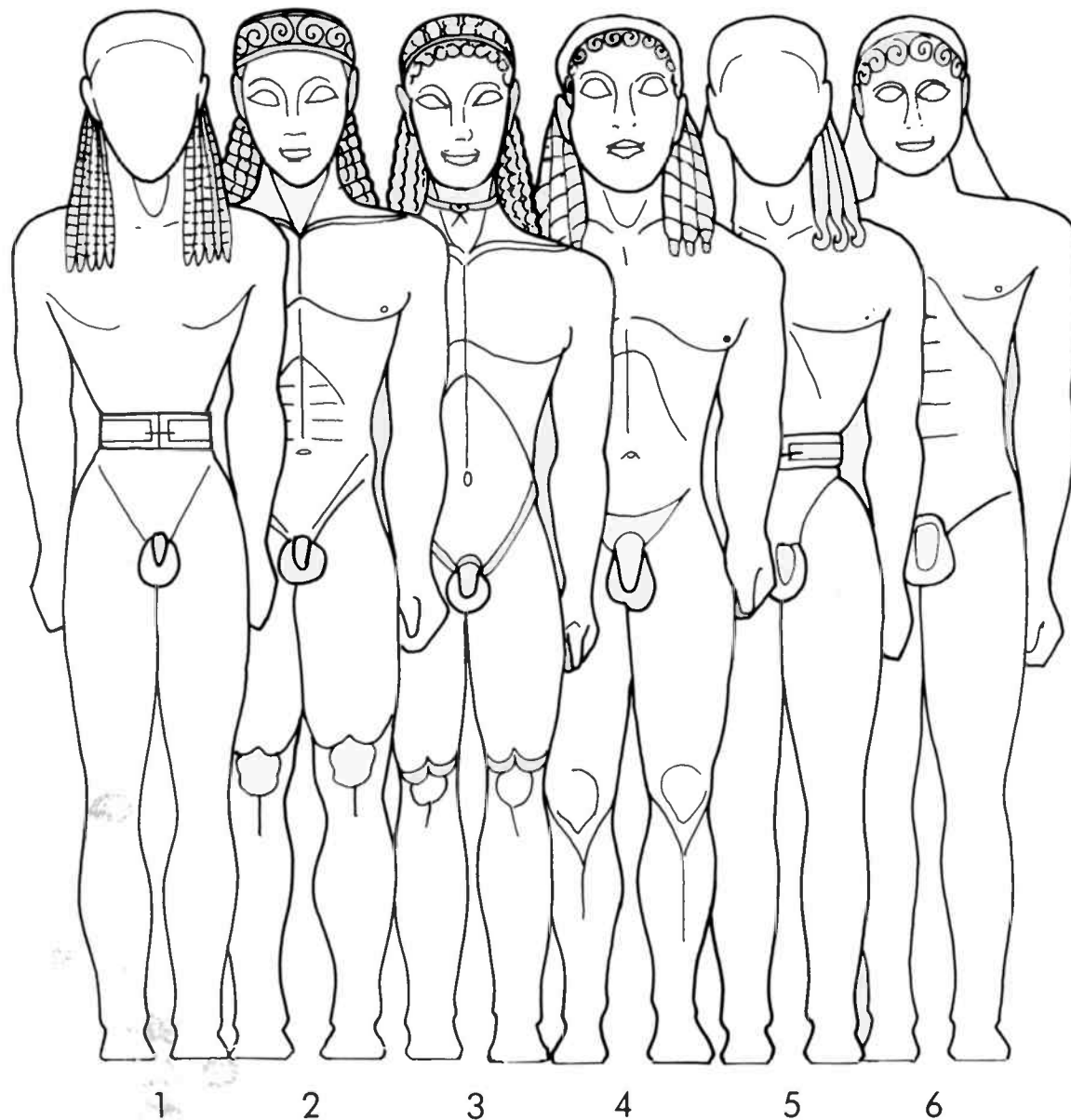
500 π.Χ.

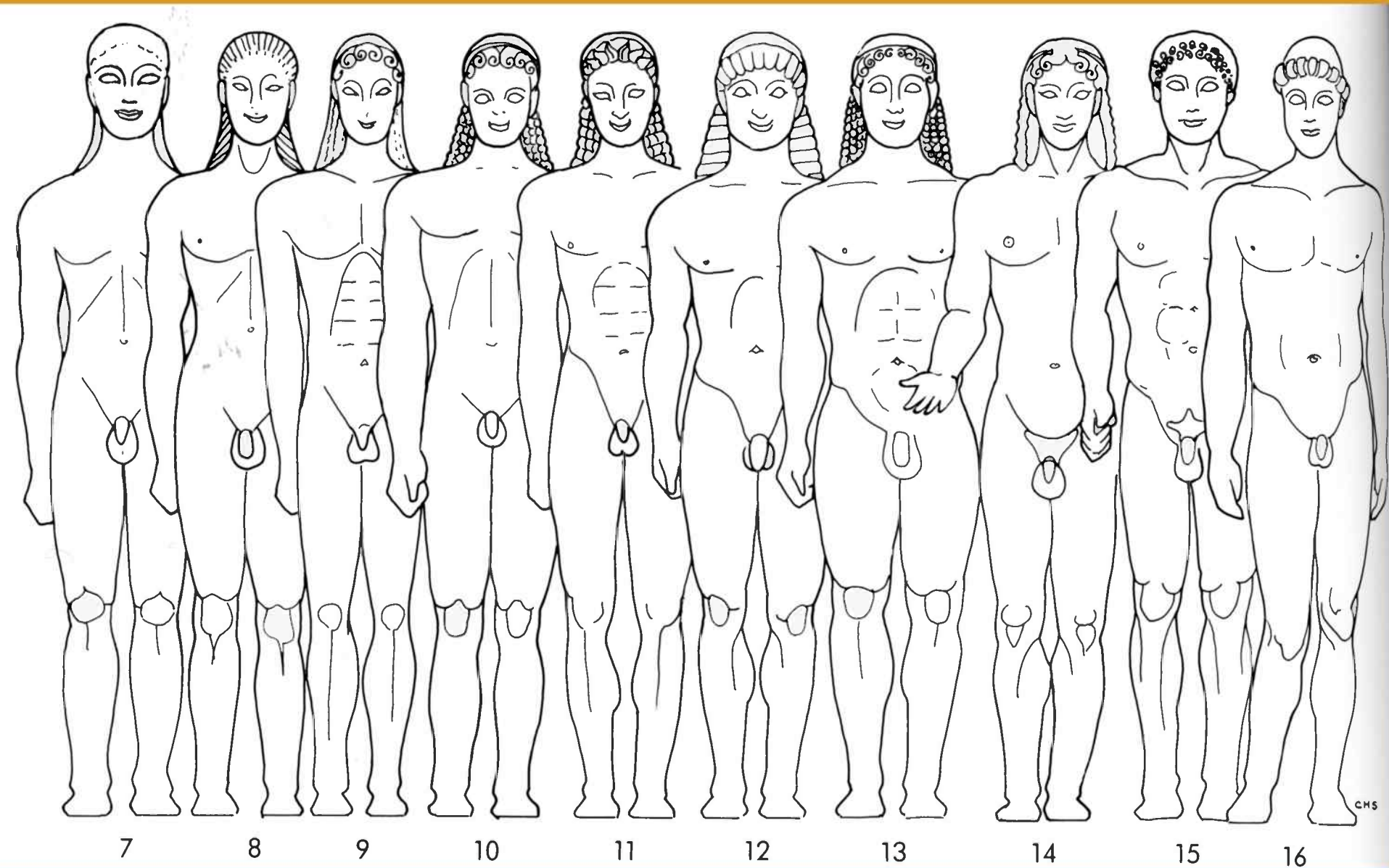
Ο «οπλιτοδρόμος της Τυβίγγης»,
χάλκινο αγαλμάτιο ύψους 13,6 εκ. που βρίσκεται στη Γερμανία από το 1798 του-
λάχιστον. Παριστάνεται ένας οπλίτης με κράνος και (χαμένη σήμερα) ασπίδα, γυμνός
όμως κατά τα άλλα, σε αγώνα δρόμου. Αφιέρωμα στην Ακρόπολη της Αθήνας;
Τυβίγγη, Αρχαιολογική Συλλογή του Πανεπιστημίου, αρ.ευρ. 1.

Όλοι οι κούροι απεικονίζονται ισομεγέθεις, εκτός κλίμακας.

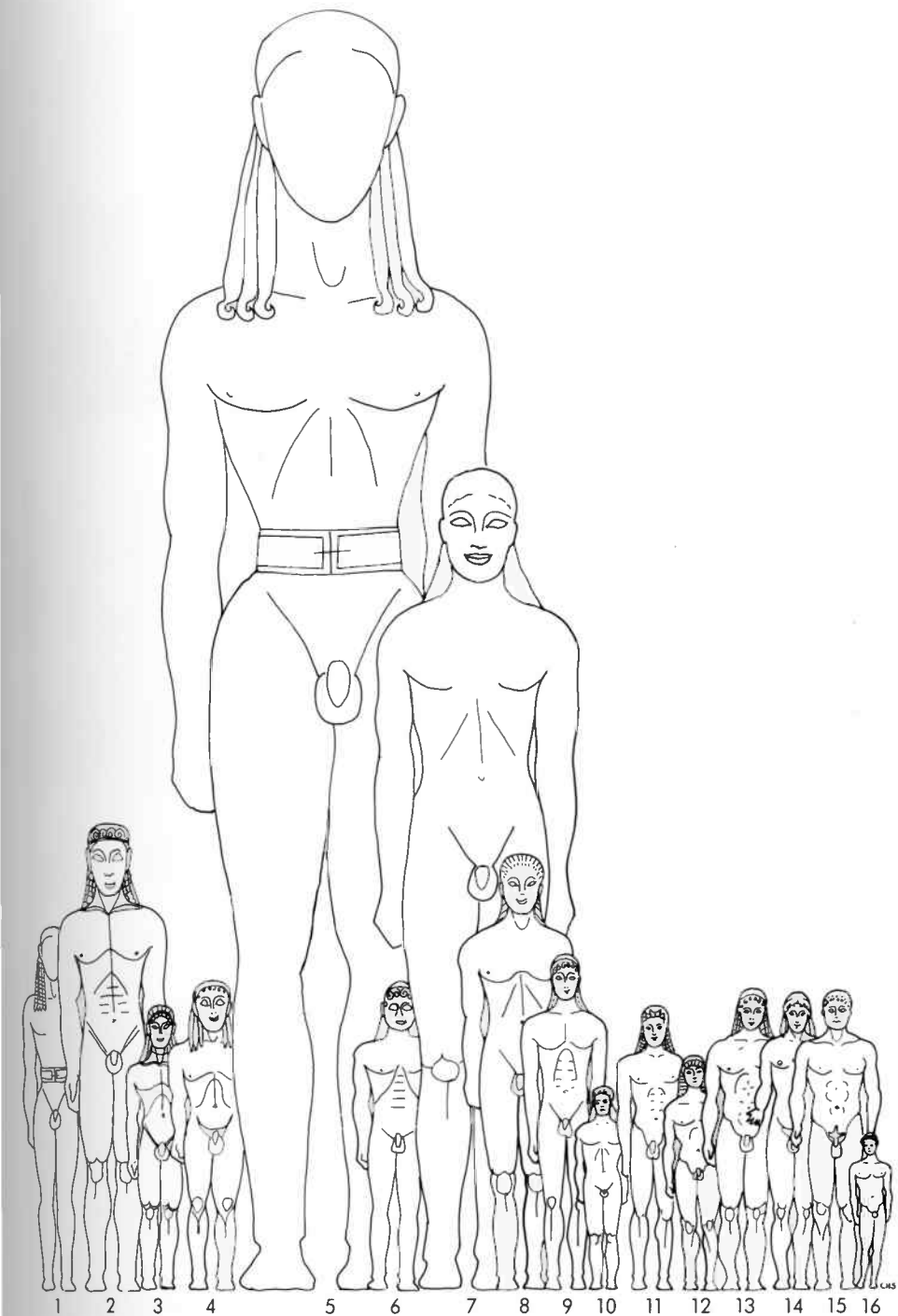

2: Κούρος του Σουνίου (600/575 π.Χ.)· 5: Απόλλων των Ναξίων στη Δήλο (600/575 π.Χ.)

Όλοι οι κούροι απεικονίζονται ισομεγέθεις, εκτός κλίμακας.

13: Κροΐσος (530 π.Χ.)· χωρίς εικόνα: Αριστόδικος (500 π.Χ.)

2: Κούρος του Σουνίου (600/575 π.Χ.), ύψος 3,05 μ.

5: Απόλλων των Ναξίων στη Δήλο (600/575 π.Χ.), ύψος π. 8,5 μ.

13: Κροίσος (530 π.Χ.), ύψος 1,94 μ.

χωρίς εικόνα: Αριστόδικος (500 π.Χ.), ύψος 1,95 μ.

Απόλλωνας του Ριομβίνο.
Χάλκινο αγαλμάτιο ύψους 1,15 μ.
Βρέθηκε το 1832 στη θάλασσα,
στην πόλη Ριομβίνο / Τοσκάνη.
Παρίσι, Λούβρο Br 2.

Παριστάνεται ο θεός Απόλλωνας με
(χαμένα σήμερα) τόξο στο αρ. και
φιάλη για σπονδές στο δε. του χέρι.

Μια επιγραφή αποδεικνύει ότι
επρόκειτο για αφιέρωμα στη θεά
Αθηνά. Όσο για τη χρονολόγηση
του έργου, οι επιστήμονες ακόμα
και σήμερα δεν συμφωνούν.
Πιθανώς το έργο είναι αρχαιϊστικό
και όχι αρχαϊκό, φιλοτεχνήθηκε
επομένως τον 2^ο / 1^ο αι. π.Χ. ή στην
πρώιμη εποχή του ρωμαίου
αυτοκράτορα Αυγούστου.

Ο «μοσχοφόρος»,
μαρμάρινο αναθηματικό
άγαλμα από την
Ακρόπολη της Αθήνας.
Μουσείο Ακροπόλεως,
αρ.ευρ. 624. Ύψ. 1,65 μ.

570 π.Χ.

«Τρισώματος». Δεξιό μέρος αετώματος πώρινου θησαυρού (;) από την Ακρόπολη. 560/550 π.Χ.

Η Νικάνδρη
από τη Δήλο.
Εθνικό Αρχαιολ/κό
Μουσείο Αθηνών,
αρ.ευρ. 1.
Ύψ. 1,75 μ.

650/625 π.Χ.

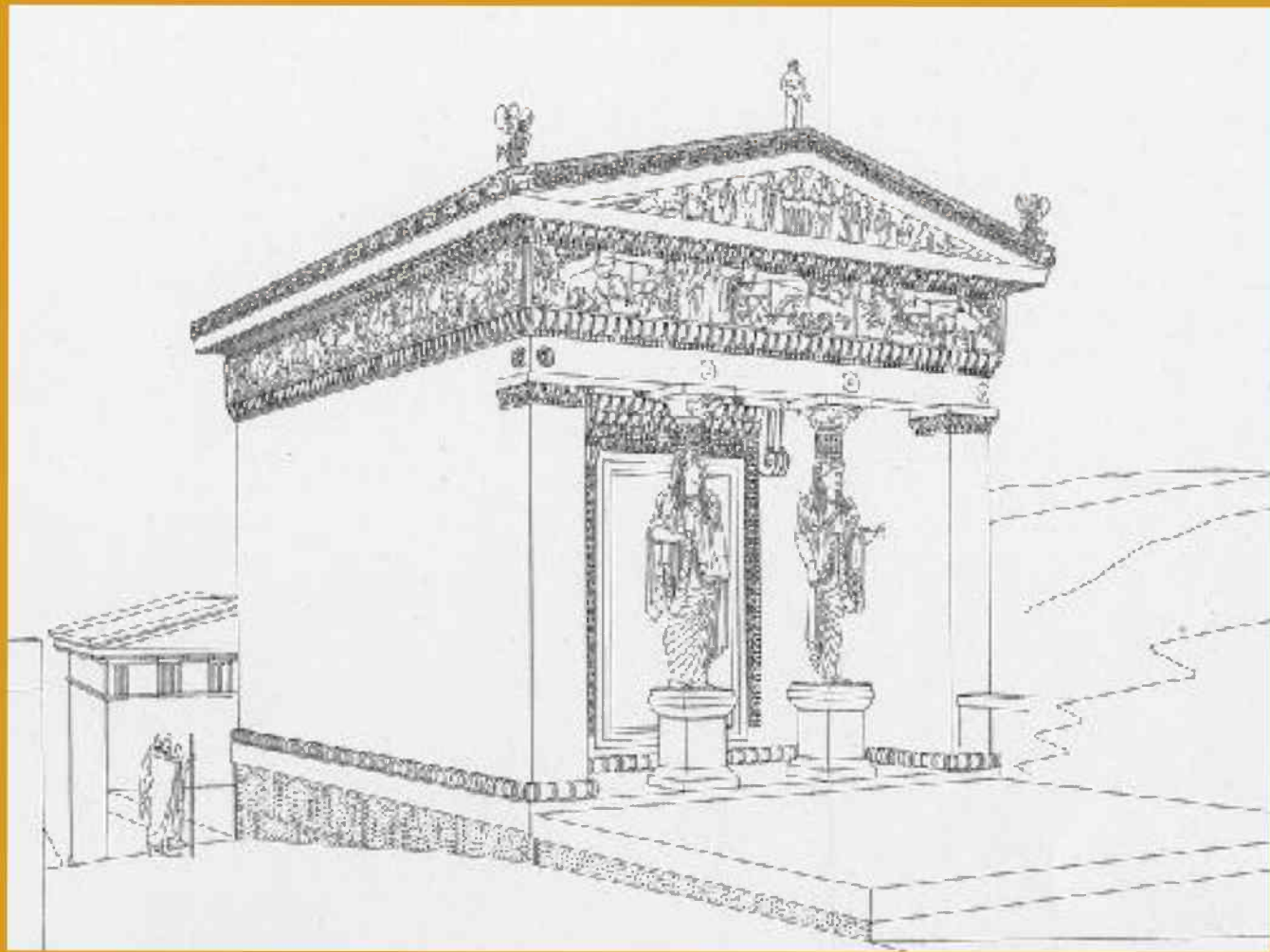
Η Φρασίκλεια
από την Ανάβυσσο.
Εθνικό Αρχαιολ/κό
Μουσείο Αθηνών,
αρ.ευρ. 4889.
Ύψ. 1,79 μ. (χωρίς
τη βάση)

550/40 π.Χ.

Από τον «Θησαυρό των Σιφνίων» στους Δελφούς, 525 π.Χ.

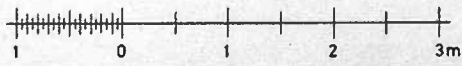
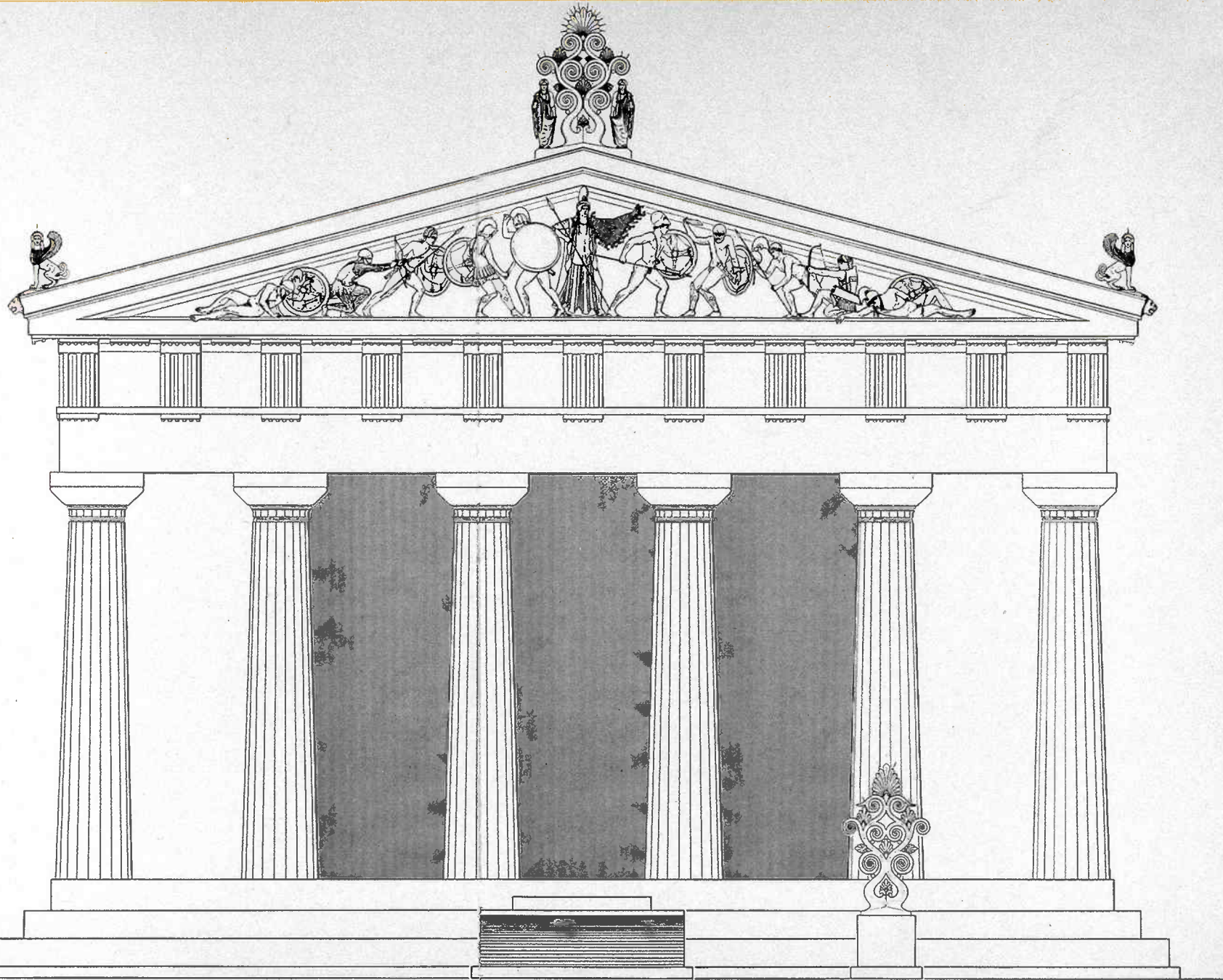

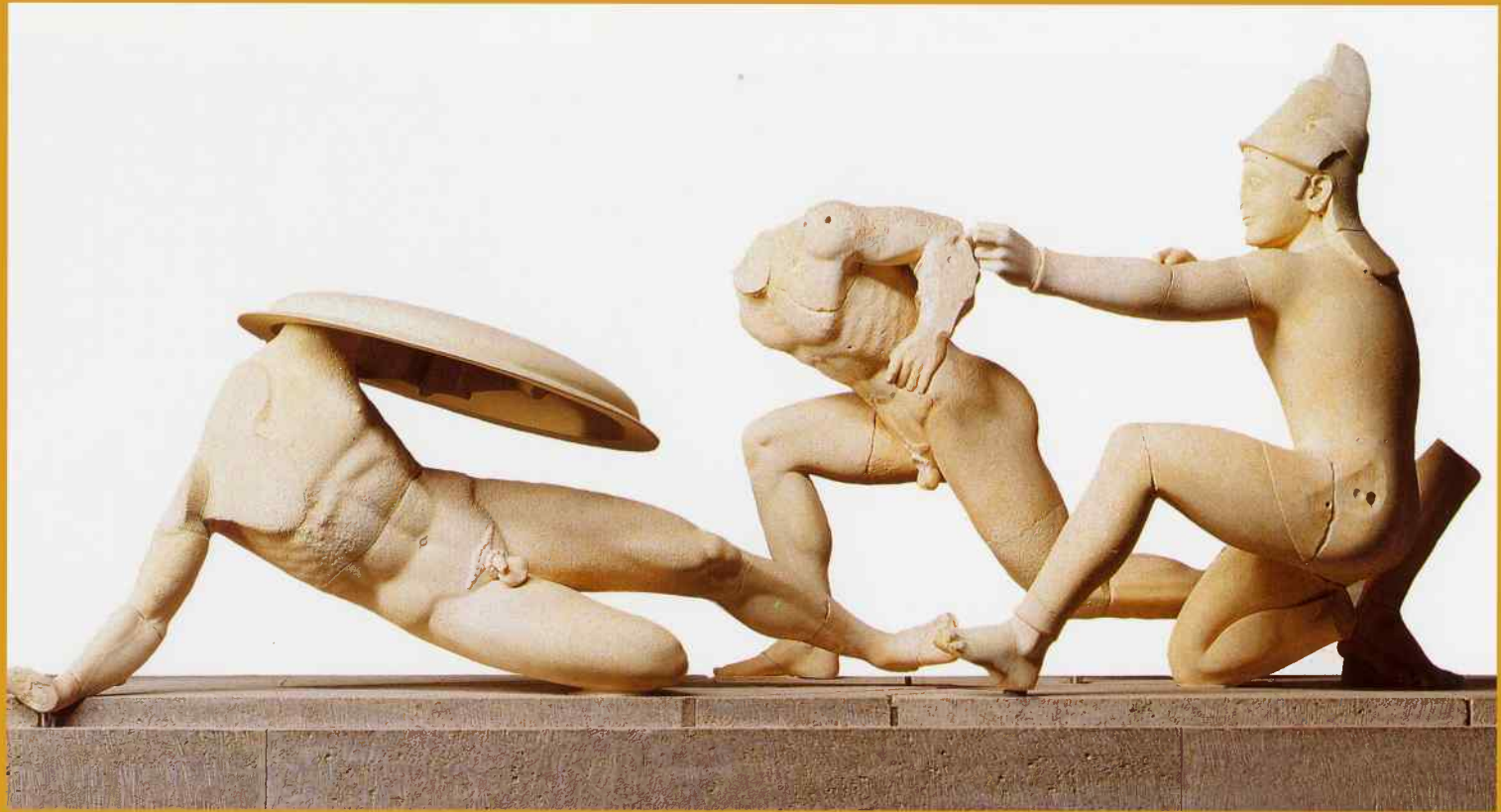

Ναός της Αφαίας στην Αίγινα

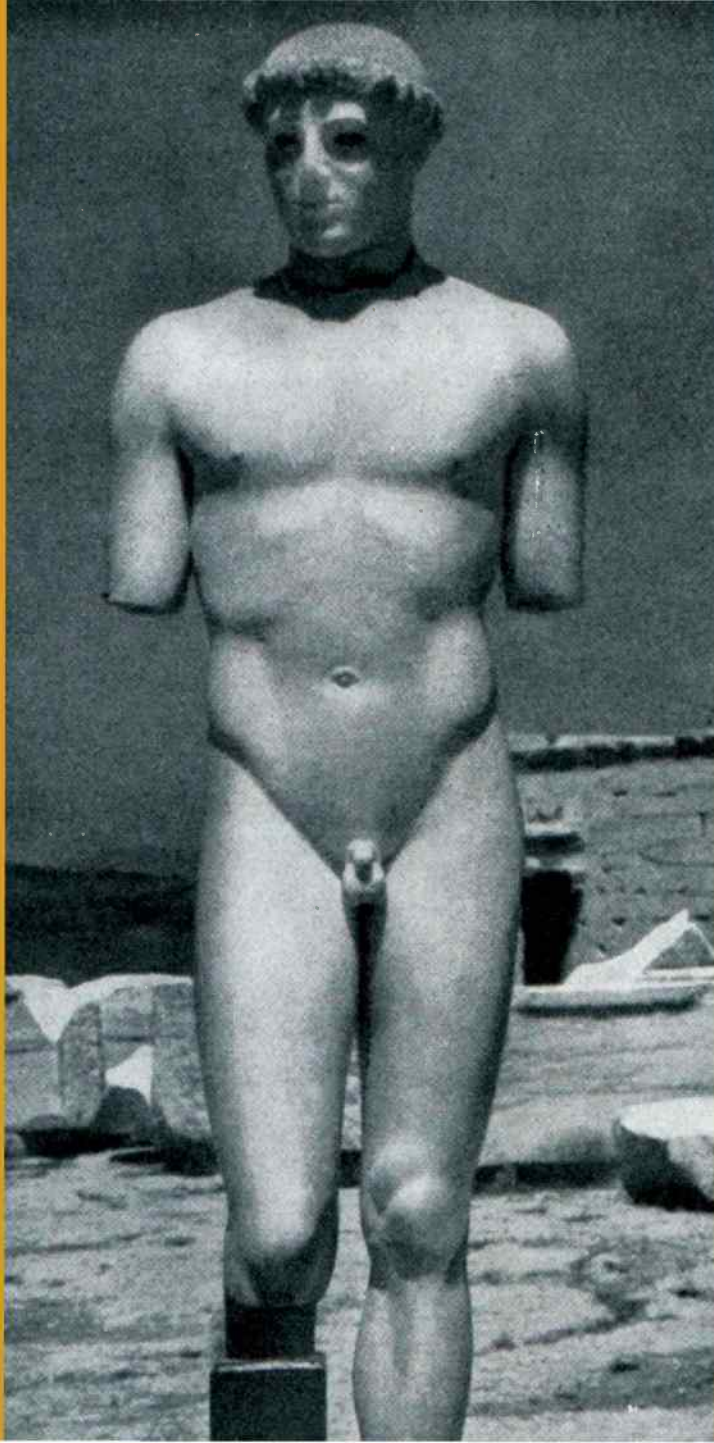

490/475 π.Χ.

Αρχαία ελληνική γλυπτική

- «Αυστηρός ρυθμός» (π. 490/80-450 π.Χ.).

Ο «παις του Κριτίου» από την Ακρόπολη, Αθήνα. Έργο των γλυπτών Κριτίου και Νησιώτη από τη Χίο.

Φωτογραφία στην Ακρόπολη, της δεκαετίας 1920/30.

Σήμερα Νέο Μουσείο Ακροπόλεως, Αθήνα, αρ.ευρ. 698. Ύψ. 1,17 μ.

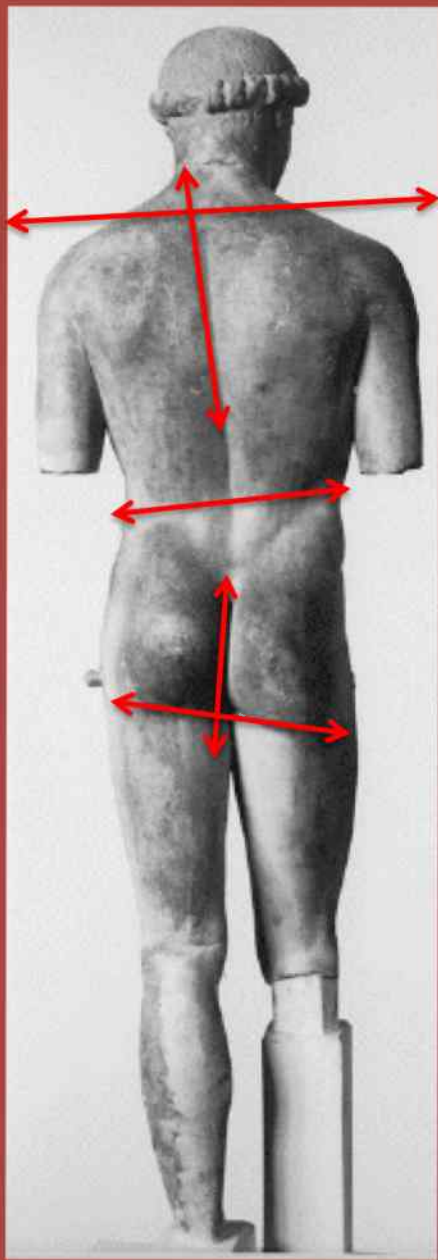
490/480 π.Χ.

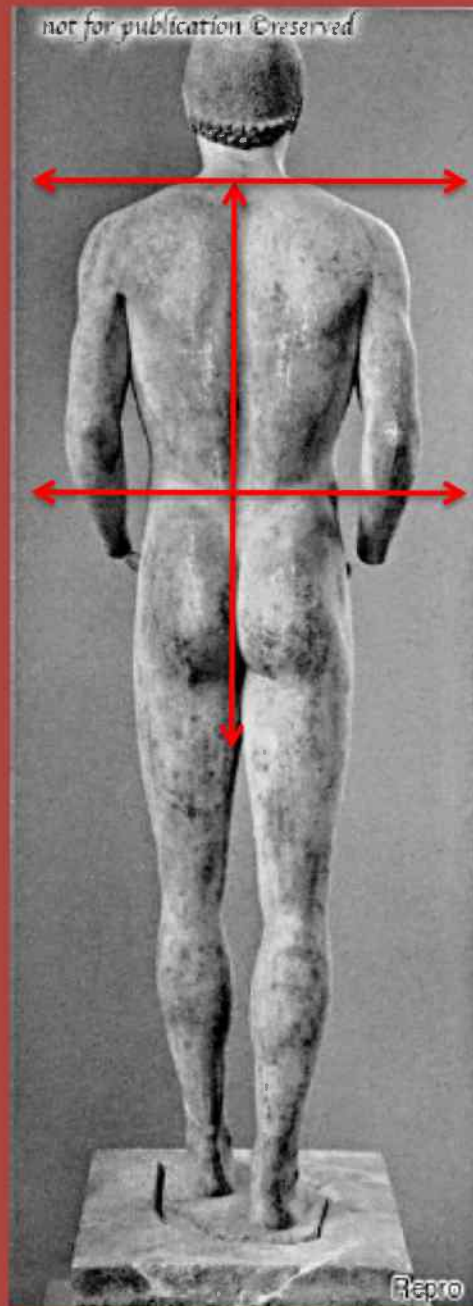

Kritios-Knabe

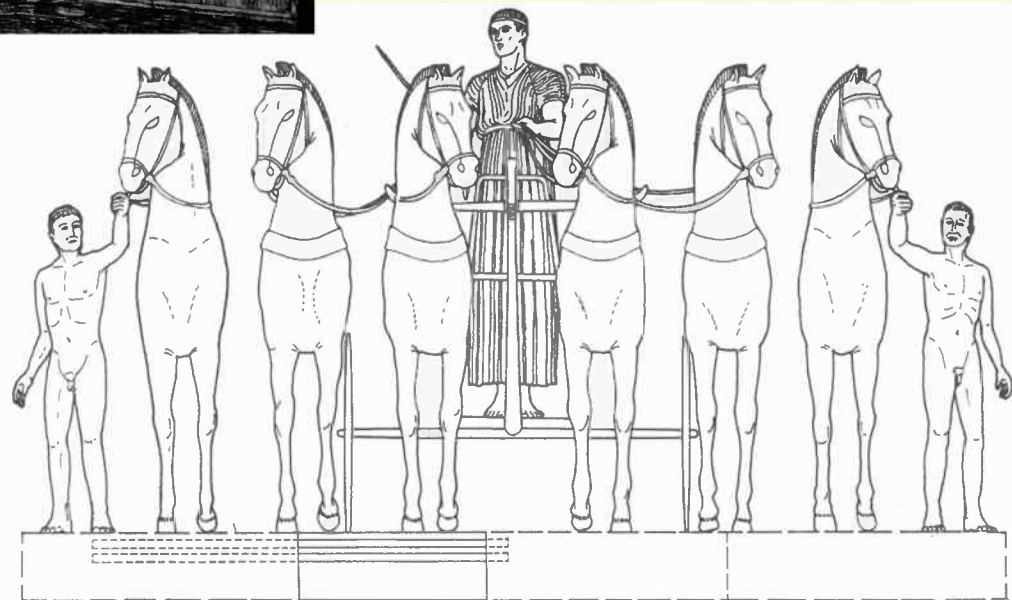
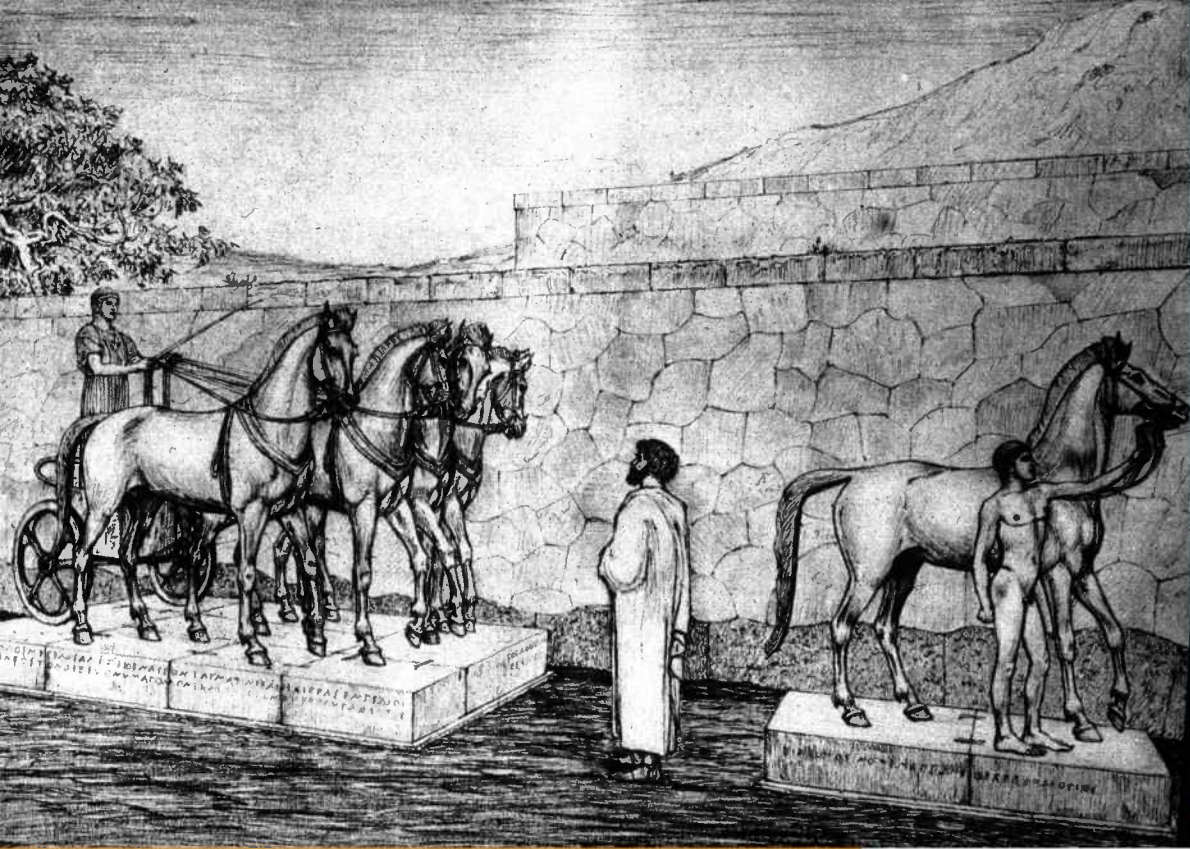

Aristodikos

Ο «παις του Κριτίου» (αρ.) και ο Αριστόδικος (δε.): Έναρξη της απόδοσης κίνησης στο γυμνό σώμα («χιαστική» στάση) στα γλυπτά του αυστηρού ρυθμού (π. 480/460).

Ο ηνίοχος των Δελφών,
478/474 π.Χ.

Ο ΕΛΥΣΙΑΝΟΣ ΕΜΑΝΕΟΨΗΚ

Ο Δίας / Ποσειώνας
του Αρτεμισίου,
460/450 π.Χ.

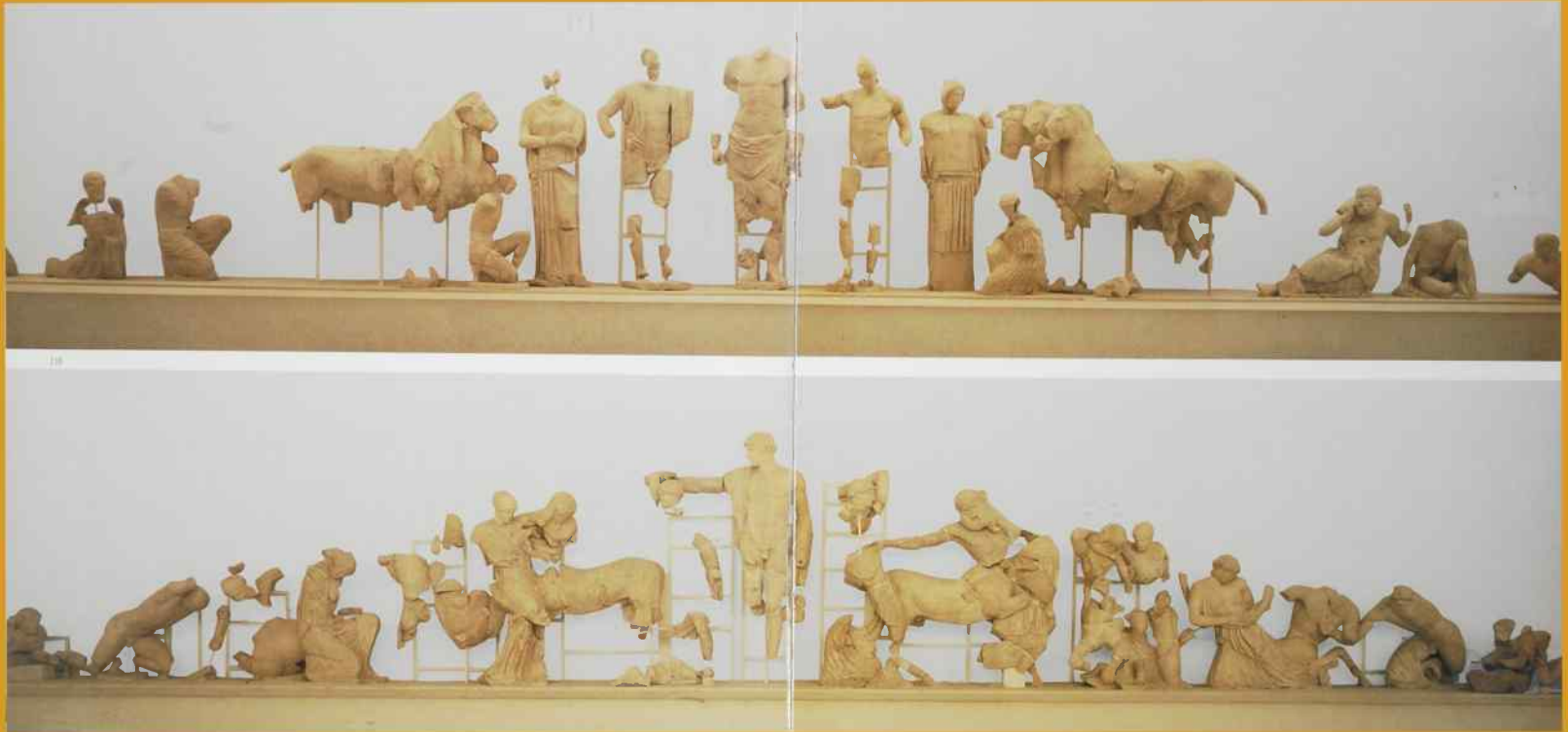
525 ← → 460/50 π.Χ.

Ο ναός του Διός στην Ολυμπία (470/456 π.Χ.)

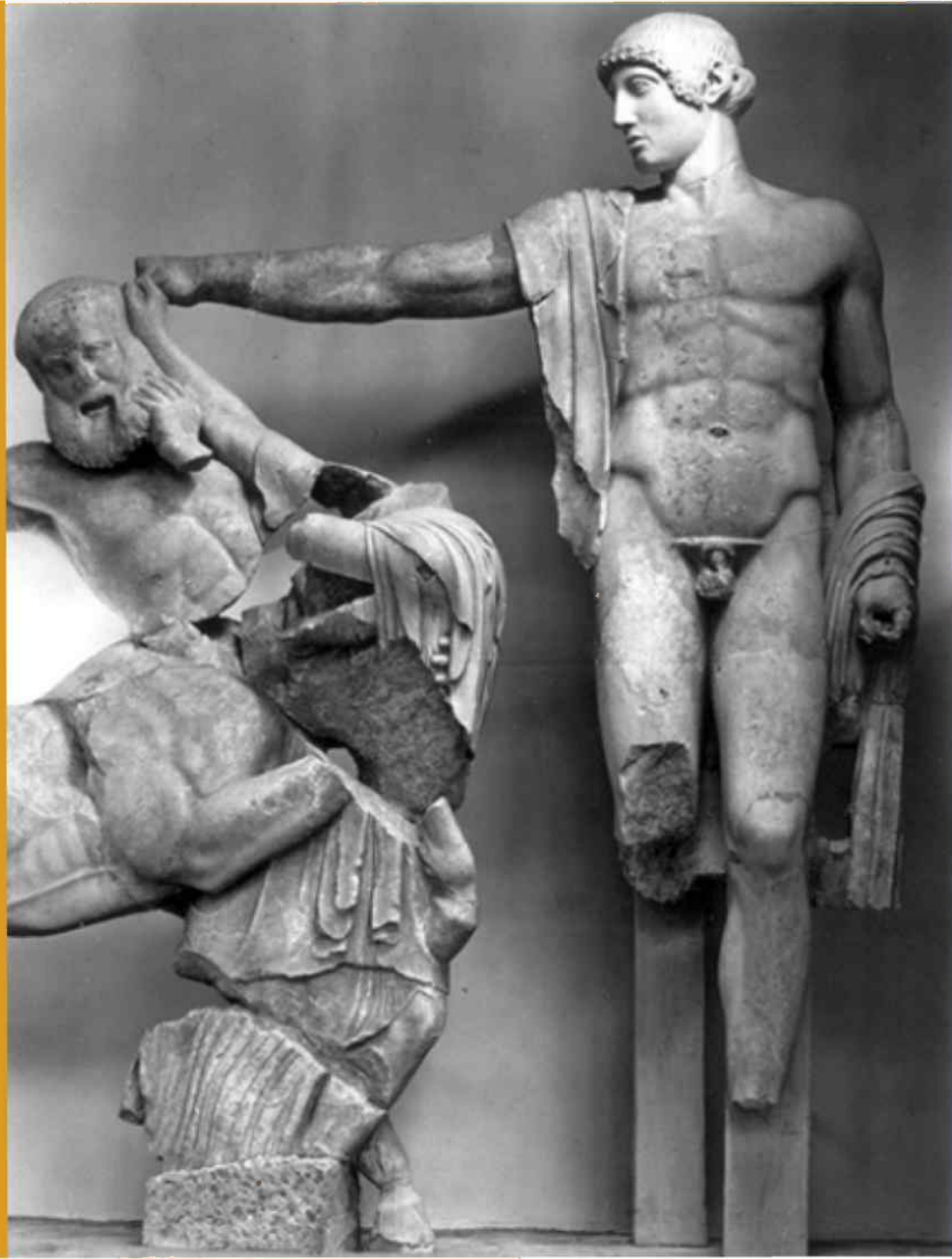
- Ανατολικό αέτωμα με την προετοιμασία για αρματοδρομία ανάμεσα στον Οινόμαο και τον Πέλοπα
- Δυτικό αέτωμα με τη μάχη των Λαπιθών και Κενταύρων
- Μετόπες με τους 12 άθλους του Ηρακλή
- Από το 438 π.Χ. και μετά: Χρυσελεφάντινο άγαλμα του Διός, από τον Φειδία

Ανατολικό αέτωμα

Δυτικό αέτωμα

Πήλινο γλυπτό μεγάλων
διαστάσεων:
Αρπαγή του Γανυμήδη από
τον Δία. Ο Γανυμήδης κρατά
δώρο ένα πετεινό.
Ολυμπία, Αρχ/κό Μουσείο,
αρ.ευρ. Τ 2.

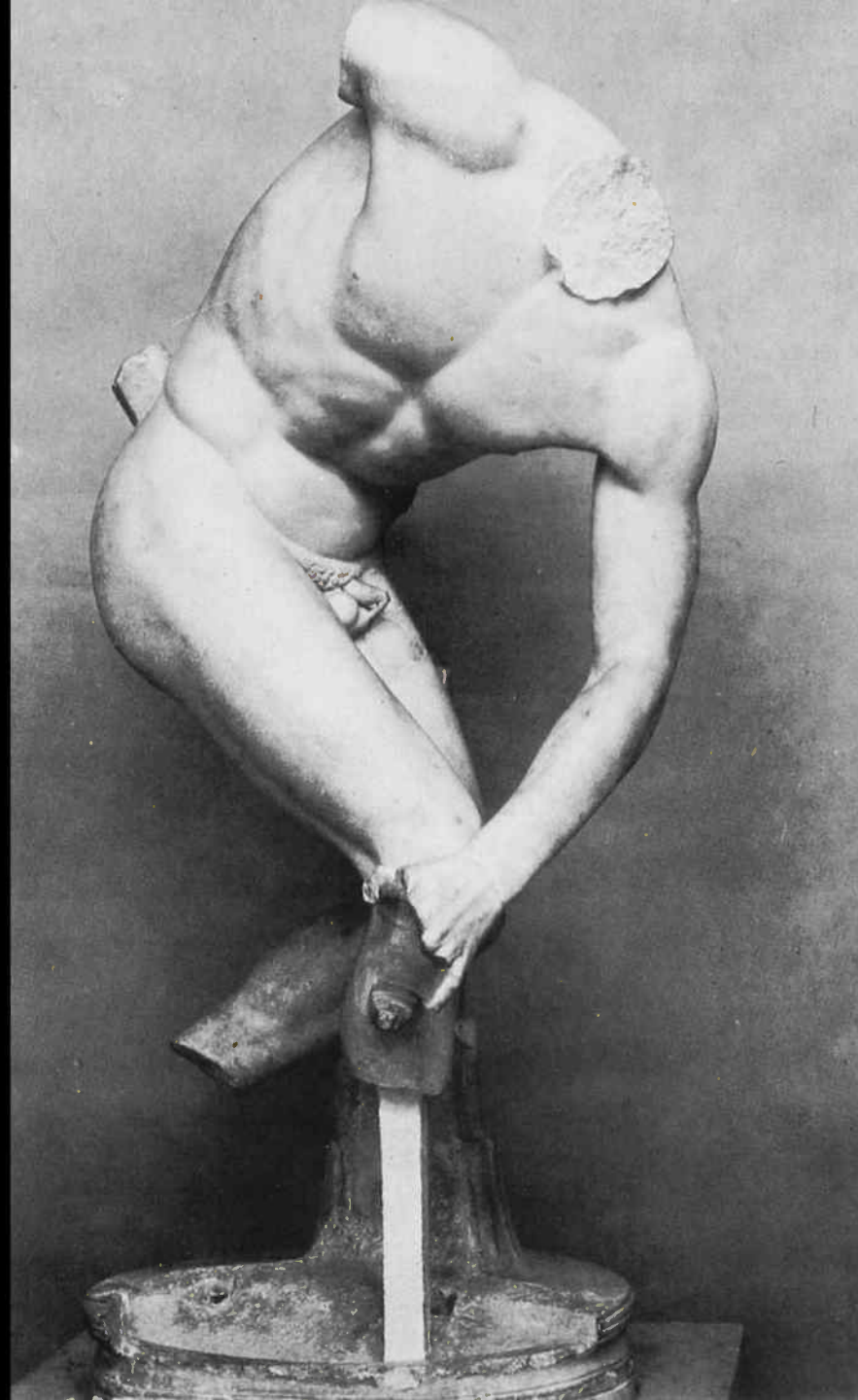
480/470 π.Χ.

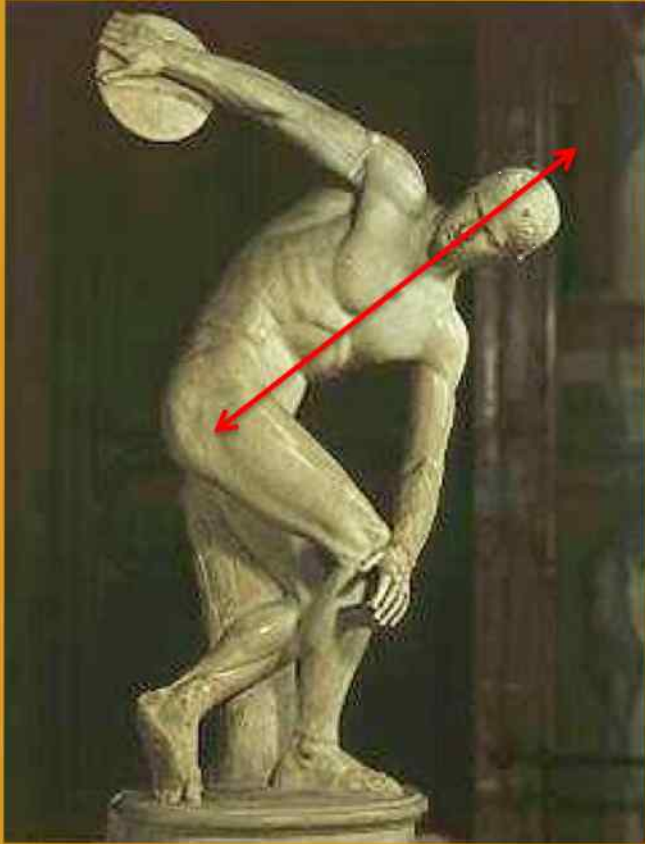
Μύρων

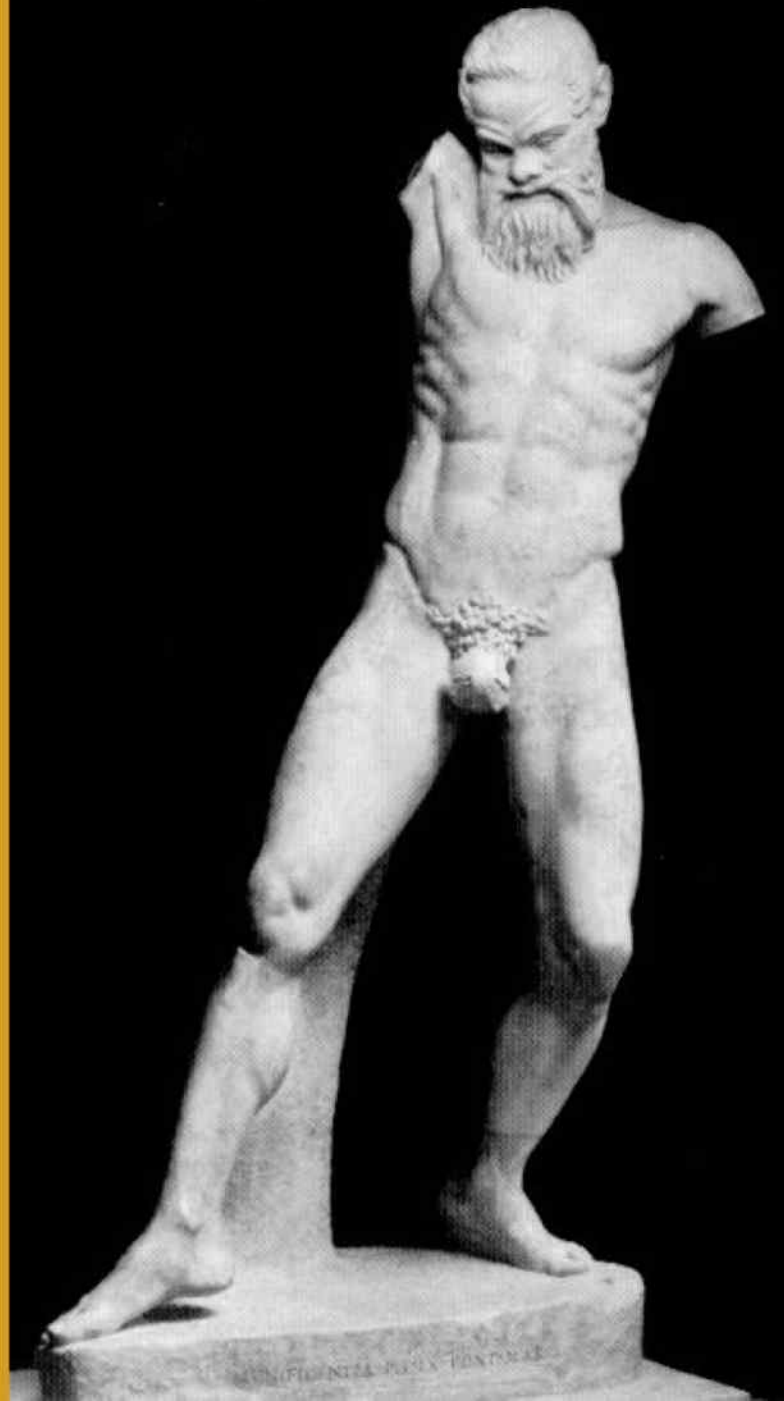
- Από τις Ελευθερές, αργότερα μάλλον Αθηναίος
- Δράση περί τα 450 π.Χ., τελευταίος μεγάλος γλύπτης της Πρώιμης Κλασικής Περιόδου (480/450 π.Χ.)
- Γνωστά έργα: Δισκοβόλος· σύνταγμα Αθηνάς και Μαρσύα (με πολλά αντίγραφα και επαναλήψεις της κεφαλής της Αθηνάς)

INNAMMENTA GY
LA VOLONTÀ IDEALE N

Ο Φειδίας (π. 490-432 π.Χ.) και τα έργα του

- Αθηνά Πρόμαχος, χαλκός, Ακρόπολη
- Αθηνά Λημνία, χαλκός, Ακρόπολη
- Από το 447 π.Χ.: Χρυσελεφάντινο άγαλμα της Αθηνάς Παρθένου, ύψους 11,5 μ., στον Παρθενώνα (με π. 1000 κιλά χρυσό)
- Συμμετοχή στο σχεδιασμό των έργων του Παρθενώνα (γλυπτός διάκοσμος, κτίριο)
- Χρυσελεφάντινο άγαλμα του Διός στην Ολυμπία, από το 438 π.Χ.

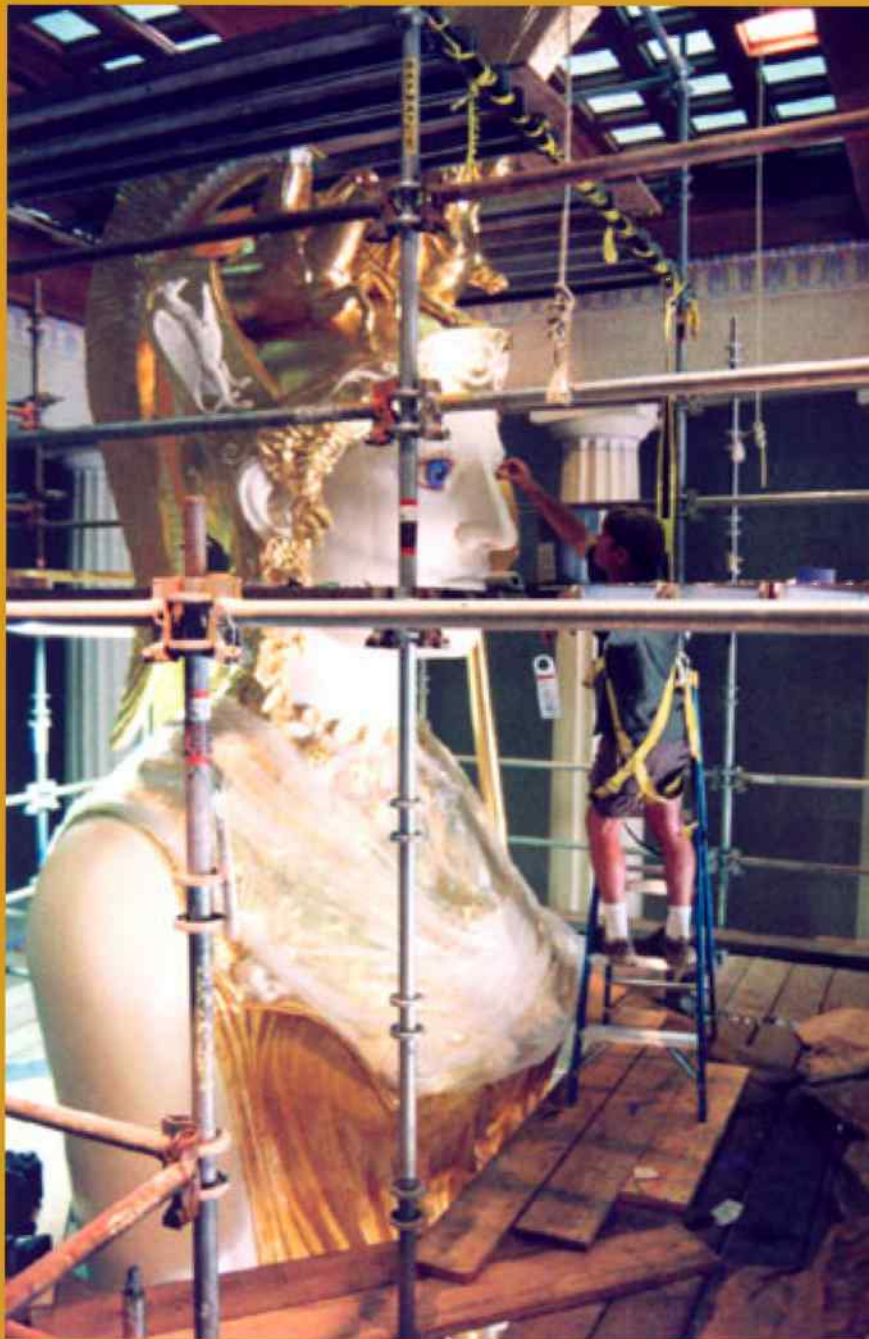

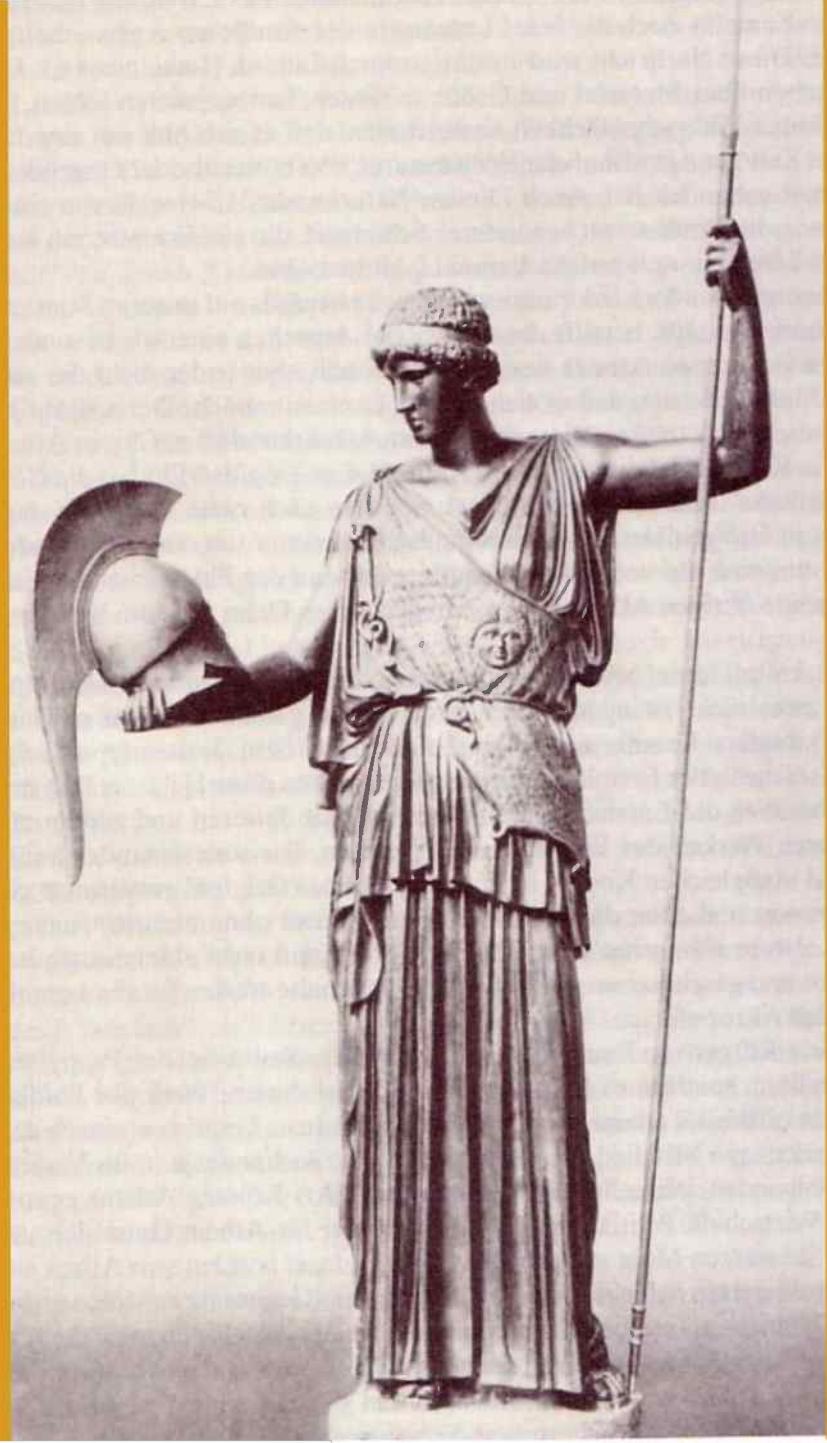

Μαρμάρινο αντίγραφο
μικρών διαστάσεων της
Αθηνάς Παρθένου του
Φειδία.
Πάτρα, Νέο Αρχ/κό Μουσείο.

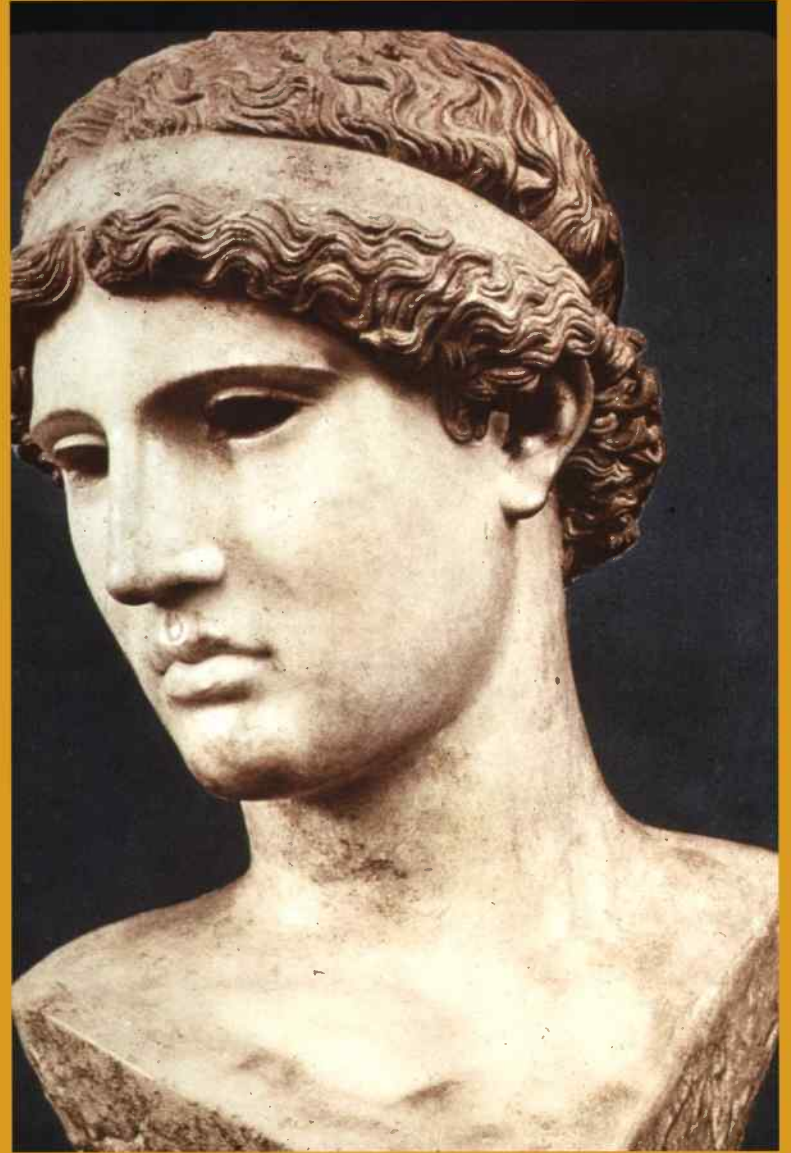
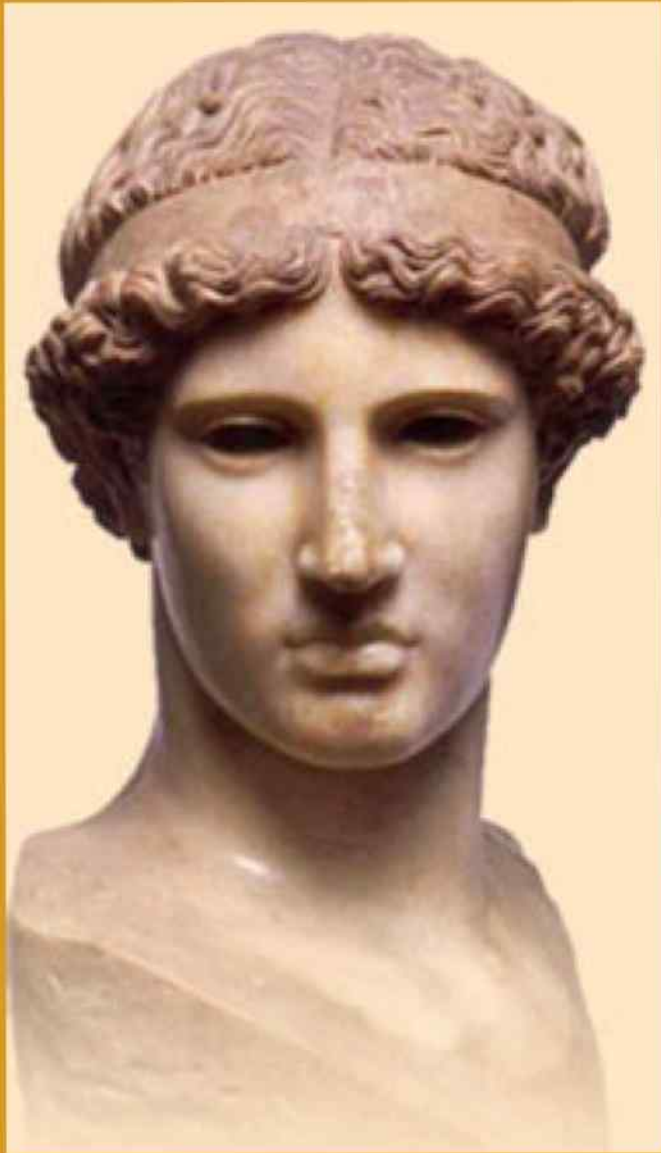

Αθηνά Λημνία του Φειδία.
Δρέσδη, δεξιά: πρόταση
ανακατασκευής.

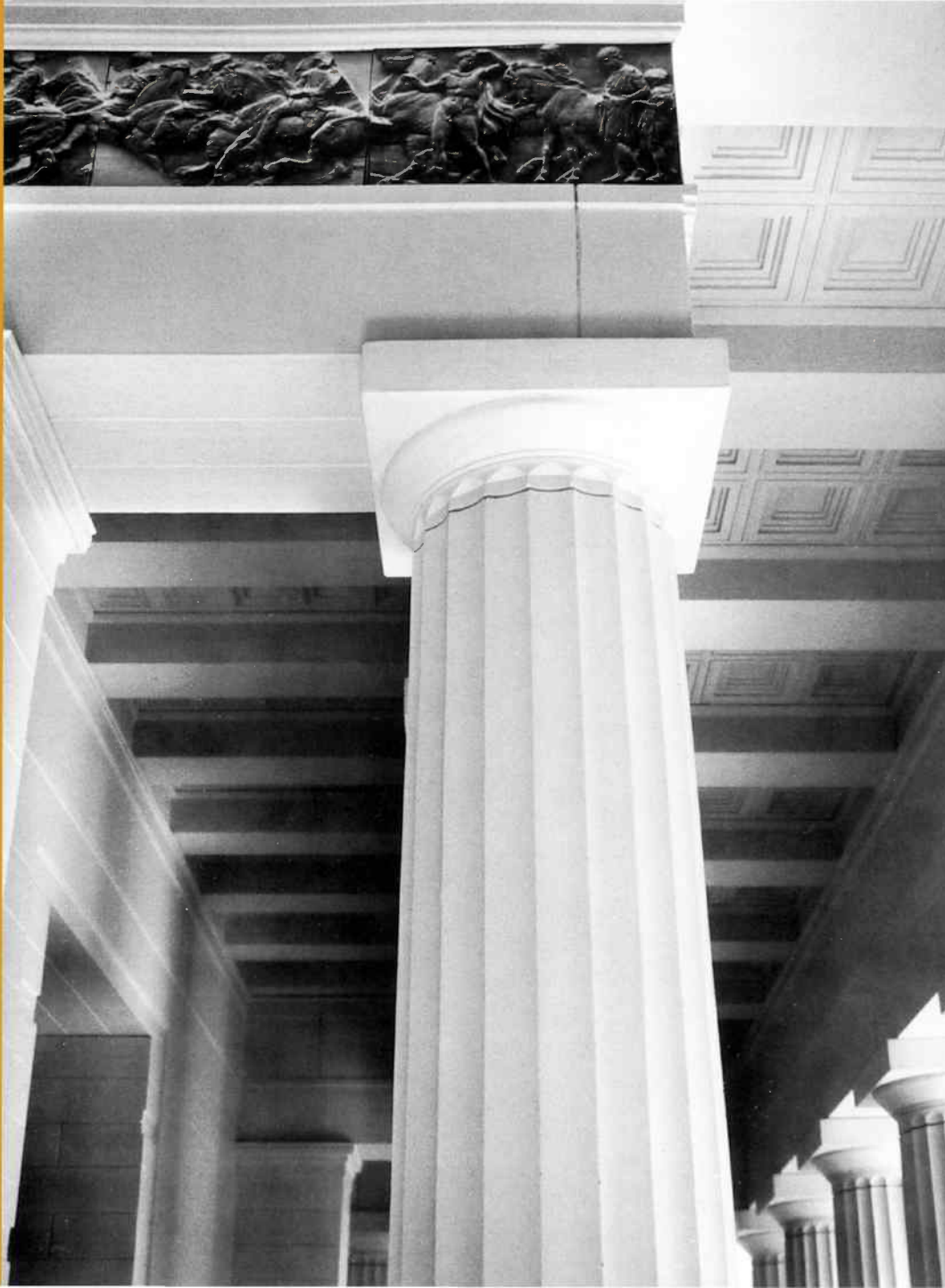

Αετωματικά γλυπτά του
Παρθενώνα, έργο του Φειδία.
Πρόταση αναπαράστασης.

Εδώ και επόμενη εικόνα:
Ζωφόρος του Παρθενώνα,
έργο του Φειδία και του
εργαστηρίου του.

I

II

III

IV

IV

V

VI

VII

VIII

IX

X

XI

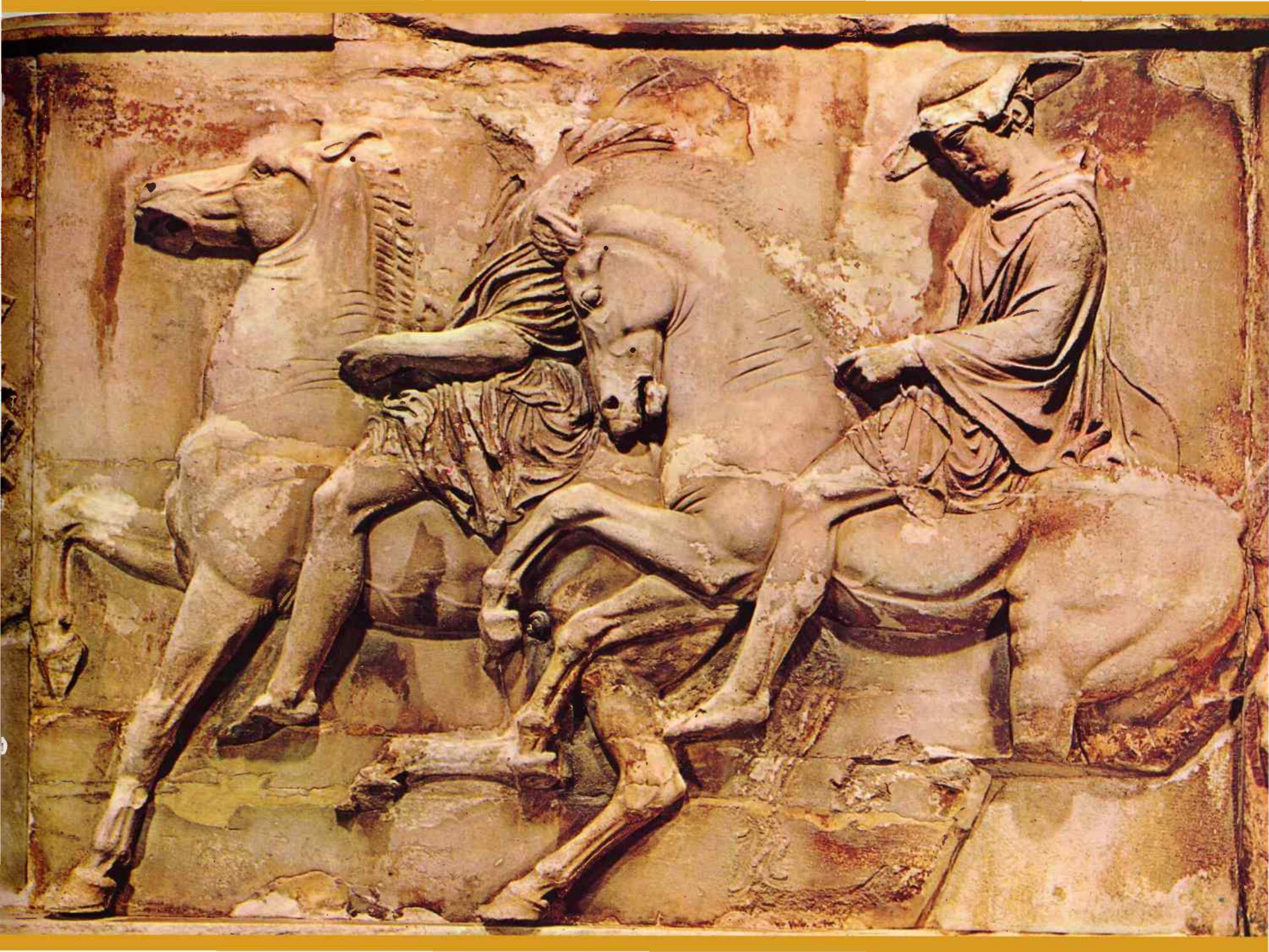
XII

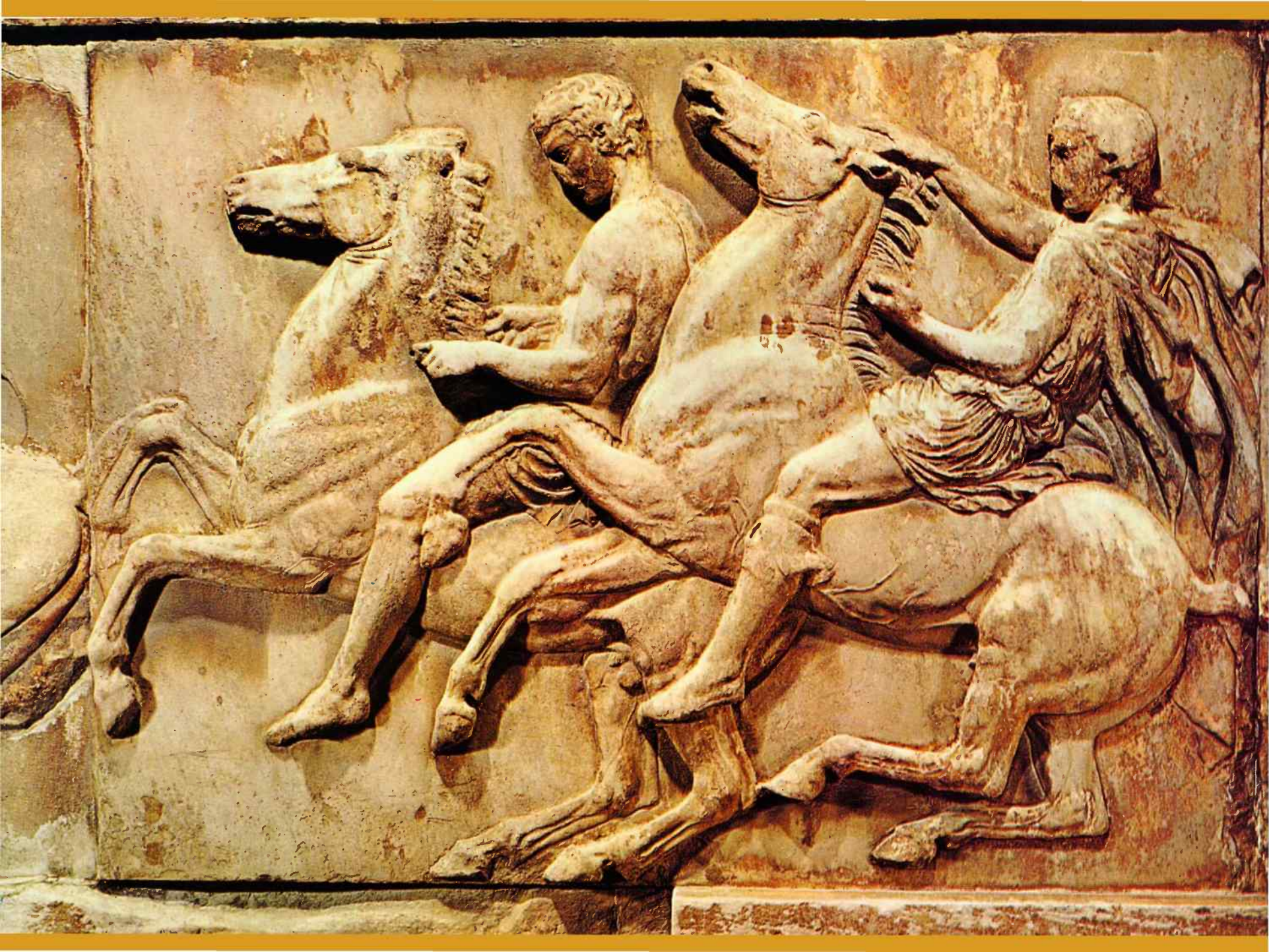

XIII

XIV

XV

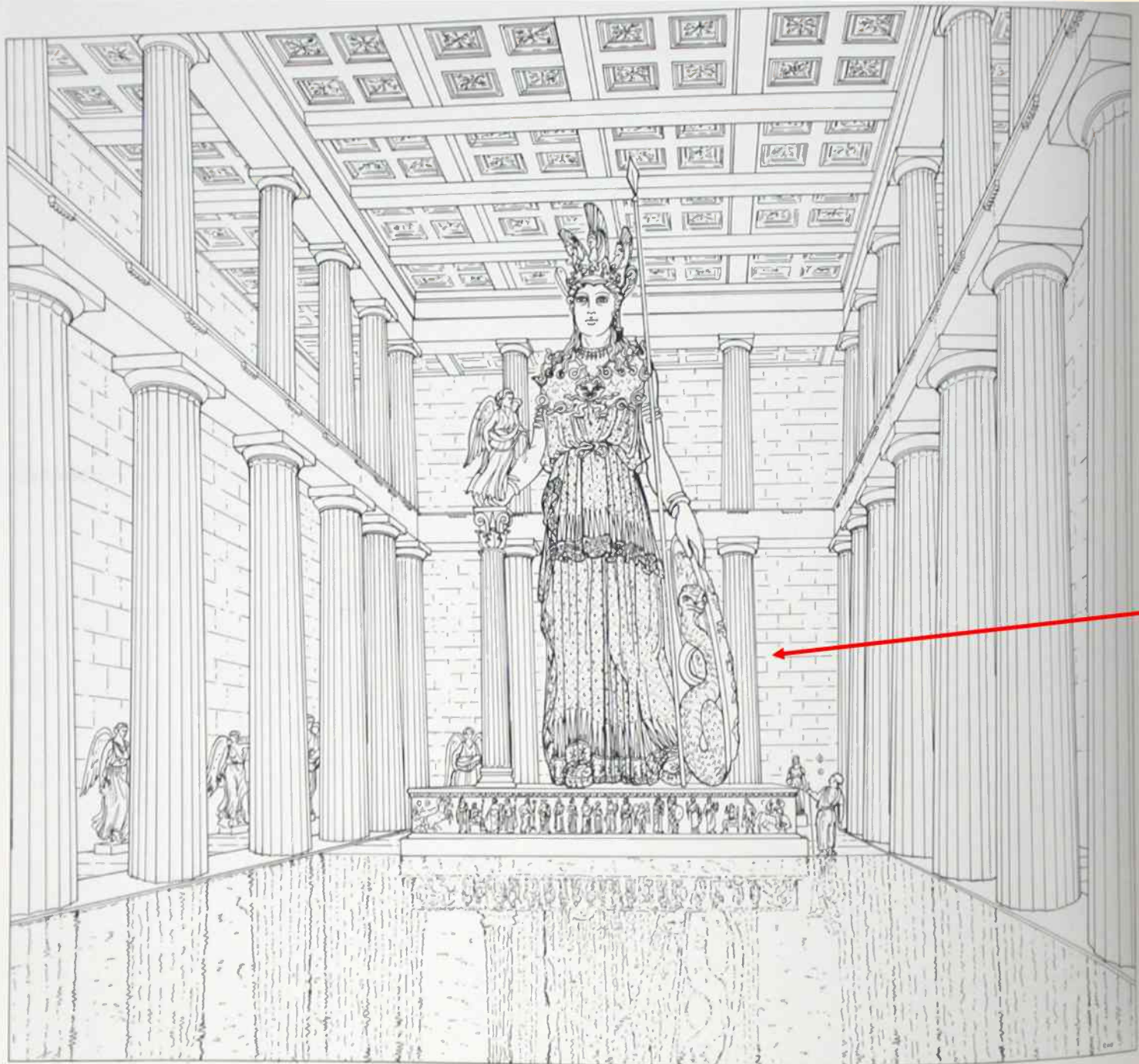

Μετόπη του Παρθενώνα,
έργο του κύκλου του
Φειδία.

Αντίγραφο της Ασπίδας
της Αθηνάς Παρθένου,
έργο του Φειδία.

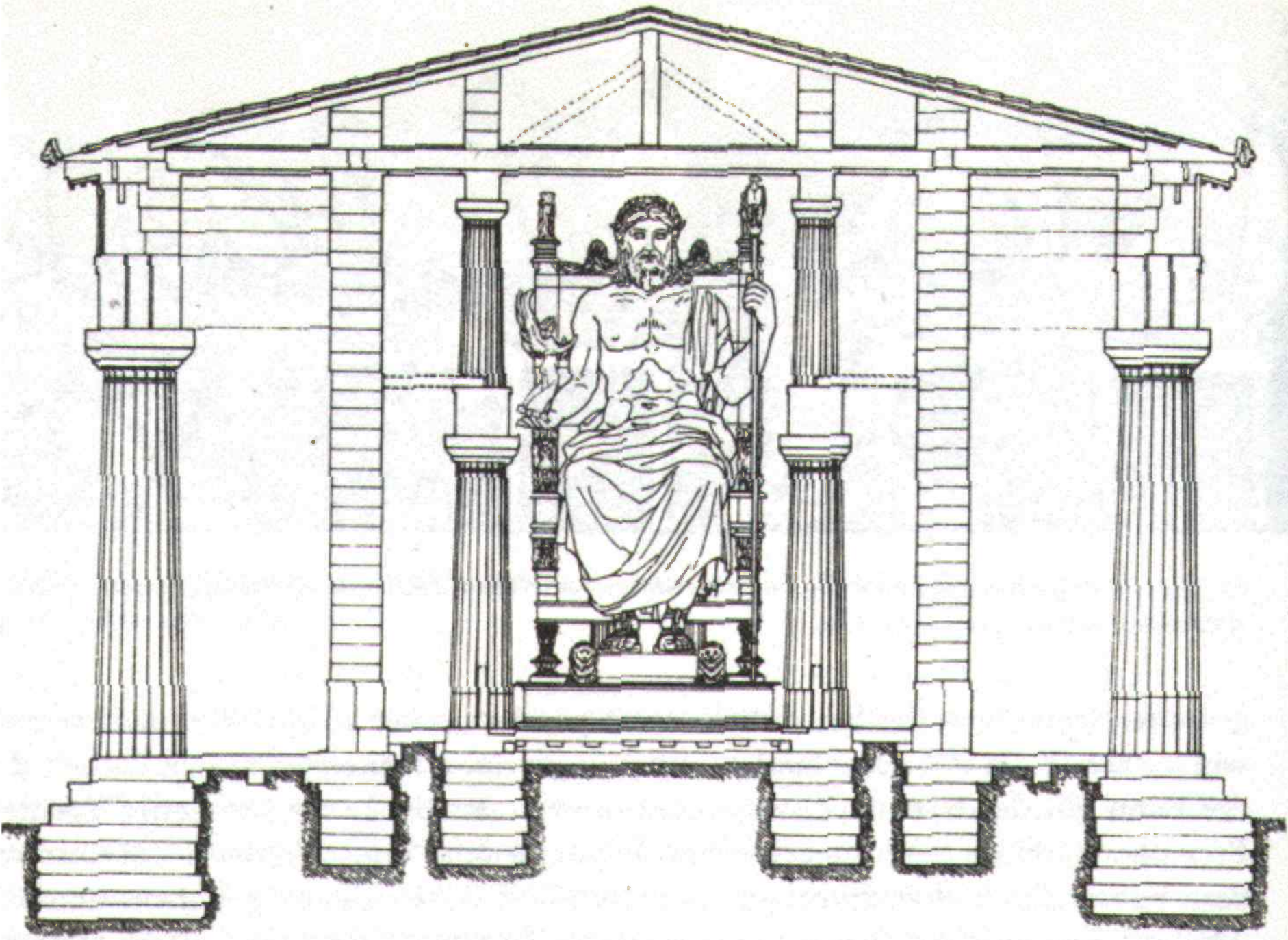

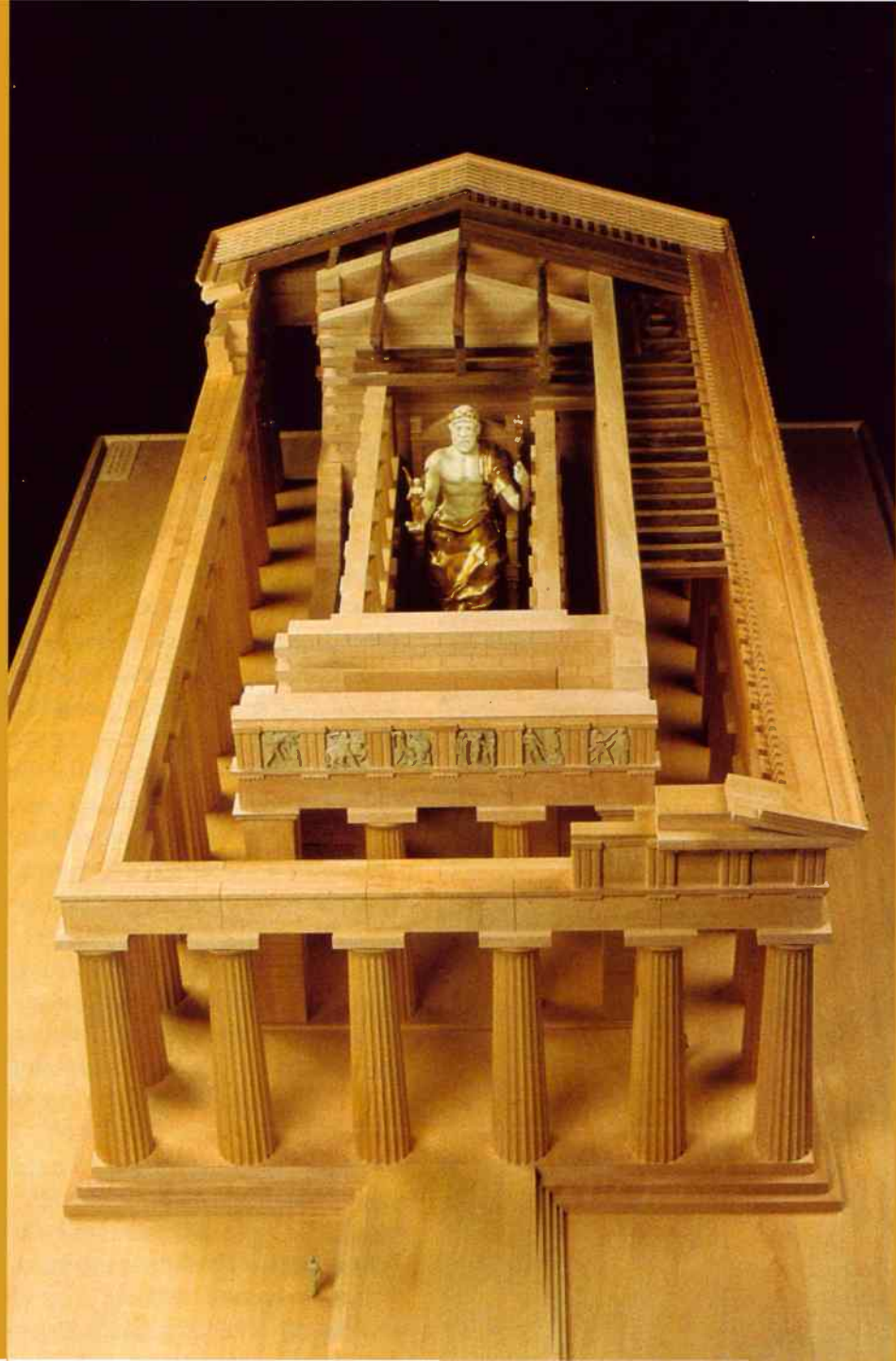

Αντίγραφο της Αθηνάς Παρθένου,
Πάτρα, Νέο Αρχαιολογικό Μουσείο

Νομίσματα που απεικονίζουν το χρυσελεφάντινο άγαλμα του Διός στον ναό του στην Ολυμπία, έργο του Φειδία (δεν σώζεται σήμερα).

Πήλινες μήτρες («καλούπια») για το άγαλμα του Διός στον ναό του στην Ολυμπία.

Ο Πολύκλειτος (δράση π. 450/400 π.Χ.) και τα έργα του

- Δορυφόρος
- Διαδούμενος
- Αμαζώνα (ποιά απ' όλες;)
- Αθλητές

- Συνέγραψε ένα θεωρητικό δοκίμιο («κανών») που συνδέεται με το άγαλμα του Δορυφόρου.

not for publication ©reserved

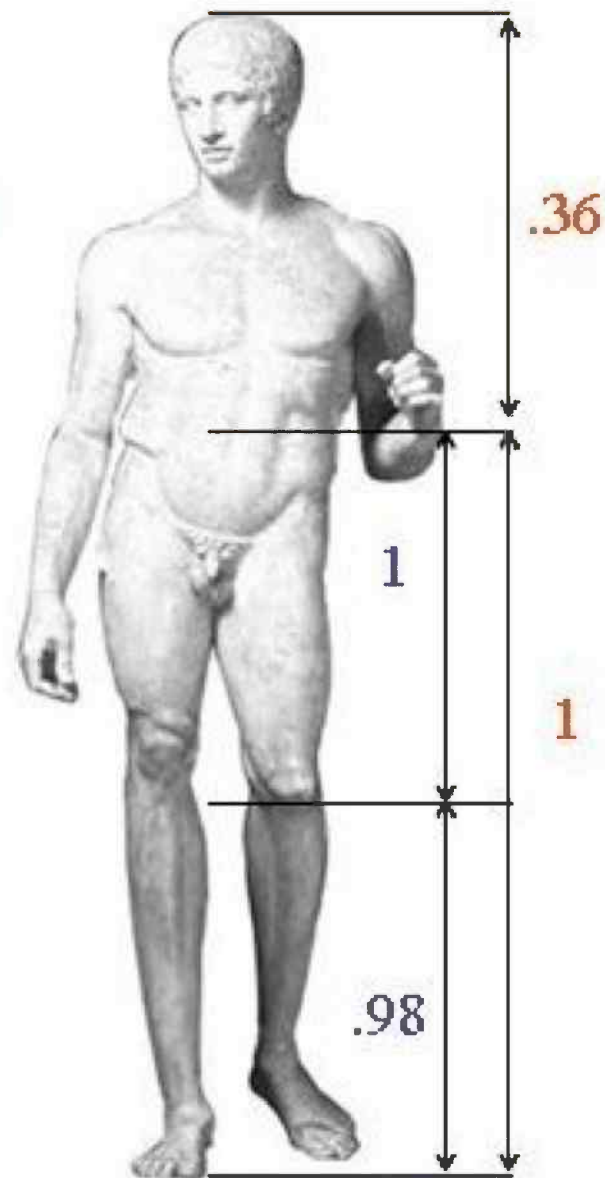
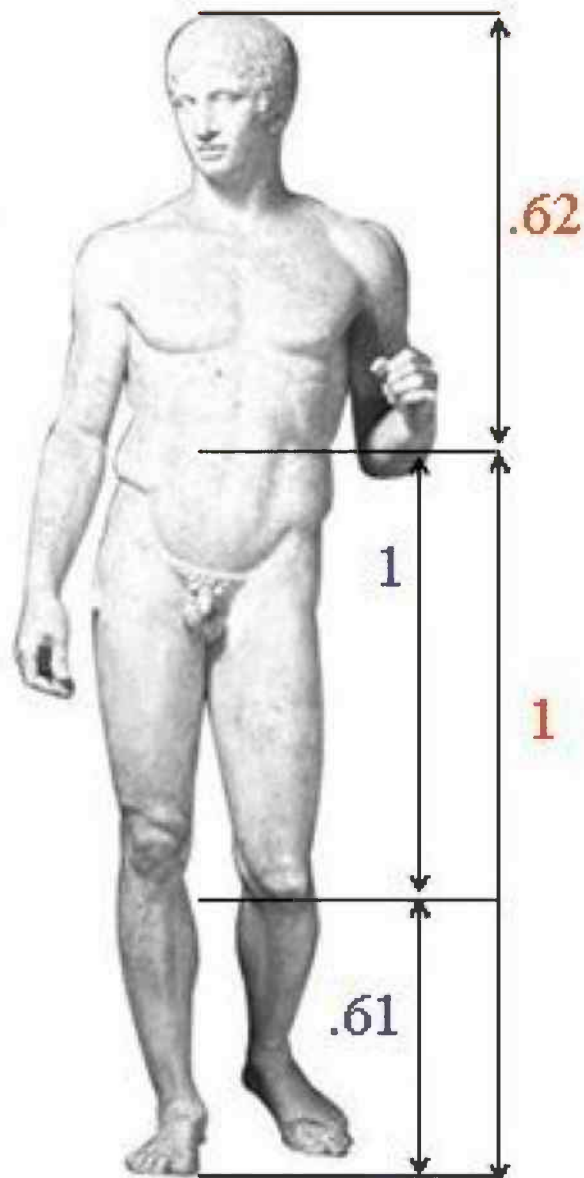
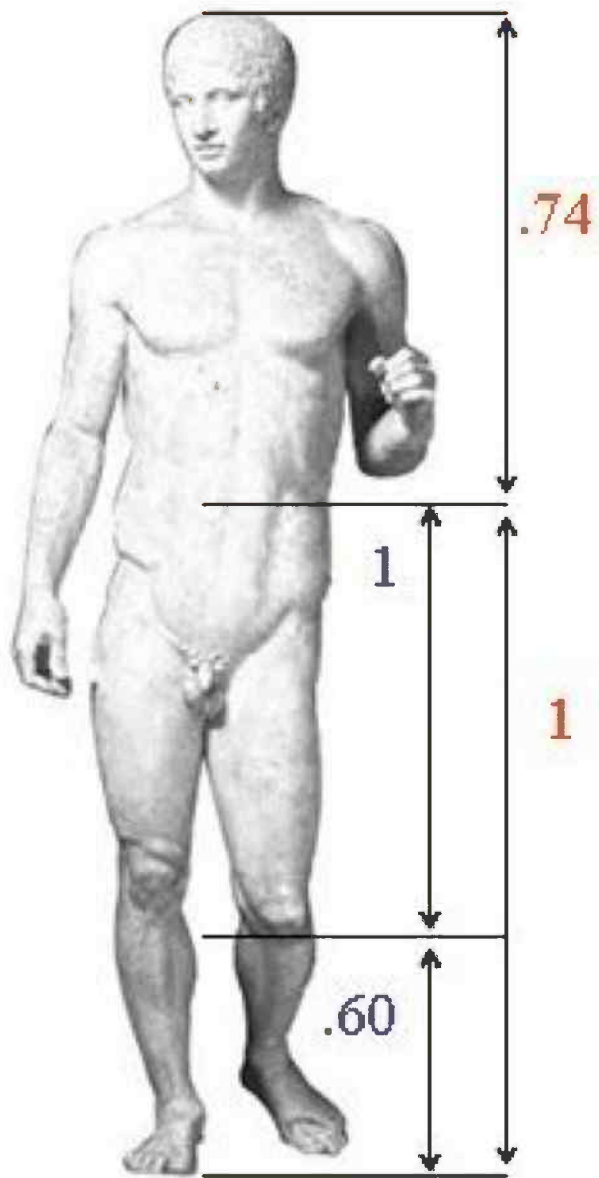

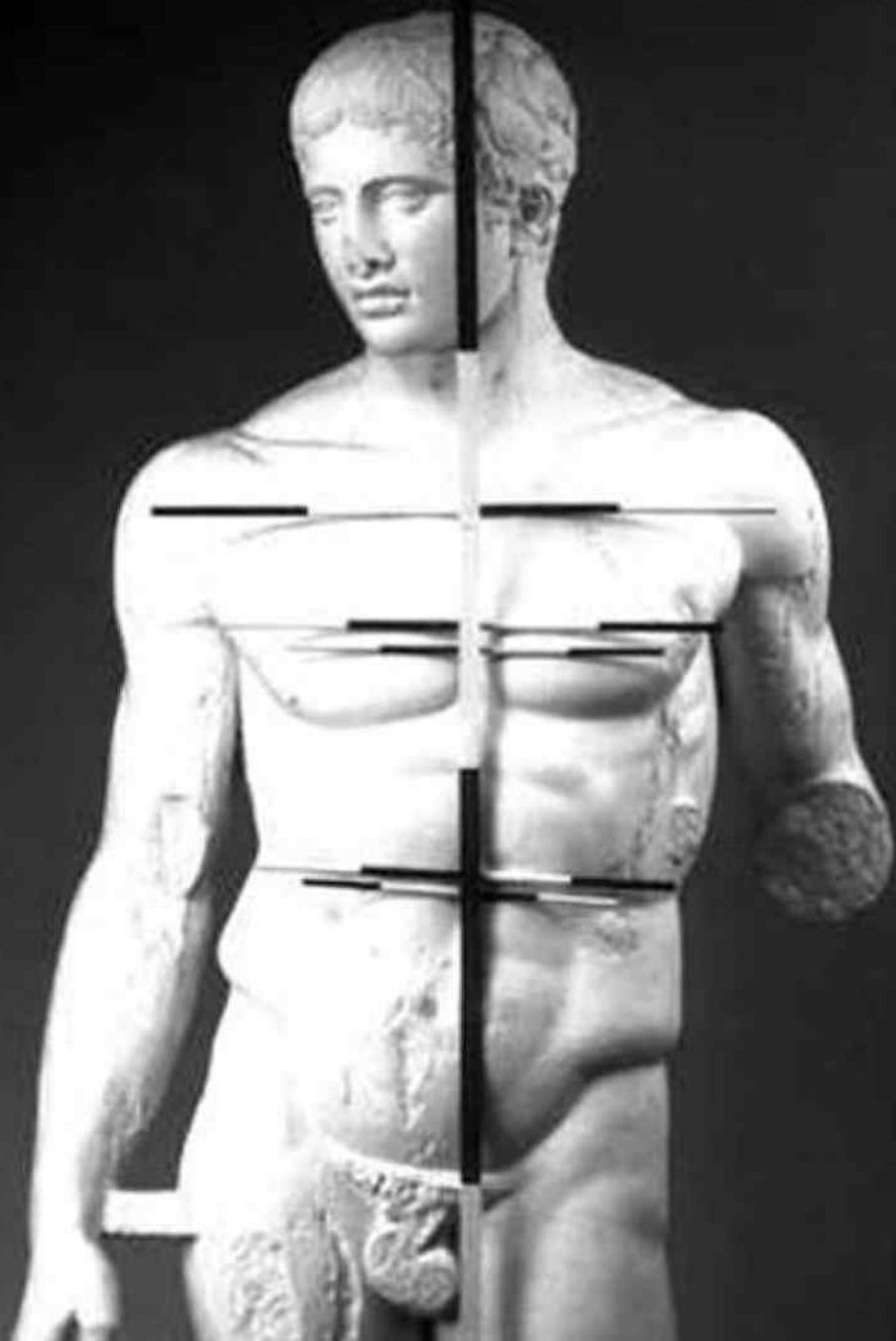
INR66 1831

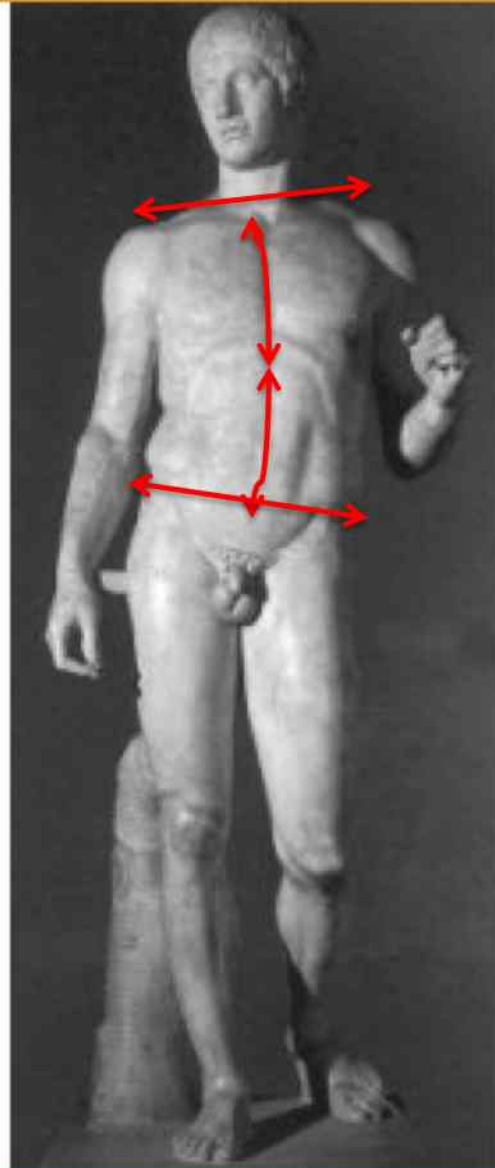
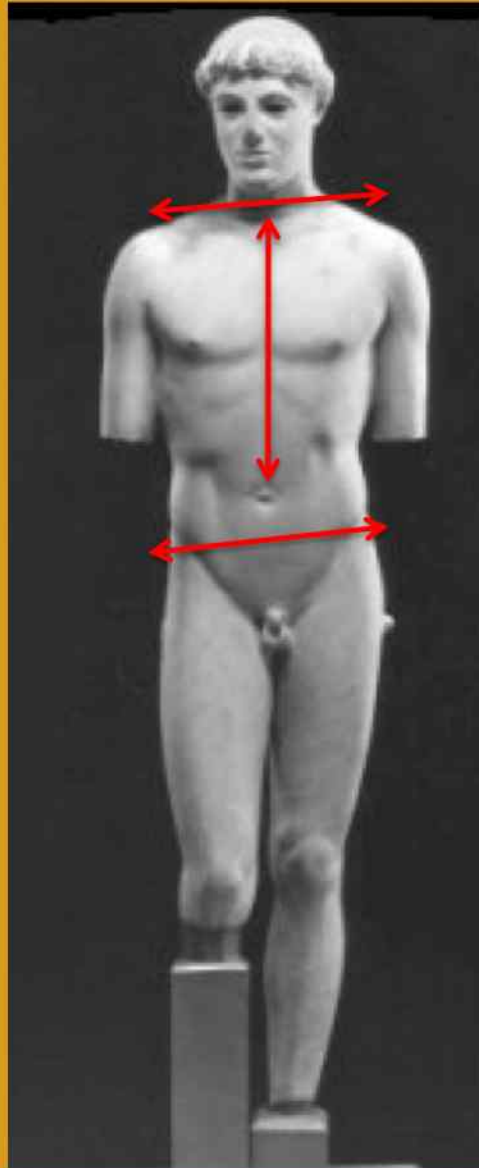
π. 450 π.Χ.

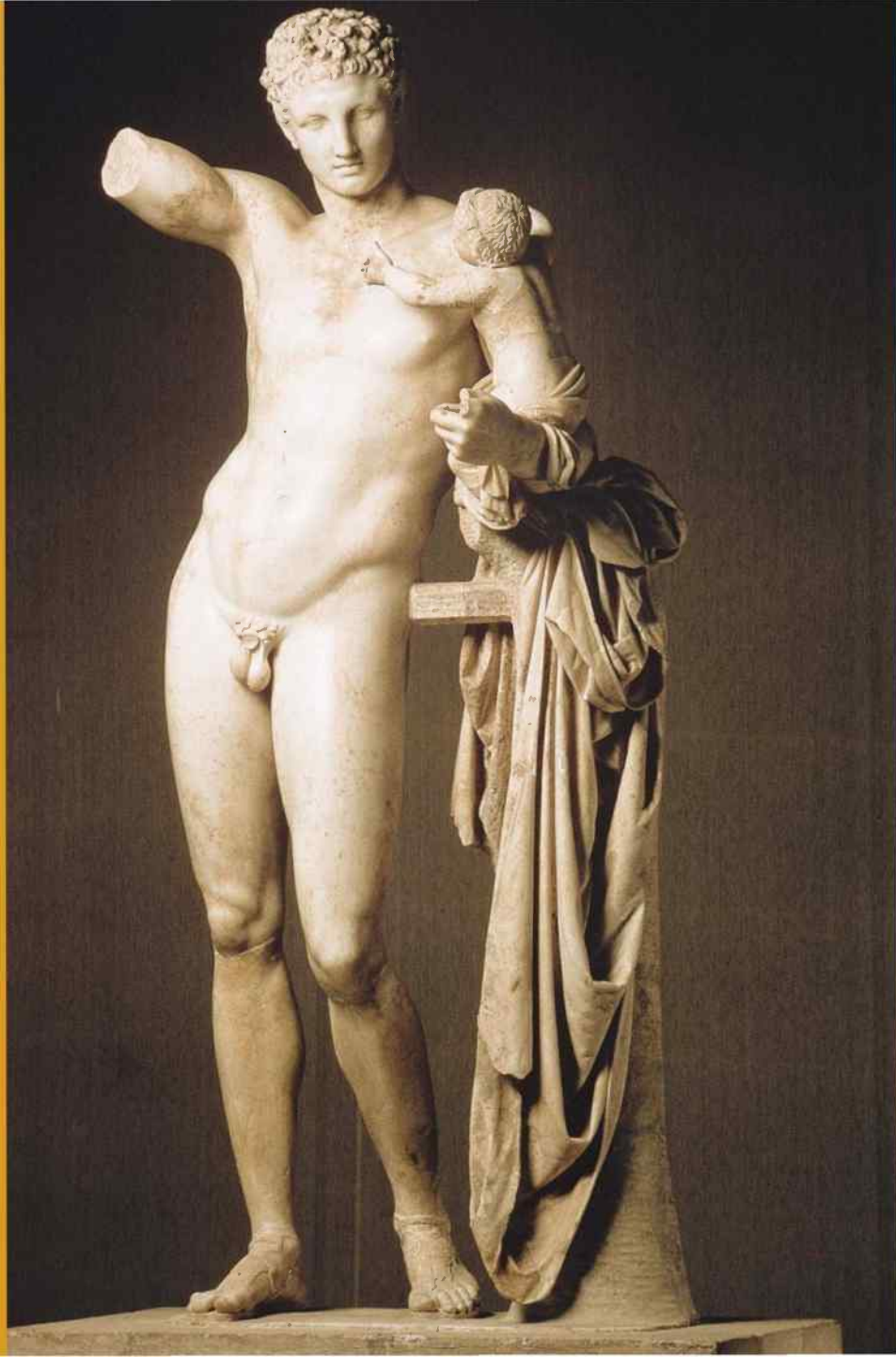

Ο Πραξιτέλης (δράση π. 370/320 π.Χ.) και τα έργα του

- Ερμής
- Αφροδίτη της Κνίδου
- Ο διαγωνισμός Απόλλωνα / Μαρσύα στη βάση με τις Μούσες από τη Μαντίνεια
- «Ευβουλεύς»
- ίσως: Απόλλων Σαυροκτόνος
- ίσως: Σάτυρος που αναπαύεται

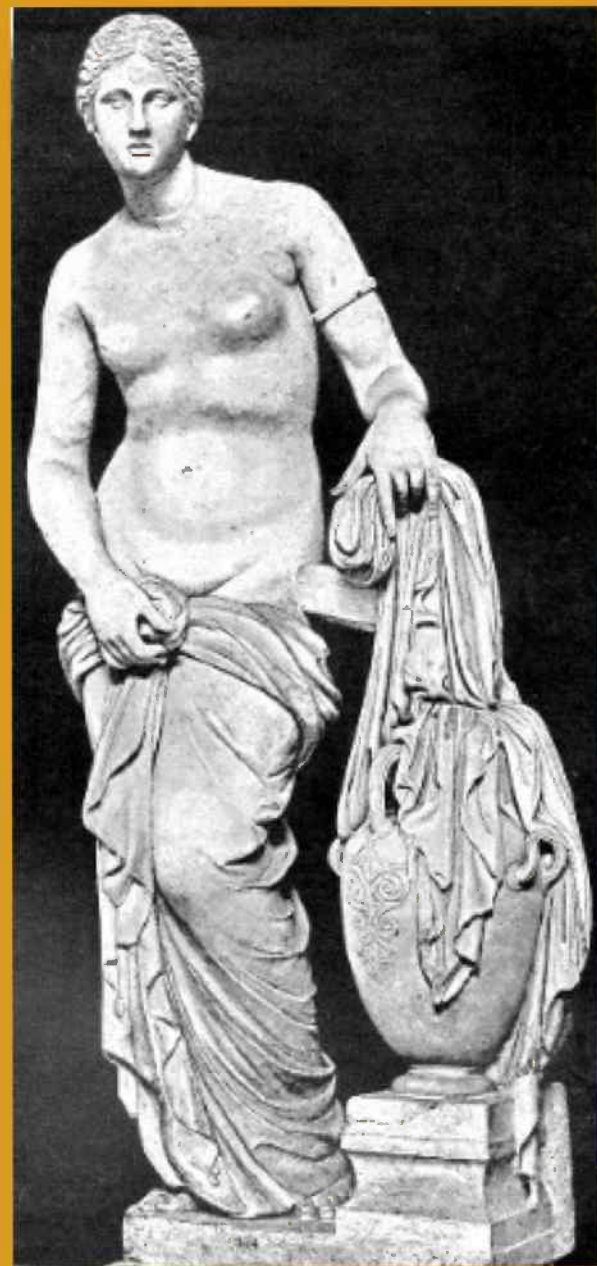

MUNIFICENTIA · SS · D · N · BENEDICTI
PP · XIV · A · D · MDCCLIII

Ο Σκόπας (δράση π. 365/335 π.Χ.) και τα έργα του

- Συνεργασία στο Μαυσωλλείου της Αλικαρνασσού, επιτύμβιο μνημείο για τον βασιλιά της Καρίας, Μαύσωλλο, και τη γυναίκα του, Αρτεμισία
- Αφροδίτη και Πόθος
- Πόθος
- Γλυπτά ναού Αθηνάς στην Τεγέα
- Απόλλων Σμίνθειος

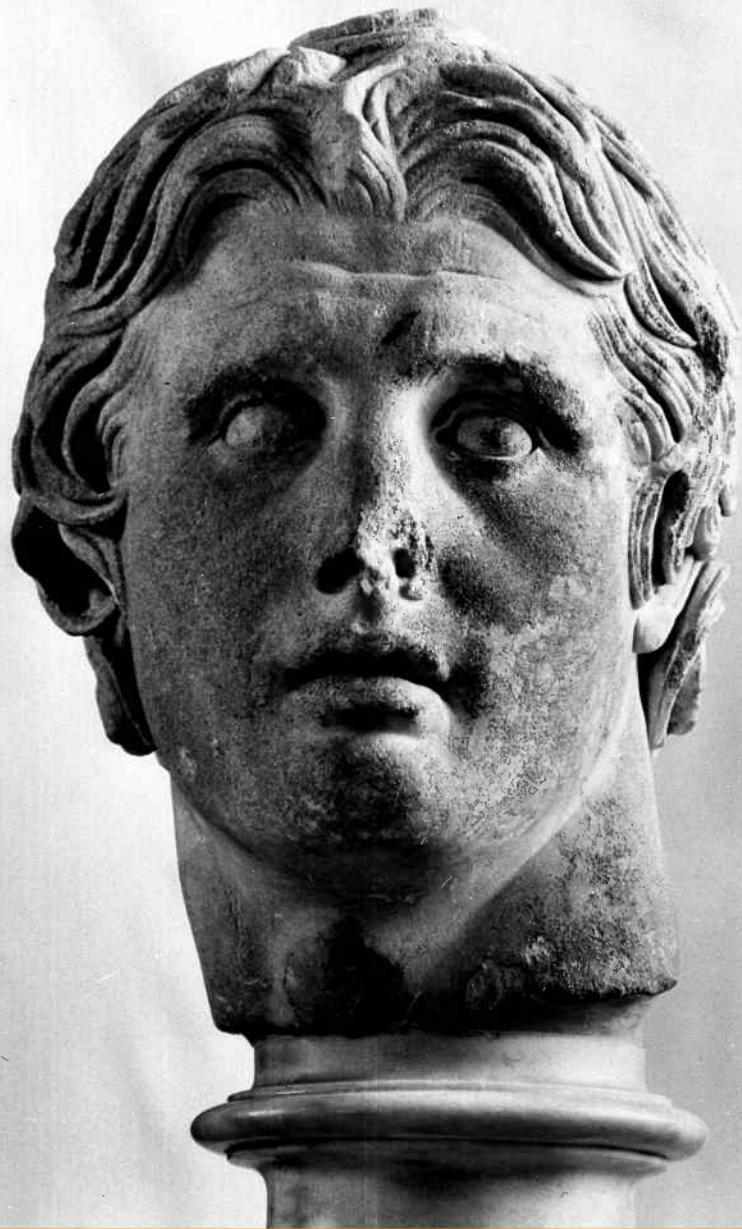
- Το Μαυσωλλείο της Αλικαρνασσού και το μαρμάρινο άγαλμα του βασιλιά Μαύσωλλου (λεπτομέρεια) από το ίδιο το επιτύμβιο μνημείο.

Μαρμάρινο άγαλμα του
Πόθου,
Ρώμη, Μουσεία
Καπιτωλίου (σήμερα
στην έκθεση της
Centrale Montemartini),
αρ.ευρ. MC 2417.
Ύψ. 1,80 μ.

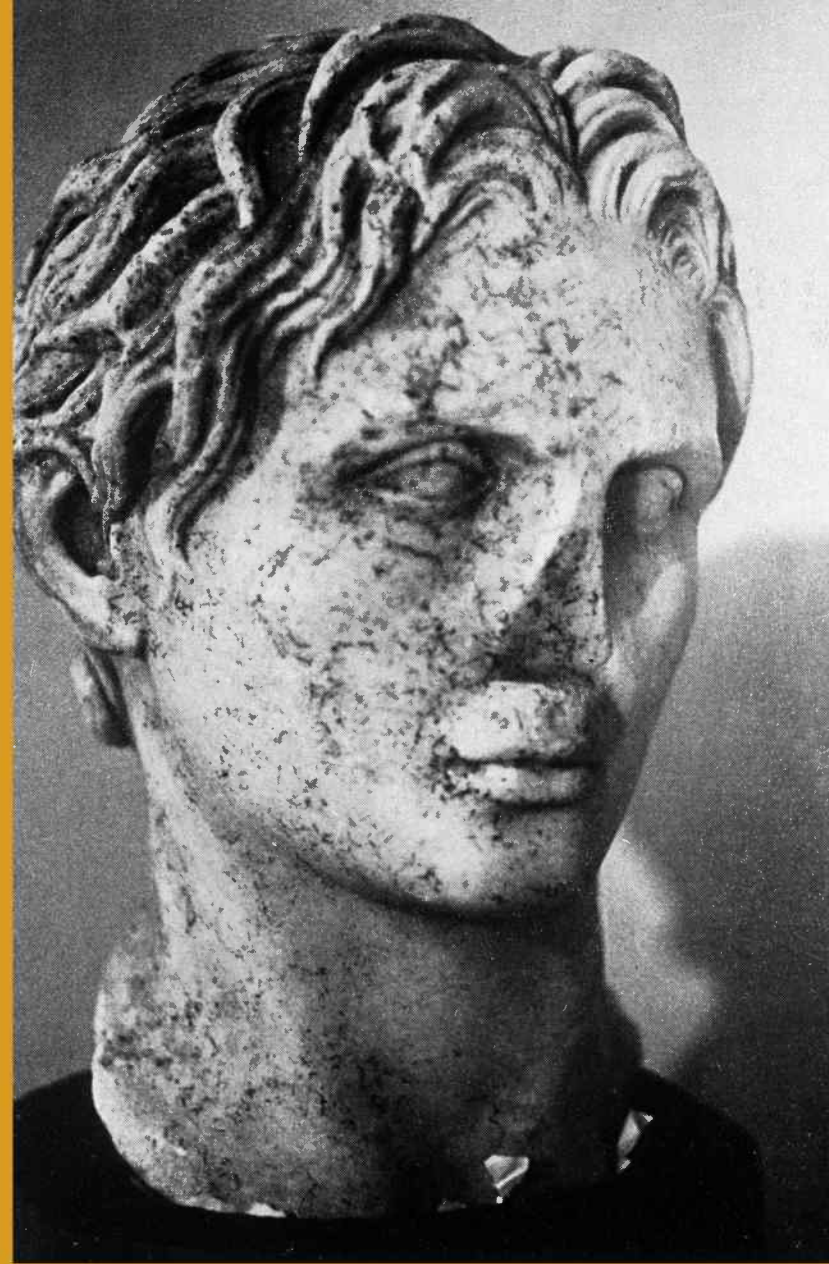

Ο Λύσιππος (δράση π. 360/310 π.Χ.) και τα έργα του

- Μεγαλέξανδρος
- Μνημείο του Δαόχου στα Φάρσαλα (και στους Δελφούς), μάλλον με τους Ευφράνορα και Λεωχάρη
- «Αποξυόμενος»
- Έρως
- «Καιρός»
- Ηρακλής (του τύπου Farnese)
- Ηρακλής «Επιτραπέζιος»
- Συνολικά 60 έργα, κατά τις γραμματειακές μαρτυρίες

Πορταίτο του Μεγαλέξανδρου,
Αρχαιολογικό Μουσείο, Κωνσταντινούπολη

Πορταίτο του Μεγαλέξανδρου,
συλλογή Schwarzenberg, Βιέννη

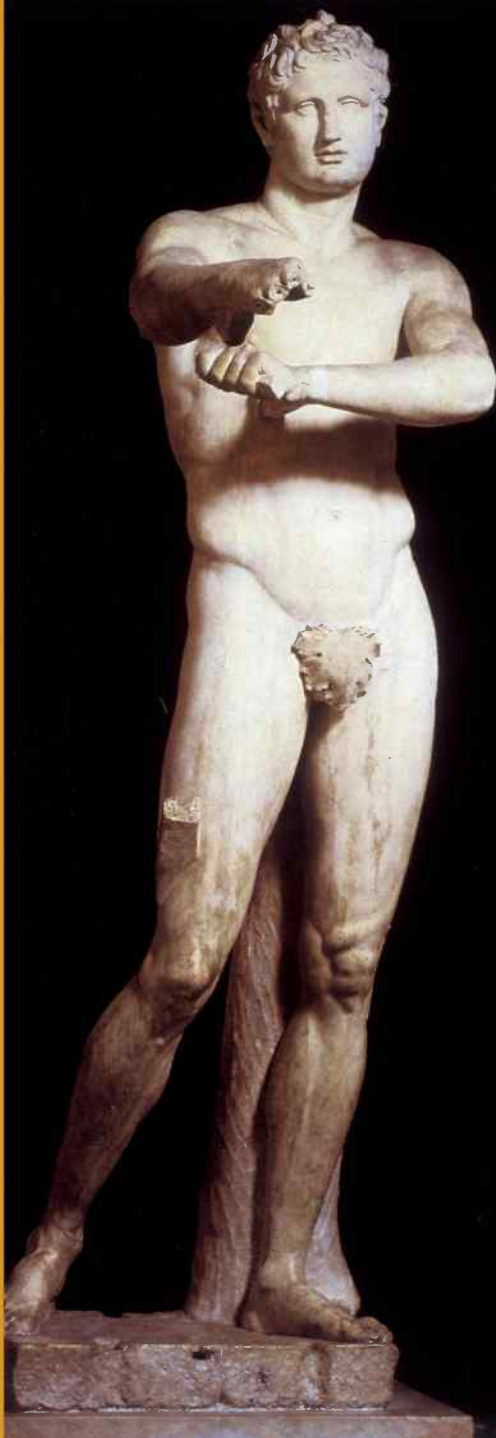
Πορταίτο του Μεγαλέξανδρου,
ερμαϊκή στήλη «Azara», Λούβρο

Χάλκινο αγαλμάτιο του
Μεγαλέξανδρου, από την Αίγυπτο,
Παρίσι, Μουσείο Λούβρου

Αγάλματα από το μνημείο του Δαόχου στους Δελφούς

Ο «αποξυόμενος»
του Λυσίππου

MUNIFICENTIA SS. D. N. BENEDICTI
PP. XIV. A. D. MDCCLIII

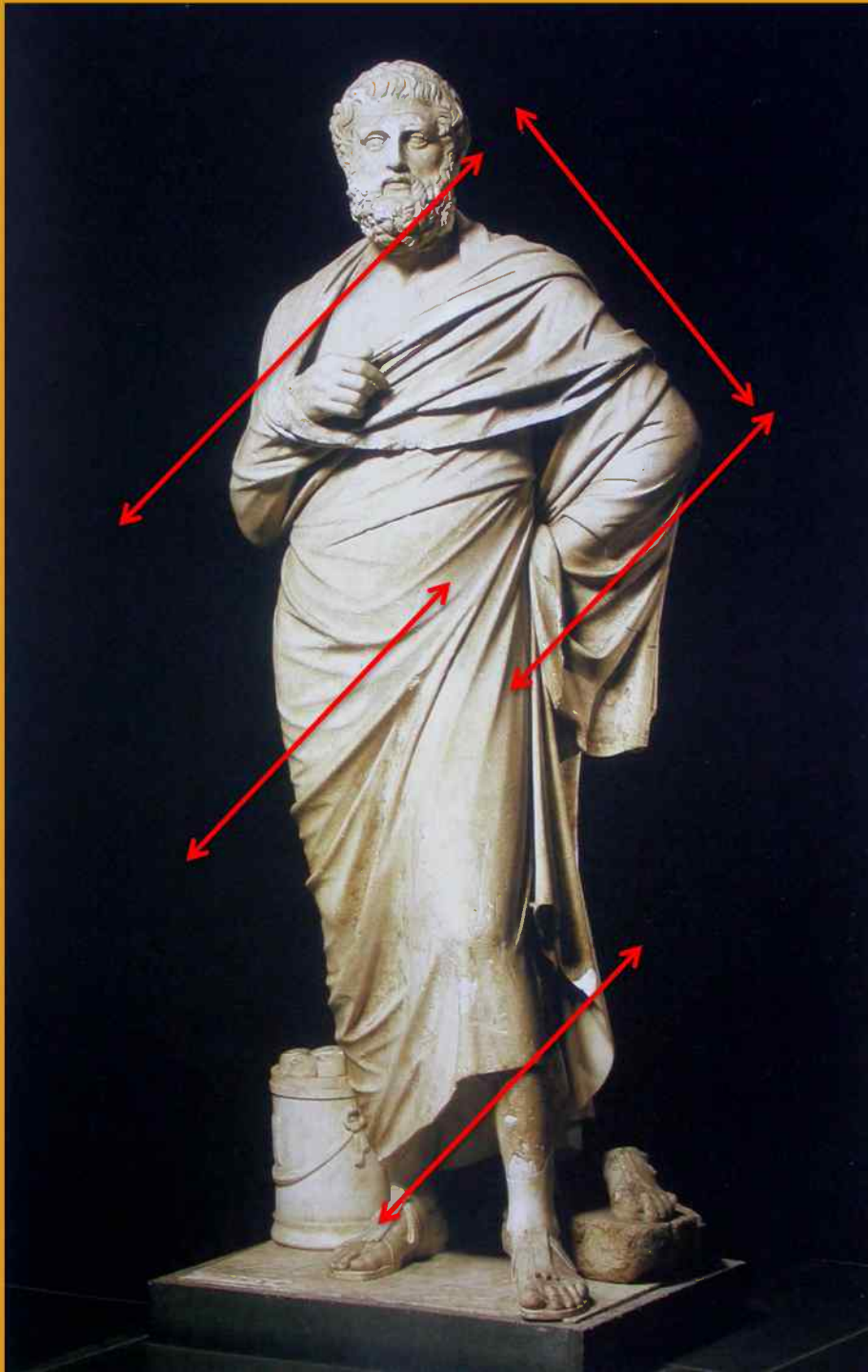

Ο Ηρακλής του Λυσίππου
(τύπος Farnese).
Μαρμάρινο αντίγραφο
στο Μουσείο της
Νεαπόλεως, αρ.ευρ. 6001.
Ύψ. 3,17 μ.

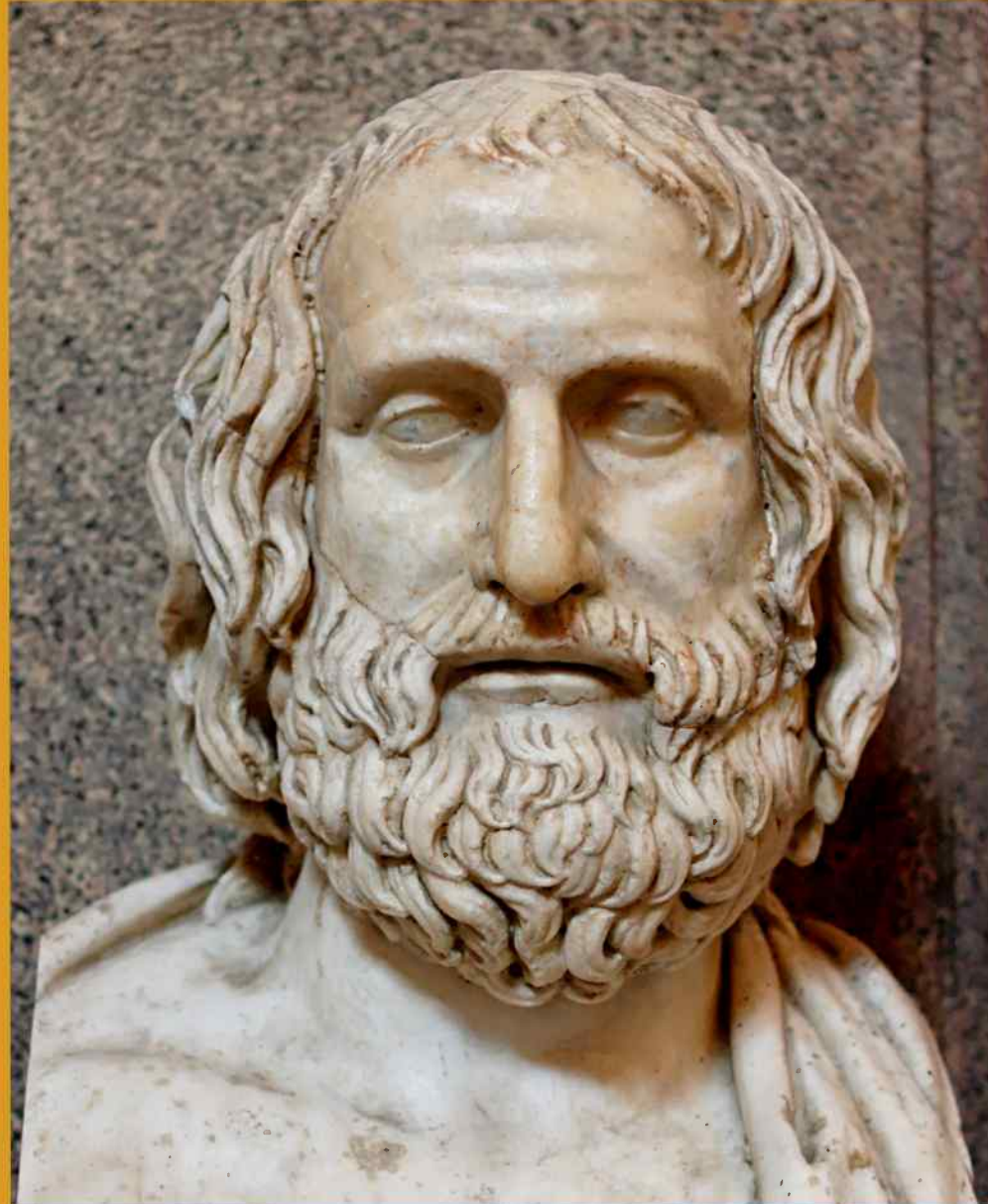

Τα πορτραίτα

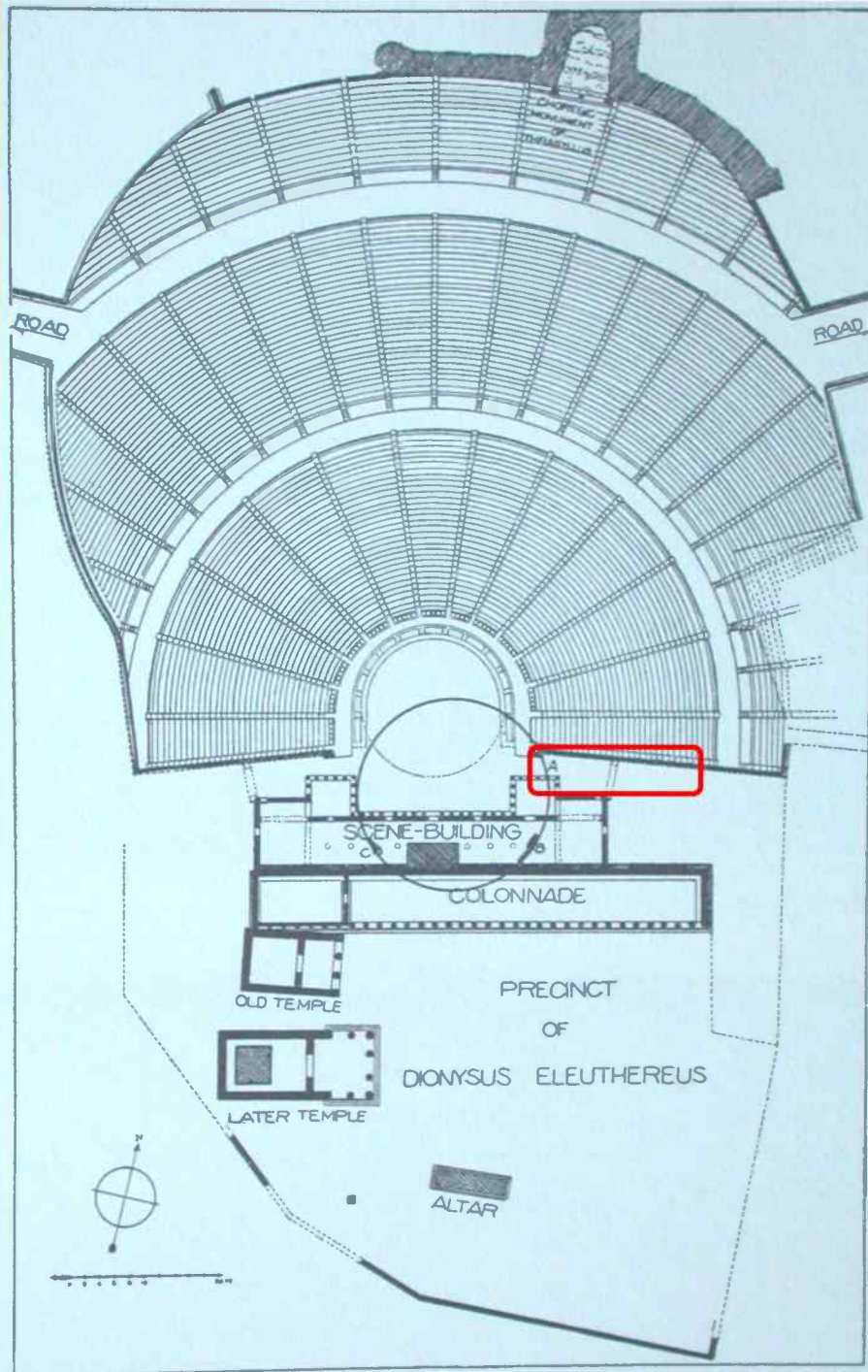
- «Πορτραίτα» των τραγικών ποιητών
- Η τοποθέτησή τους
- Πορτραίτο του Δημοσθένη
- Πορτραίτο του Σωκράτη
- Πορτραίτο του Μενάνδρου
- Πορτραίτο του Ποσειδίππου

Σοφοκλής

Ευριπίδης

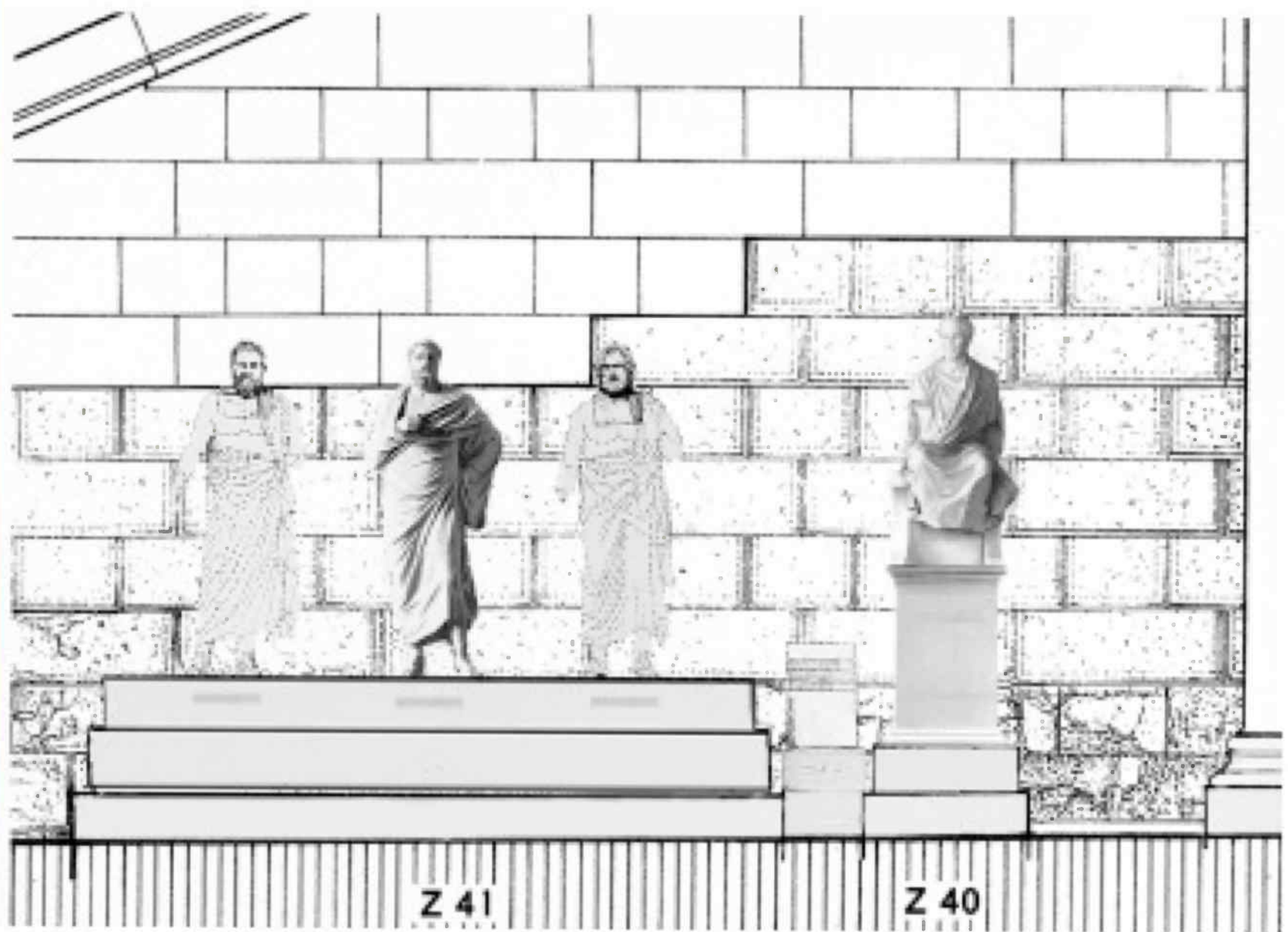
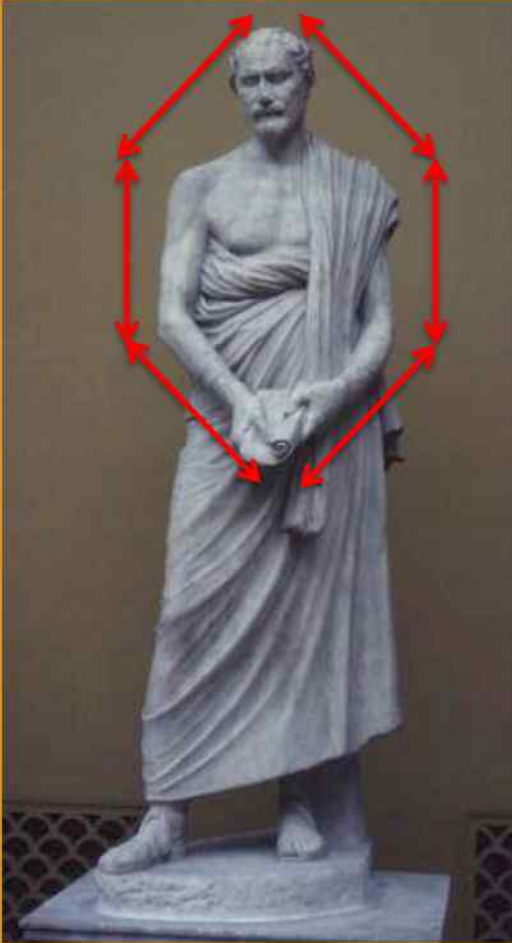

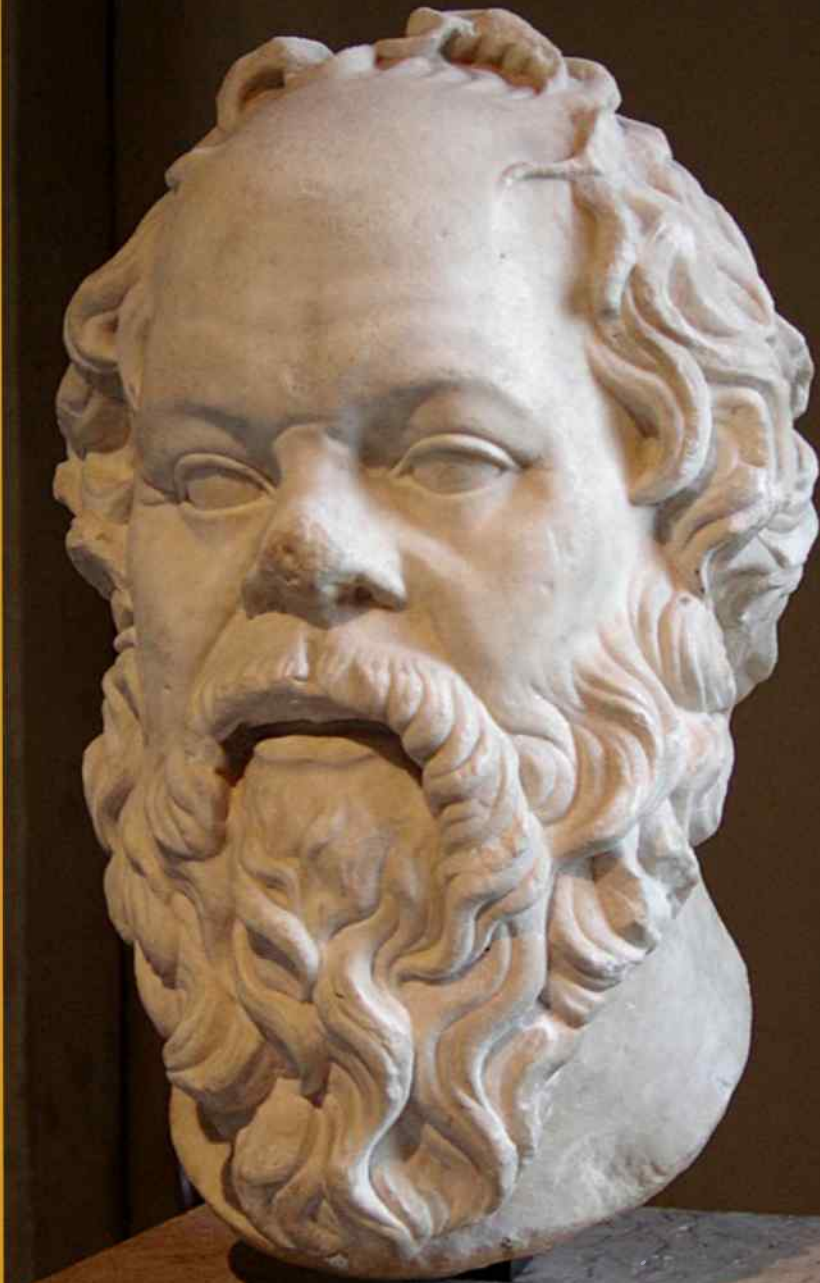
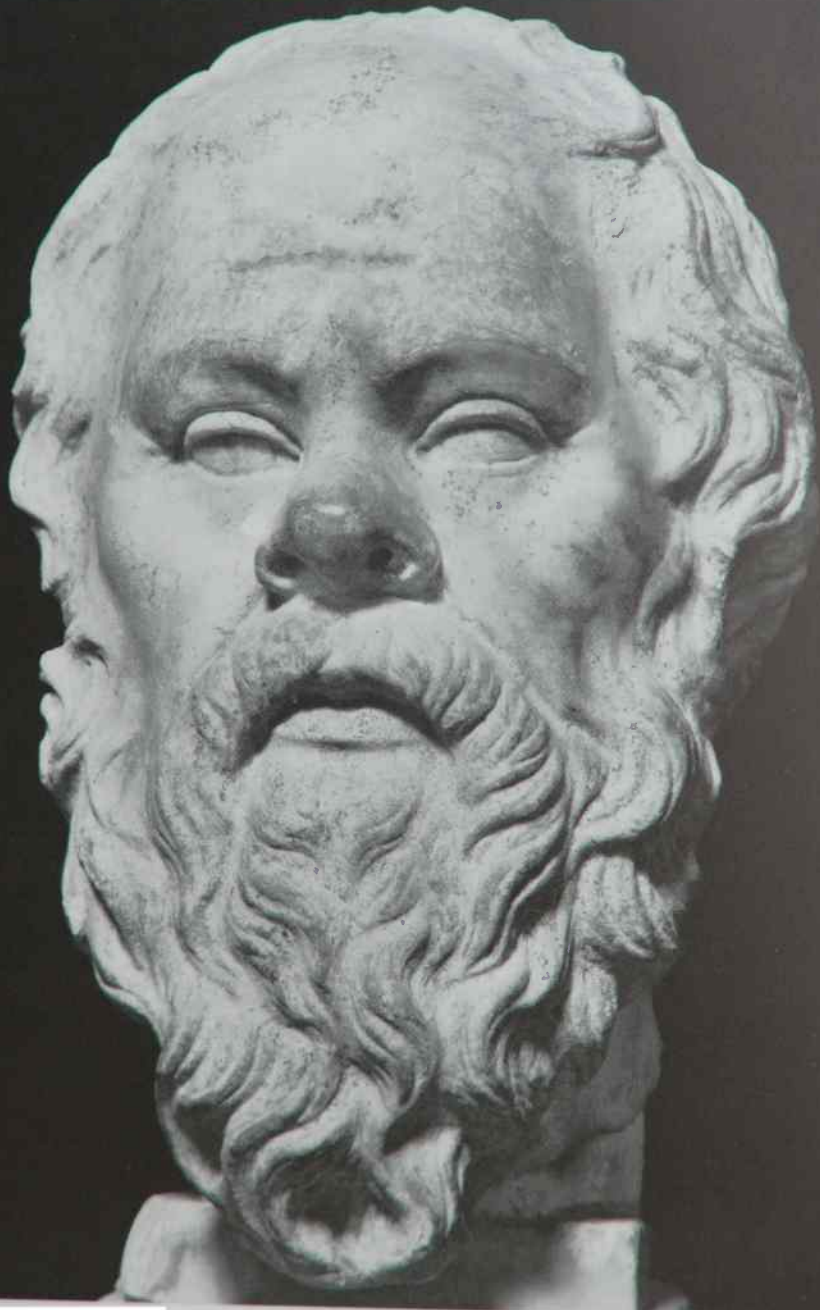
Abb. 8 Dionysostheater. Ostparodos. Die Ehrenmonumente Menanders und der Tragiker, Rekonstruktionsvorschlag

Δημοσθένης

Σοφοκλής

Σωκράτης

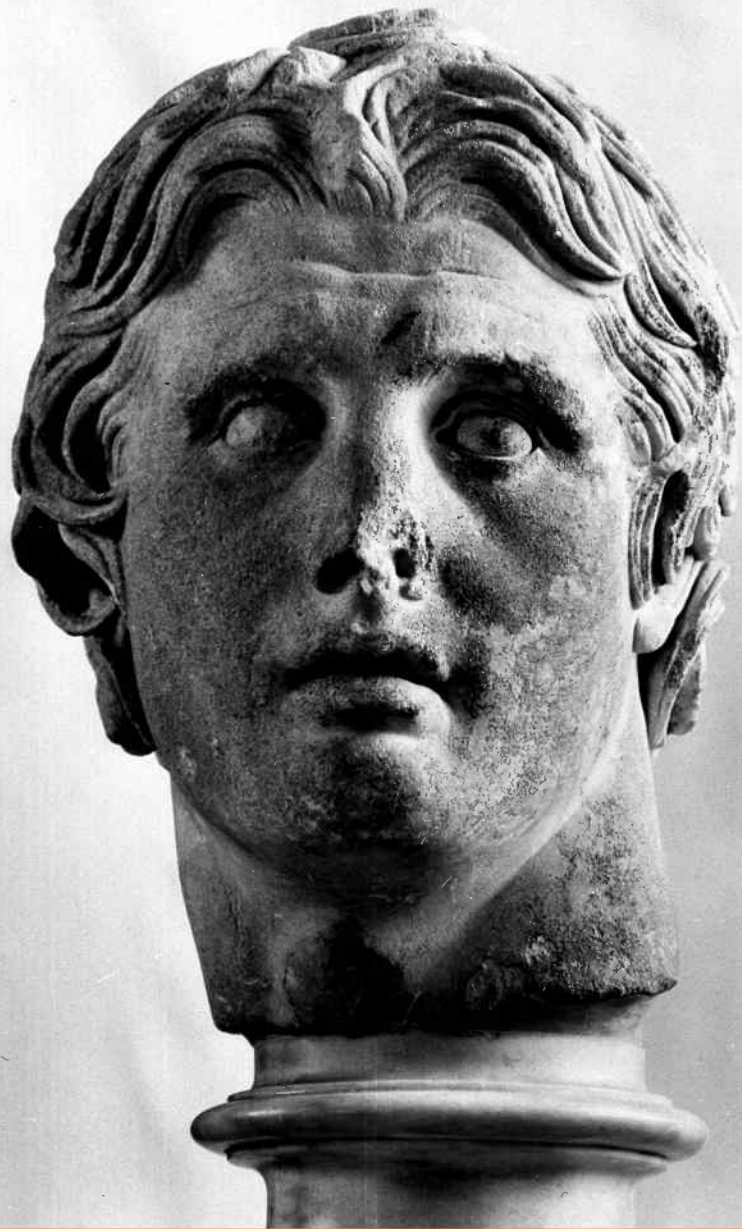
Head in the Terme Museum, Rome (inv. 1236). Fot

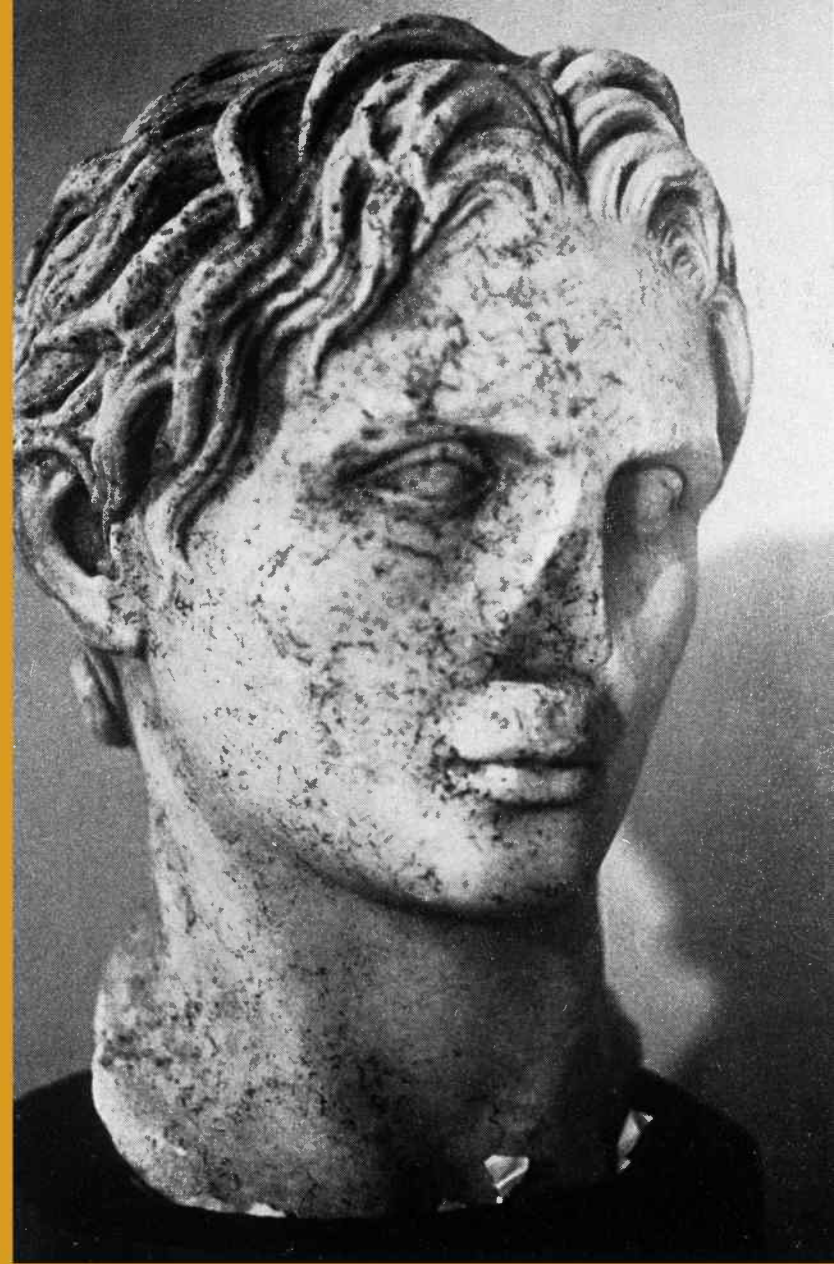
Σωκράτης

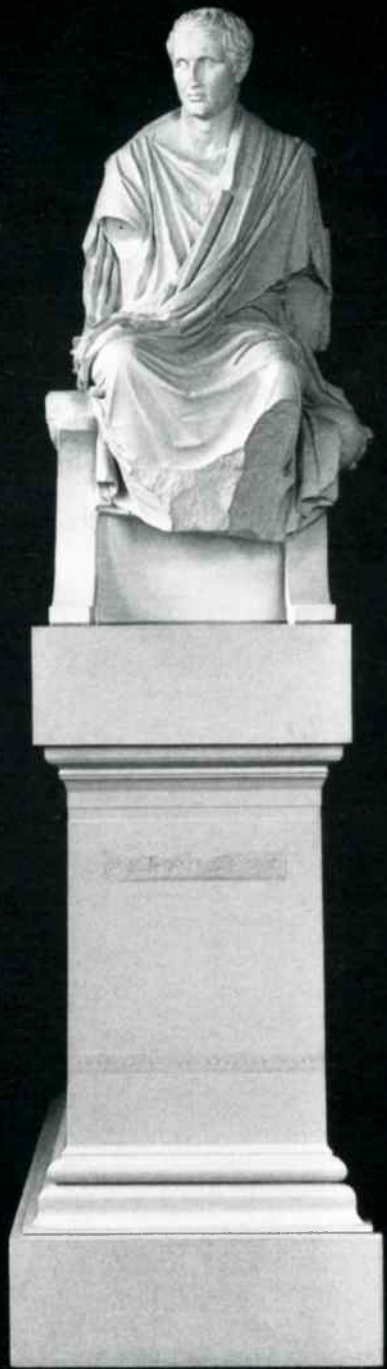
Μένανδρος

Πορταίτο του Μεγαλέξανδρου,
Αρχαιολογικό Μουσείο, Κωνσταντινούπολη

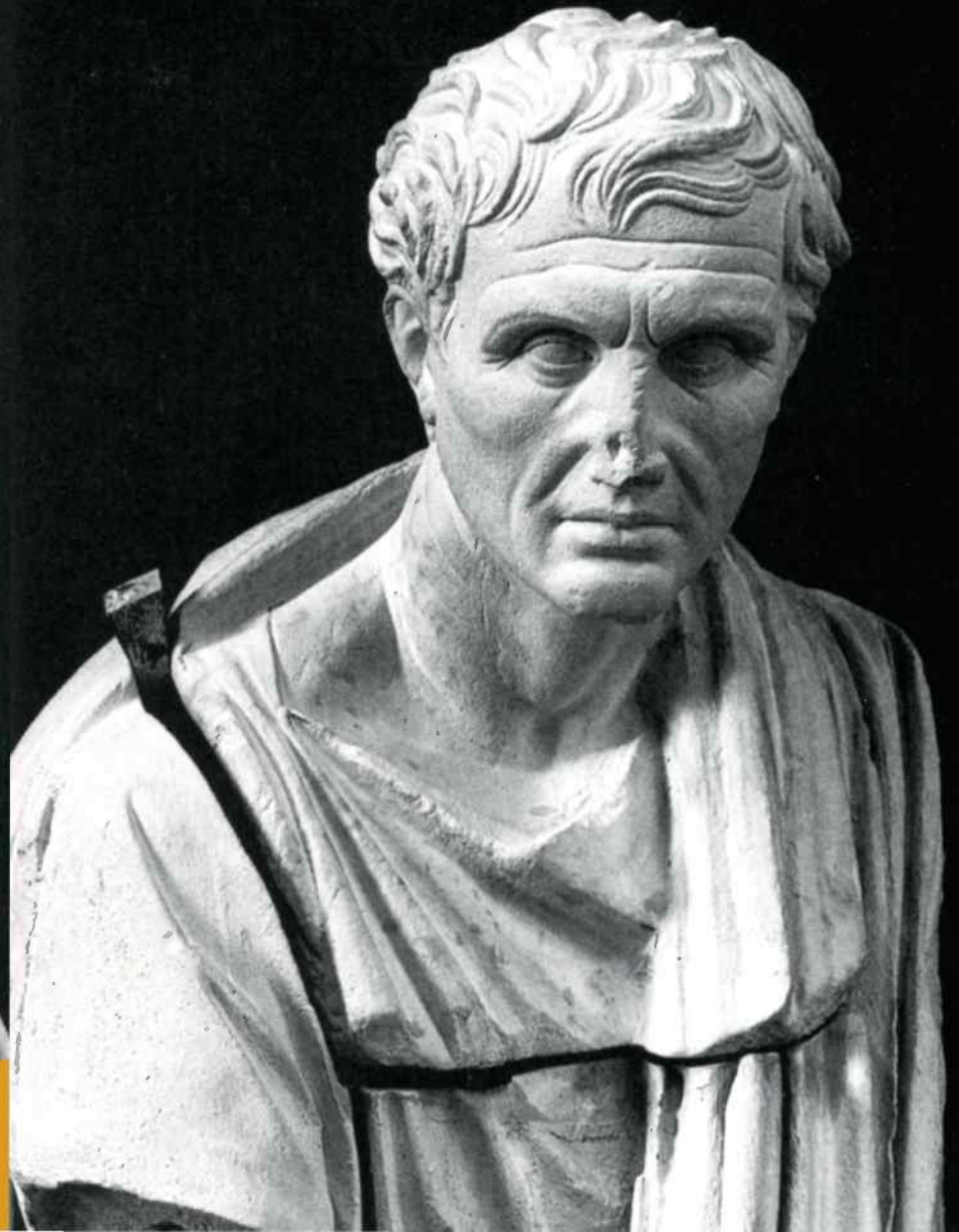

Πορταίτο του Μεγαλέξανδρου,
συλλογή Schwarzenberg, Βιέννη

Μένανδρος

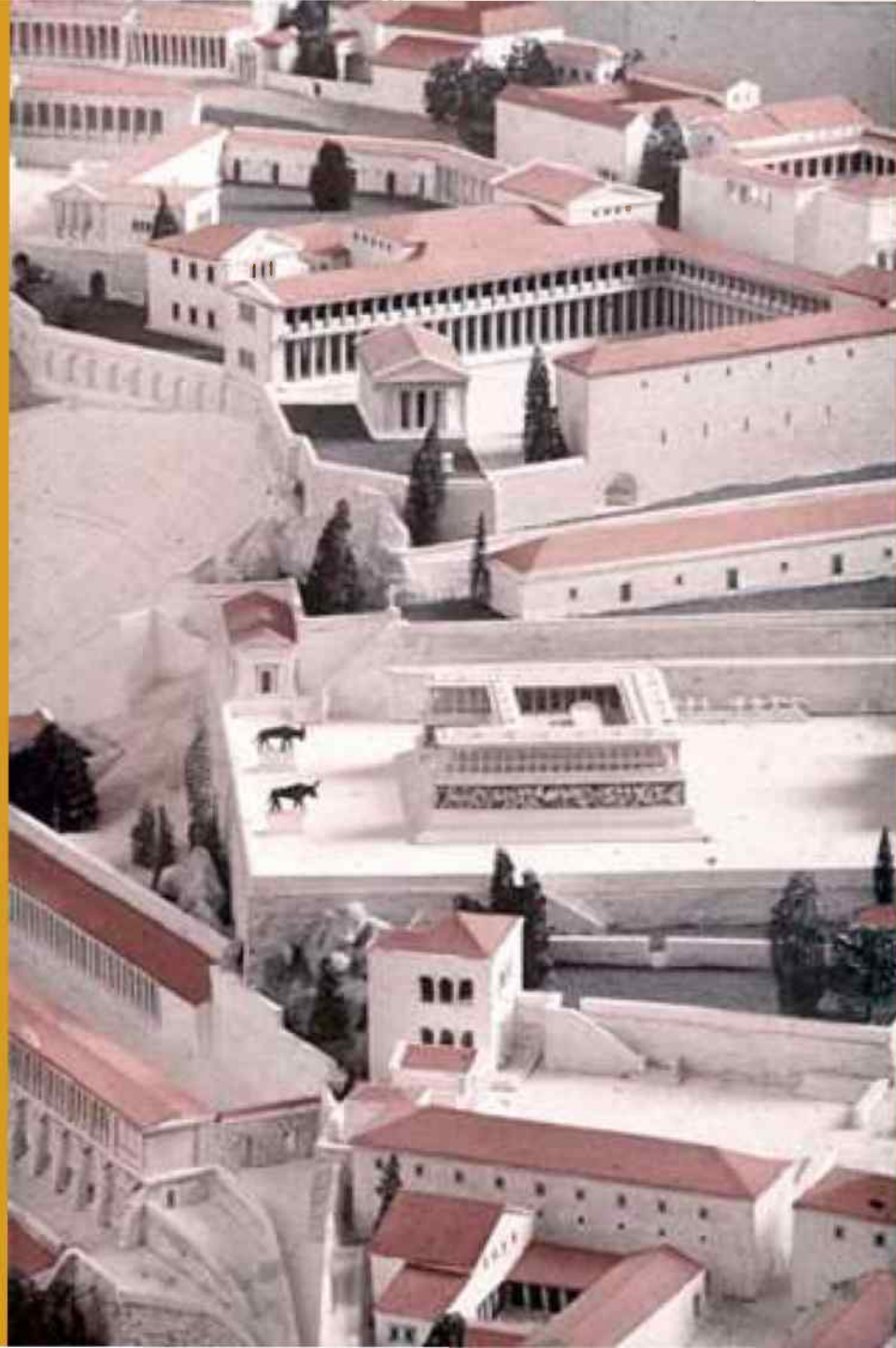
Μένανδρος

Ποσειδωνιος

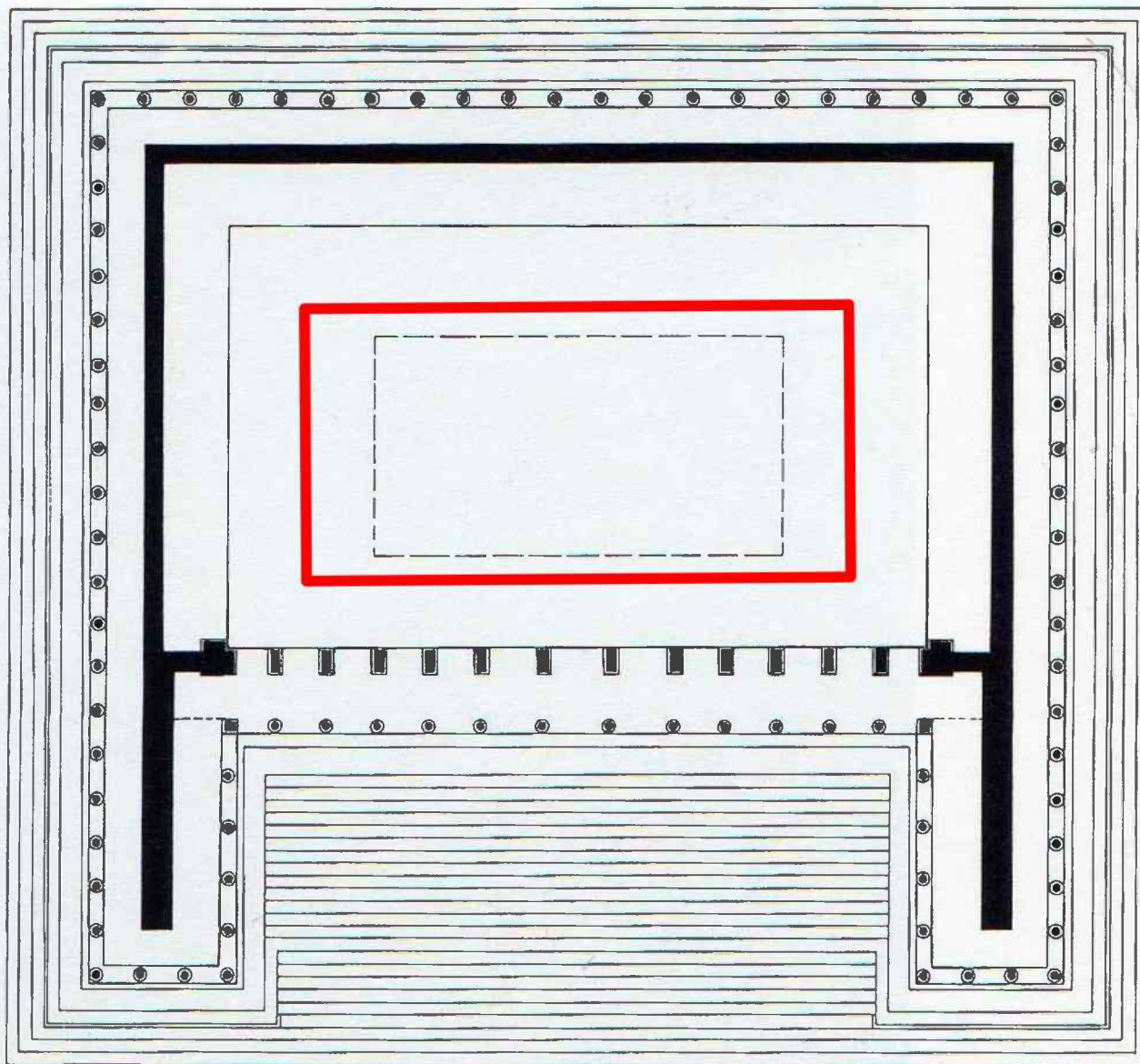
Άταλος Α΄
της
Περγάμου

Πρόπλασμα της
Περγάμου, στο
κέντρο ο μεγάλος
βωμός.

Βωμός της Αθηνάς στην Πέργαμο της Μικράς Ασίας.
Ελληνιστική εποχή. Γύψινο πρόπλασμα.

Βωμός της Αθηνάς στην Πέργαμο της Μικράς Ασίας.
Ελληνιστική εποχή. Το κόκκινο ορθογώνιο δείχνει της θέση του ίδιου του βωμού

ATHENA

hellenica.de

Ο Ηρακλής με τον μικρό Τήλεφο,
ανάγλυφο από τον κυρίως βωμό
της Περγάμου.

Αφροδίτη οκλάζουσα, ίσως του γλύπτη
Δοιδάλα.

Μαρμάρινο αντίγραφο πρωτοτύπου του
3^{ου} αι. π.Χ. (;).

Ρώμη, Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο
(Museo Nazionale Romano), αρ.ευρ.

108597. Ύψ. 1,02 μ.

αρ.: Λονδίνο,
Βρεταννικό
Μουσείο, αρ.ευρ.
GR 1963.10-29.1.

δε.: Παρίσι,
Λούβρο, αρ.ευρ.
Ma 53.

Αφροδίτη οκλάζουσα, ίσως του γλύπτη
Δοιδάλας.
Άλλα μαρμάρινα αντίγραφα του ίδιου
πρωτοτύπου.

Αφροδίτη οκλάζουσα.

αρ.: Λονδίνο, Βρετανικό Μουσείο, αρ.ευρ.
GR 1963.10-29.1.

δε.: «Αλληγορία» (Αφροδίτη, Έρως, Διόνυσος και
Δήμητρα, 1612/13) του Rubens, Κρατικά Μουσεία Kassel.
Η Δήμητρα αρ. στον πίνακα είναι σαφώς επηρεασμένη
από το άγαλμα στο Λονδίνο που βρισκόταν τότε στη
Μάντοβα στη συλλογή των Gonzaga, και ο Rubens το είχε
δει εκεί.

Αφροδίτη με σαντάλι απωθεί τον Πάνα.
Μαρμάρινο σύμπλεγμα από τη Δήλο,
Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο Αθηνών,
αρ.ευρ. 3335. Ύψ. 1,55 μ.
π. 100 π.Χ.

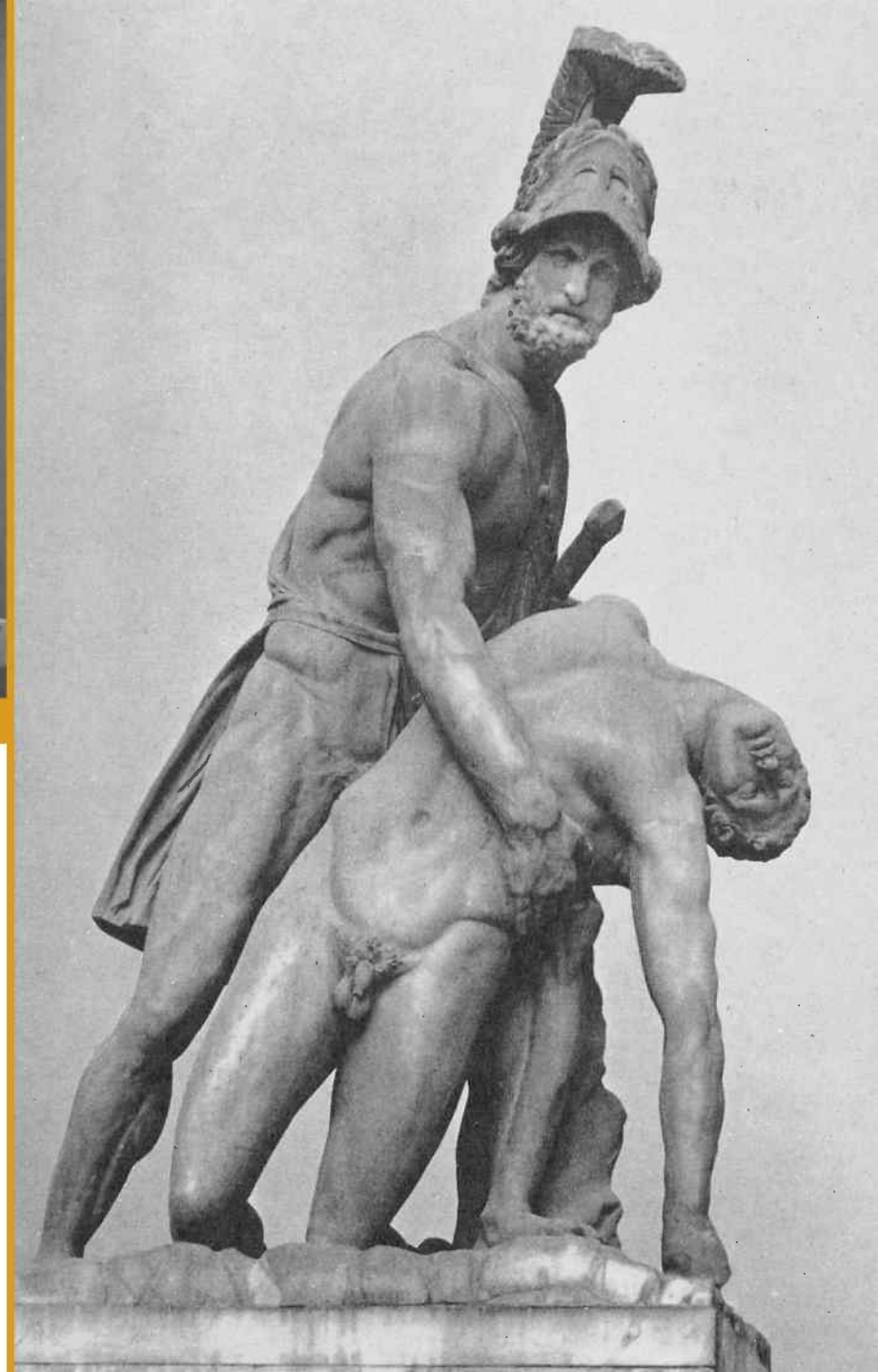
Ο «ταύρος Farnese» .
Μαρμάρινο σύμπλεγμα,
αντίγραφο κατά το
πρωτότυπο του Απολλωνίου
των Τράλλεων (π. 50 π.Χ.).
Νεάπολη, Εθνικό
Αρχαιολογικό Μουσείο,
αρ.ευρ. 6002.
Διαστάσεις 3,70 (ύψος) x 2,95
x 3,00 μ. Βάρος 24 τόννοι.

Το σύμπλεγμα του Λαοκόοντα και των γιών του.
Μαρμάρινο αντίγραφο του 20/30 μ.Χ. περίπου, των γλυπτών Αγησάνδρου, Πολυδώρου και Αθαναδώρου από τη Ρόδο, κατά ένα χάλκινο πρωτότυπο του 2^{ου} αι. π.Χ. από τη Πέργαμο (δεν σώζεται).
Ρώμη, Μουσεία Βατικανού, αρ.ευρ. 1064. Ύψ. 1,84 μ.

Ο «άρχοντας του Μουσείου των Θερμών».
Χάλκινο άγαλμα
ελληνιστικού βασιλιά ή
διαδόχου του 180/160 π.Χ.
ή τιμητικό άγαλμα κάποιου
ρωμαίου αξιωματούχου της
ίδιας εποχής.
Ρώμη, Μουσείο των Θερμών
(Museo delle Terme, μέρος
του Museo Nazionale
Romano), αρ.ευρ. 1049.
Ύψ. 2,04 μ.

Σύμπλεγμα με τον Μενέλαο να μεταφέρει τον νεκρό Πάτροκλο από το πεδίο μάχης.

Γύψινο εκμαγείο με συμπληρώσεις κατά διάφορα αντίγραφα του συμπλέγματος, Συλλογή Εκμαγείων του Πανεπιστημίου της Λειψίας. Σύμφωνα με έρευνες του αρχαιολόγου Bernhard Schweitzer.

Το πρωτότυπο σύμπλεγμα χρονολογείται μάλλον π. 200 π.Χ.

Παιδί που πνίγει πάπια.
Μαρμάρινο αντίγραφο
χάλκινου συμπλέγματος
ελληνιστικών χρόνων
(πρώτο μισό 2^{ου} π.Χ.).
Καλλιτέχνης κάποιος Βόηθος
(κατά πληροφορία του
Πλινίου του Πρεσβύτερου),
ίσως ο Βόηθος ο εκ
Χαλκηδόνος (υπήρχαν 5 – 7
Βόηθοι στην αρχαιότητα ...).

Μόναχο, Γλυπτοθήκη,
αρ.ευρ. 268.
Ύψ. 0,93 μ.

Η «μεθυσμένη γριά».

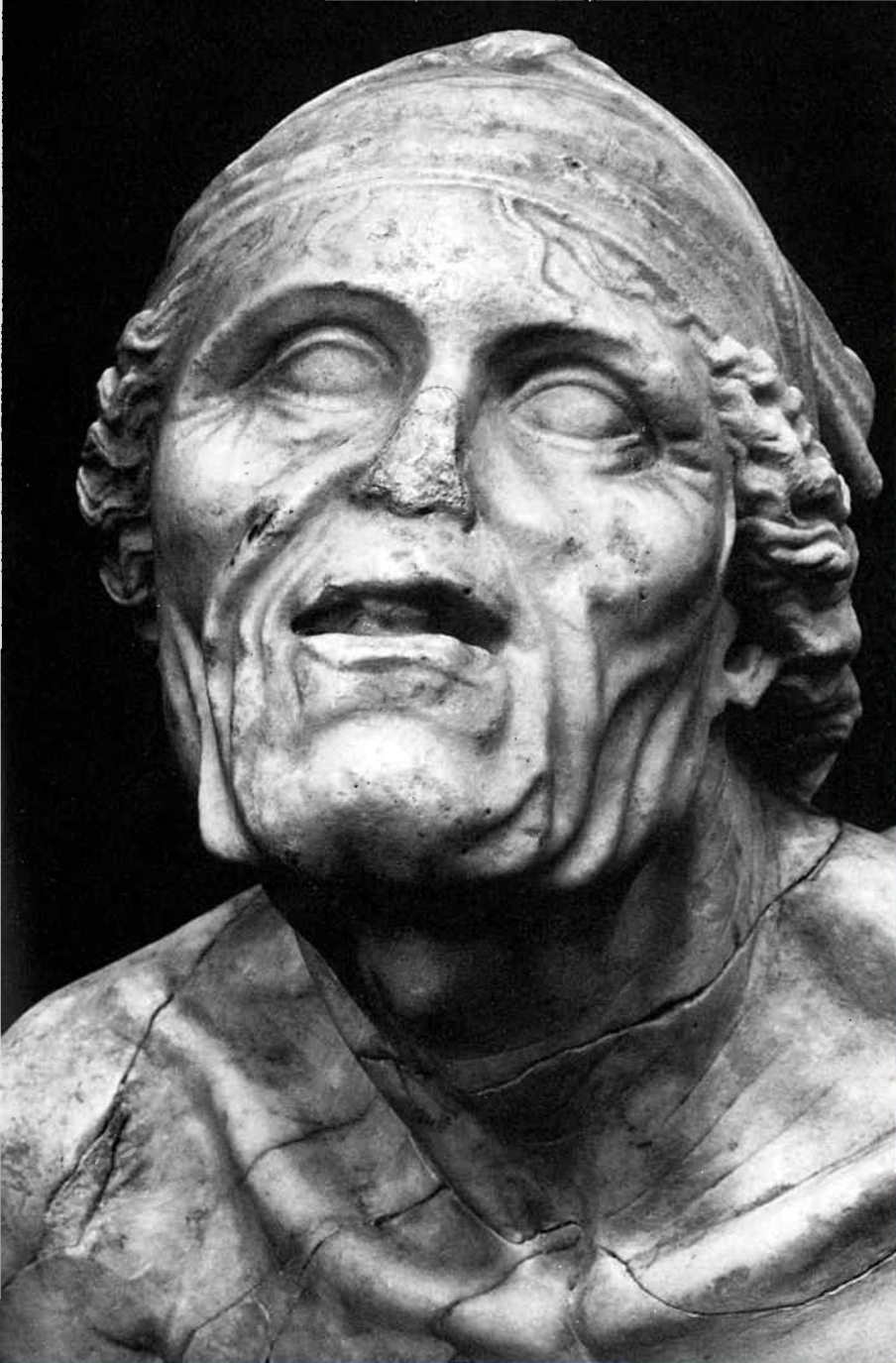
Ηλικιωμένη γυναίκα που κάθεται με αγγείο για κρασί («λάγυρος») στα πόδια της. Τα μαλλιά της είναι καλοκτενισμένα, κάτι που αντιβαίνει στον χαρακτηρισμό ως άστεγης / ζητιάνας. Μαρμάρινο αντίγραφο γλυπτού ελληνιστικών χρόνων (200/180 π.Χ.).

Μόναχο, Γλυπτοθήκη, αρ.ευρ. 437.

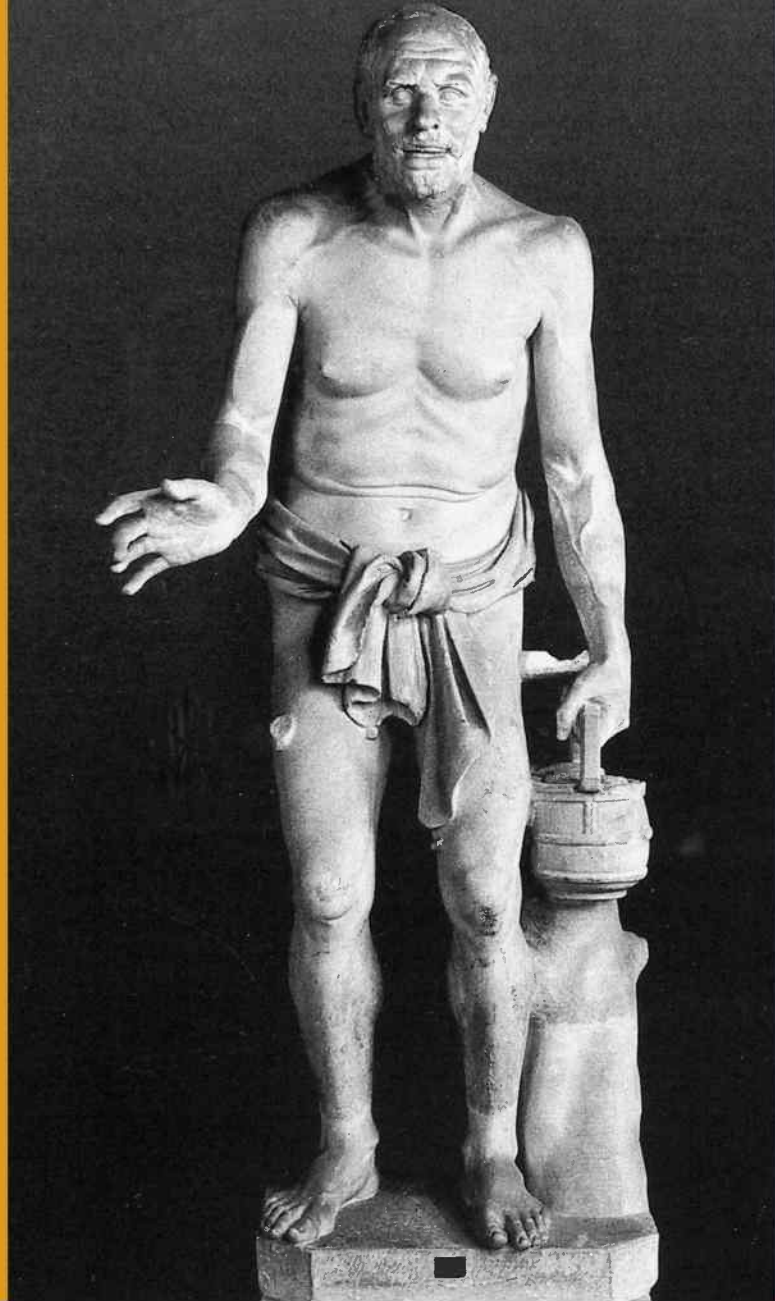
Ύψ. 0,92 μ.

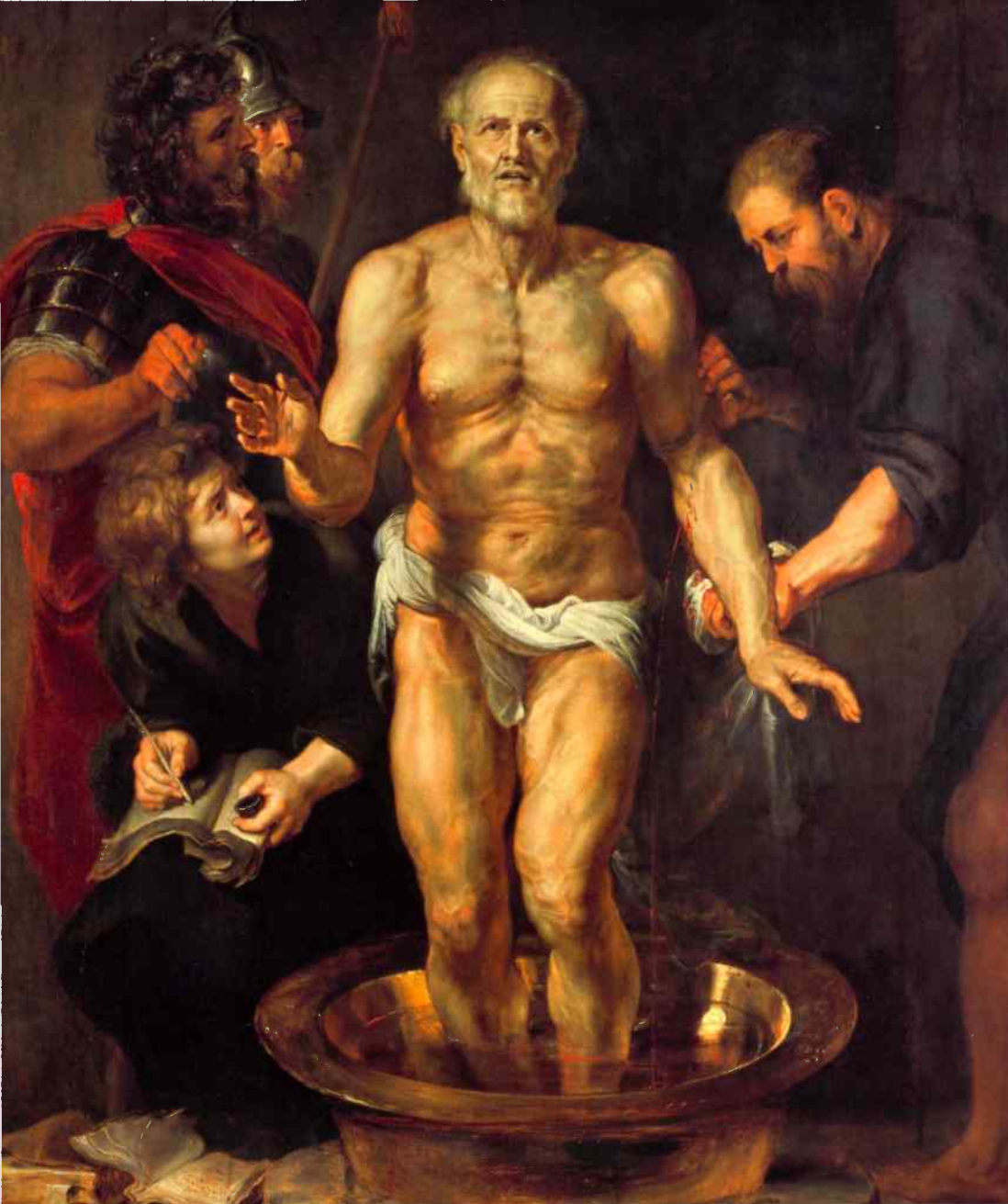
Κεφαλή ηλικιωμένης γυναίκας. Πρώτο τέταρτο του 1^{ου} αι. μ.Χ. Βόννη, Ακαδημαϊκό Μουσείο Τεχνών, αρ.ευρ. 2500. Ύψ. 0,22 μ.

Ηλικιωμένος ψαράς. Αρ.: Ρώμη, Μουσεία Βατικανού, αρ.ευρ. 2684. Ύψ. 1,605 μ.
Δε.: «Θνήσκων Σενέκας», Παρίσι, Λούβρο, αρ.ευρ. 1354. Σωζόμενο ύψ. 1,22 μ.

Αρ.: «Θνήσκων Σενέκας», Rubens (1612/13), Μόναχο, Πινακοθήκη, αρ.ευρ. 305. Ο Rubens συνδέει το άγαλμα του ψαρά (δε.) με το πορτρέτο του «Σενέκα» από το οποίο είχε ένα αντίγραφο.

Δε.: Ο «θνήσκων Σενέκας» του Λούβρου μέσα στο αγγείο που τον είχαν τοποθετήσει μετά την εύρεση του αγάλματος.

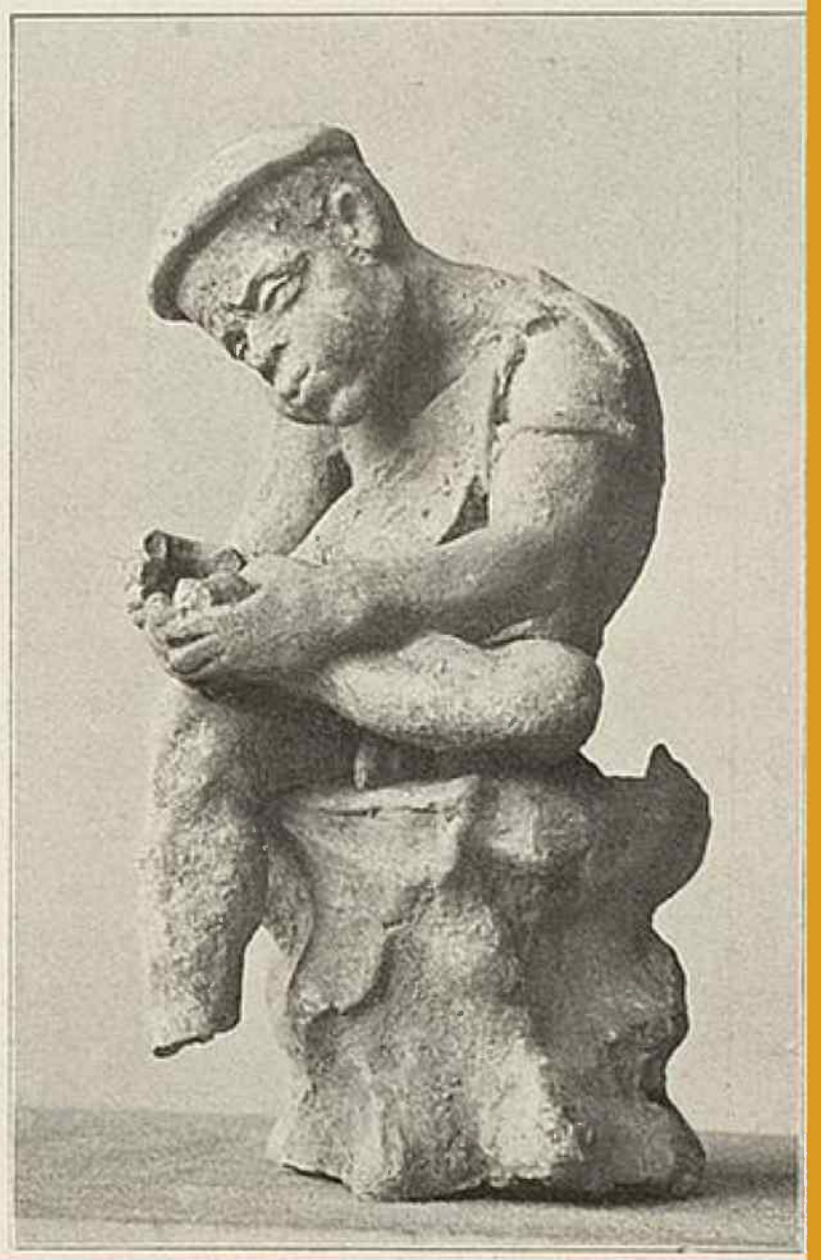

Χάλκινο άγαλμα πυγμάχου μετά τον αγώνα. Μάλλον 1^{ος} αι. π.Χ., χρονολόγηση κατά νεότερες ερμηνείες στον 4^ο ή 3^ο αι. π.Χ.

Ρώμη, Museo Nazionale Romano (Museo delle Terme), αρ.ευρ. 1055. Ύψ. 1,28 μ.

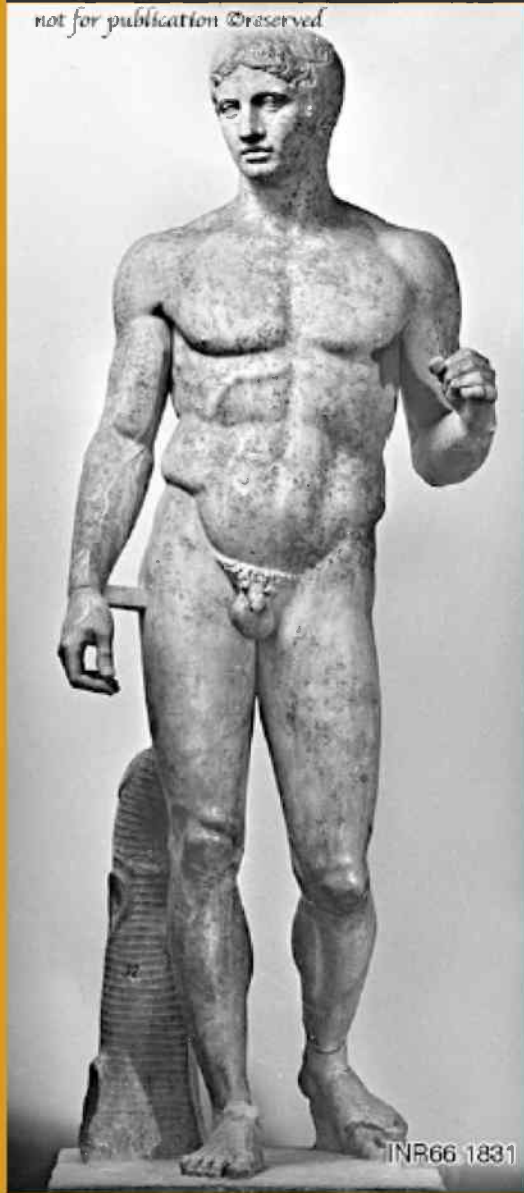
Το παιδί που τραβά αγκάθι από την πατούσα του. Χάλκινο αντίγραφο, 1^{ος} αι. μ.Χ., με «κλασικό» κεφάλι. Ρώμη, Μουσεία Καπιτωλίου, αρ.ευρ. 1186. Ύψ. 0,73 μ.

Παιδί που τραβά αγκάθι από την πατούσα του. Πήλινο ειδώλιο, 3^{ος} / 2^{ος} αι. π.Χ. Από την Πριήνη της Μικράς Ασίας. Βερολίνο, Μουσείο Αρχαιοτήτων, αρ.ευρ. TC 8626. Ύψ. 0,17 μ.

Ερμαφρόδιτος κοιμώμενος. Αντίγραφο σε μάρμαρο ελληνιστικού πρωτότυπου του 2^{ου} αι. π.Χ. Άνω: Αθήνα, Εθνικό Αρχ/κό Μουσ., αρ.ευρ. 261. Κάτω: Ρώμη, Mus. delle Terme, αρ.ευρ. 1087. Πλ. 1,48 μ.

Επαναχρησιμοποίηση κλασικών προτύπων στην επίσημη ρωμαϊκή τέχνη: Το σώμα του Δορυφόρου του σημαντικού γλύπτη από το Άργος, Πολυκλείτου (αρ., 5^{ος} αι. π.Χ.), βρίσκεται κάτω από τον θώρακα του Αυγούστου της Primaporta (δε., τέλος 1^{ου} αι. π.Χ. / αρχές 1^{ου} αι. μ.Χ.)